

Bir Asosyalin Değişimi

Seyit İktürk

Bir Asosyalin Değişimi

Seyit İltürk

Bölüm 1-Cenk

Kalabalık bir oturma odasının tam ortasındayız. Kahkaha atan, dedikodu yapan ve kenarda gizlice dertleşen teyzeleri görmek mümkün bu odada. Hepsinin elinde beyaz porselen bir tabak, ev sahibinin ikram ettiklerini tadıyorlar. Kimisi sarmayı çok gevşek bulmuş. Kimisi kurbiyeyi beğenmiş ve tarifini istiyor. Ev sahibinin meşguliyetine aldırmandan ısrarla kurabiye tarifi soran şu kırmızı gömleklili teyzeye pis pis bakan mavi elbiseli teyze asosyalimizin yani Cenk'in annesi. Kırmızı gömleklili teyzeye bu kadar kin beslemesinin sebebi ise kesinlikle konumuz değil. Bu arada Cenk'in annesinin ismi Gülşah.

Çaktırmadan teyzelerin arasından geçip, Gülşah teyzenin yanına gidiyoruz. Etrafi süzmekle o kadar meşgul ki bizi fark etmiyor. Elbette bu canımızı sıkıyor; farkedilmemek. Boğazımızı temizleyerek dikkatini çekiyorunuz nihayet. Bizi görünce nedense şaşırmıyor. Ne işimizin olduğunu bile sormadan “Merhaba çocuklar. Nasılsınız?” diye hatrımızı soruyor. “Ne olsun teyzecim. Yuvarlıyoruz işte.” diye cevap veriyoruz. “Annen nasıl? Ablanı evlendirebildi mi” diye devam ediyor. Yine konumuz olmayan konular. “Teyzecim boşver bizi şimdi. Sana bir sorumuz var. Bize Cenk'i ve onun yaşamını kısaca anlatır mısın? Kısaca lütfen.” Gülşah teyzeyi nihayet şaşırtıyoruz.

Sorumuza şaşıran Gülşah teyze derin bir nefes çekerek anlatmaya başlıyor: “Cenk aslında akıllı bir çocuktur. Çocukken pek sokağa çıkmazdı. Çıktığında ise ya dışlanır ya da dayak yiyip eve geri dönerdi. Sonra dayısı buna bir bilgisayar aldı. Sokağı unuttu zaten. Sabah kalkar o aptal makine, yatmaz yine o makine. Bir ara sıkılmıştı ki ablasının dersleri için internet aldığımız an tekrar kalkmaz oldu. Kendine bulmuş bir tane turuncu site. Sabah akşam evladım orada. Tıkır tıkır basıyor tuşlarına. bazen öfkeli bazen gülerken görüyorum evi temizlerken. Tövbeler çekip devam ediyorum işime. Hala böyle. Okula zor zoruna gider. Okulu sevmediğini söyler. Arkadaşı pek yok. Biz de üzülür bu haline pek ses çıkarmayız bilgisayar ile olan ilişkisine. BİM'den kendine şekerlemeler alıp saatlerini geçiriyor işte evladım. Hayatı o odada geçiyor. Psikojik hastalıklı mı zaten bu. Azsosyal mı ne diyorlarmış. Babası emekli olunca gideceğiz bir psikologa.”

Cenk size tanıdık geldi mi? Elbette gelir o bir azsosyal değil, bildiğin asosyal. Peki size bu hikayenin sonunda Cenk'in sosyal biri olduğunu söylesem ne derdiniz? Onun bu noktadan o noktaya nasıl geldiğini merak eder miydiniz? Cenk'in değişimi anlatan hikayemize başlıyoruz.

Bölüm 2-Twitter

Cenk servise yetişemediği için babası onu söylene söylene okula götürüyordu. Okula geldiklerinde Cenk tek bir laf etmeden arabadan ayrıldı. Babası da hızla uzaklaştı. Okula şöyle bir baktı Cenk. “Sevmiyorum seni” deyip sınıfına doğru yürümeye başladı.

Cenk sınıfa girdiğinde sınıfın erkekleri toplanmış bağıra bağıra halı saha maçı için kadro topluyordu. İsimler havada uçuştuğu için kimim maça gidip, gitmediğini öğrenmek çok basitti. Cenk gitmiyordu. Diğer kalan tüm erkekler gidiyordu. Kadroda eksik olduğu için başka bir sınıftan adam çağırılmışlardı hatta. Cenk'i kimse davet etmezdi. Etseler de kesin yalandan annesi hasta olurdu Cenk'in. Sınıfta kimse ona selam vermemişti. Sessizce yerine oturdu. Ders zili çalmıştı. Sınıfa koştura koştura bir öğretmen gelmişti. Hayır, bu dersin hocası değildi. Sınıf öğretmeni idi. Aceleyle geldiğini göre bir ilanda bulunacaktı. “Çocuklar 3 hafta sonra üniversiteleri gezmek üzere Ankara'ya gidiyoruz. Üç gün kalacağımız için velilerden izin gerekiyor. İzin formunu okulun sitesinden indirebilirsiniz. İyi dersler” deyip ayrıldı sınıftan. Herkes heyecanlanmıştı. Sınıf birbiriyle hızla konuşmaya başlamıştı. Hangi üniversiteleri gezeceklerdi? Kim kiminle oturacaktı? Ne giyeceklerdi? Kim geliyordu? Kim gelmiyordu? Bu soruların yanıtlarını arılırken Cenk ise tepkisizdi çünkü gitmeyecekti.

Cenk okuldan eve gelince yemeğini yedi. Üstünü yatağın üzerine attı. Annesi katlayıp dolabına koydu. Bilgisayarın başına geçip, annesinin turuncu dediği Donanım Haber sitesinin başına geçti. Okul günü olduğu için pek aktif değildi. Cenk'in bir konu ilgisini çekti. Leo adlı bir kullanıcı çekilişle hoparlör dağıtıyordu fakat çekilişe katılmak için twitter'dan onu takip etmeniz gerekiyordu. Cenk'in bir twitter hesabı yoktu. Beleş mal baldan tatlıdır diyerek kendine bir twitter hesabı açtı. Sonra da çekilişe katıldı. Can sıkıntısından twitter nedir ne değildir bunu öğrendi. Birkaç ünlüyü takip etmeye başladı. Birden sınıfta kullanan var mıdır diye merakla düştü. Tüm sınıfın ismini yazıp yokladı. Birkaç kişi üyeydi. Hemen onları da takip etti. Kendisini pek takip eden yoktu. Hatta kimse takip etmiyordu. Önemsemedi. Takip edilecek biri değildi ne de olsa.

Forumu gezerken “Facebook'da bol beğeni toplayan duvar yazılarımız ” diye bir konu gördü. Gerçekten komik laflar vardı. Özellikle içlerinden birisini çok beğendi; "Amca 80 yaşında Rusya'ya vize kalktı diye seviniyor, sanki vize kalkınca herşey kalkıyor." Hemen bunu twitter'da paylaştı. Buna gülerken babası içeriye daldı. “Oğlum hadi yat. Servise geç kalıyorsun sonra. Valla götüremem seni yarın” dedi. Cenk itiraz etmedi. Bilgisayarını kapatıp uykuya daldı.

Sınıfa girdiğinde yine erkekler bağırıyordu. Dün akşamki halı saha maçını tartışıyorlardı. Cenk yine sessizce yerine oturdu. Öğretmenler sırayla gelip derslerini anlattı. Öğrenciler ders aralarında yer değiştirdi, sohbet ettiler, birbiriyle şakalaştılar ama Cenk ne yer değiştirdi ne de kimseyle sohbet etti. Okuldan nefret ediyordu. Son derste öğretmen gelmemişi. Müdür sessiz olmalarını söyleyip gitmişti. Sınıf yine birbiriyle sohbet ediyordu. Cenk sıkıntan öleceğini sandığı an da Nihan onun yanına gelip oturdu. Cenk neye uğradığını şaşırıldı. İşin kötüsü bir hata yapmış da Nihan da onu azarlayacakmış gibi davrandı. “Cenk naber? Sen de gittin mi dünkü maça?” dedi. Cenk kızarıp bozarıp cevap verdi: “Hayır, gitmedim. Annem hastaydı.” Nihan hemen üzüldü. “Geçmiş olsun ya neyi var?” Cenk hızla yalan uydurdu: “Astım hastası. Ara sıra krizi tutuyor.” “Hadi ya geçmiş olsun tekrardan” Cenk teşekkür etti. On saniye boyunca her ikisi de sessiz durdu. Nihan sonunda “Dün beni twitter'dan takip etmişsin. Ben de oradan gördüm seni. Seni takip ediyorum. Son tweetin çok güzeldi.

Bizim kızlara gösterdim. Güle güle öldüler. Onlar da seni takip ediyorlar” dedi. Cenk cevap veremeden zil çaldı. Herkes çantasını alıp hızla çıktı. Nihan da iyi akşamlar dileyip arkadaşlarıyla gitti.

Cenk okuldan dönmüştü. Twitter hesabını kontrol etti. Gerçekten de takip ediyordu. Tam tamına dokuz kişi! Hem de hepsi okuldaydı. Cenk mutlu oldu. Nihan gibi hem güzel hem popüler bir kızın kendisiyle konuşması da mutluluk vericiydi. Yatağa uzandı. Uzun süre aptal aptal hayallere daldı. Ne olduklarını anlatırsam Cenk beni öldürebilir. Sonra tekrar bilgisayar başına geçip, forumdaki o konuya girdi. Güzel ve komik mesajları listelemeye başladı. En güzellerinden bir kaçını daha tweetledi. Sonra da bilgisayarı kapatıp tekrardan yatağa uzandı. Suratında aptal bir gülümseme vardı. “Acaba yarın da bunun muhabbeti açılır mı?” diye düşünüyordu. “Nihan'ı facebook'tan eklesem mi?” diye tereddüt içinde kaldı. Sonra gülüp uyumaya çalıştı.

Bölüm 3-Akıllı Telefon

Cenk hızla odasına girdi. Kapısını kapattı. Işıkları yakmadan yatağına uzandı. Odasını sadece pencereden süzülen ay ışığı aydınlatıyordu. Mutsuzdu. Ağlıyordu. Göz yaşları her zaman olduğu gibi yastığına damlıyordu. Yastığı bu durumu alışmıştı. Ne zaman ağlayacak gibi olsa gizlice odasına gidip karanlıkta hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak yastığını sulardı. Bu gece o gecelerden biriydi. Neden ağladığını en baştan anlatalım.

Nihan ile olan muhabbetinden ötürü mutluydu Cenk. Güzel tweetler attıktan sonra uyumuştü. Uzun süreden beri ilk defa erken kalkmıştı. Dişlerini fırçalamış ve yatağını düzeltmişti. Üniformasının ütüsüne dikkat ettikten sonra parfüm bile sıkmıştı. Cenk'in parfümü olduğunu bile bilmiyordum. Şaşkınlığımı farkedene Cenk, “Forumda bir konu var. Promosyon ürünlerini takip ediyorum. Oradan kazandım” dedi. Evet, Cenk ara sıra benimle konuşuyor ama bu da konumuz değil. Cenk servisine geç kalmadan bindi. Okuluna erken gitti. Sınıfa girdiğinde her şey ritüeldi. Kimse ona dikkat etmemiş ve selam vermemişti. Nihan ise öğretmenler masasına oturmuş birkaç kişiyle muhabbet ediyordu. Cenk'i görünce ona gülümseyip, “Günaydın” dedi. Cenk aptalca sırtı ve cevap verdi. Karnına yumruk yemiş gibi hızla sırasına oturdu. Sınıftakiler bana şimdi pis pis bakacak diye düşündü ama işin garip kısmı kimse garip bakmıyordu. Sanki Nihan ona selam vermemişti. Öğretmen gelince herkes yerine oturdu ve ders başladı.

Dersler işlendi. Kısa teneffüsler geldi. Ama Cenk bir türlü arkasına bakmaya cesaret edemedi. Bu arada Cenk'in sınıf on dokuz kişilikti. Beş sıra pencere kenarındaydı ve herkes ikili oturuyordu. Duvar kenarında ise beş sıra vardı. Sekiz öğrenci yine ikili oturuyordu. Cenk ise duvar kenarının en önünde kapının yakınında ve çöp tenekesinin dibinde yapayalnız oturuyordu. Anca sınav sırasında yanına biri otururdu. Oturan da asla Cenk'in suratına bakmazdı. Kısacası tüm sınıf Cenk'in arkasında oturuyordu. Cenk çok nadir arkasına bakardı. O da öğretmen biriyle şakalaşırken. Birden arkadan bir ses duydu: “Off Ayşegül! Muhabbetinden sıkıldım.” Bu sesi hemen tanıdı; Nihan'ın sesiydi. Arkasına bakma fırsatı bulamadan Nihan Cenk'in yanına çoktan oturmuştu. Ona gülümseyip, “Biraz yanında oturayım.” dedi. Cenk her zaman ki gibi neye uğradığını şaşırırdı. Yapması gereken çok basitti: Kızla göz teması kur. Gülümse. Ve peki de. Cenk aşırı heyecandan tamam derken ağzından etrafa tükürük fırladı. Aslında ufak bir kısmı fırladı. Geri kalan kısmın birazı elini ağzına götürürken eline, diğer kısmı ise ağzında kaldı. Cenk ne yapacağını şaşırırken Nihan peçete uzattı. Cenk hemen aldı ve elini,

ağız çevrsini temizledi. İlk defa çöp kutusunun yanında oturmaktan memnundu. Peçeteyi çöp kutusuna attıktan sonra Nihan'a dönüp teşekkür etti. Nihan gülümseyip derse döndü.

Ders bittiğinde Cenk kalkıp tuvalete gitmeyi düşündü. Tuvaleti gelmemiştir. Sadece Nihan'ın yanında otururken kendini baskı altında hissediyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Tek istediği bu lanet baskıdan kurtulmaktır. Tam kalkacakken Ayşegül geldi yanlarına. “Cenk! Nereden buluyorsun o lafları. Hepsini facebook'ta paylaşıyorum beğendi yağıyor profilime” dedi. Nihan da ona dönüp cevap beklemeye başladı. Birden üç kişilik muhabbet grubunun içinde buldu kendini. Ayşegül gelince biraz heyecanı azaldı. Nereden bulduğunu anlatmaya başladı. İki kız da onu gülümseyerek dinlediler. Sonra Nihan, “Bu aralar ben fotoğraflı tweetleri çok seviyorum” dedi. Ayşegül, “Nasıl ya?” diye sordu. “Akıllı telefonu olanlar etrafında gördüğü ilginç şeyleri fotoğraflayıp tweetliyorlar. Onlara bakıyorum. Çok zevkli. Mizah sığıttı biraz” dedi Nihan. “Kızım sen de amma marjinalsın. Neyse tuvalete gidiyorum. Geliyor musun? Dünkü mevzuyu öğrendim bu arada” deyip sırtıtmaya başladı. Nihan'ın göz bebekleri büyüdü. “Hadi ya” deyip ayağa kalktı ve Ayşegül ile tuvalete gitti. Cenk uzun süre ne düşündü ne hareket etti. Sonra birden “Akıllı telefon almalıyım” dedi.

Akıllı telefona takmıştı kafaya. Zaten bir tane istiyordu ama şimdi farz olmuştu. Babası ölse almazdı. Annesinin zaten parası yok. Geriye tek kişi kalıyor; o da dayısı. Okul çıkışında dayısının emlak ofisine gitti. Dayısı bilgisayar başında zaman öldürüyordu. Yeğenini görünce sevindi. Biraz muhabbet ettikten sonra konu telefona geldi. Dayısı hediye almayı severdi. “Annenin haberi var mı?” diye sordu. “Yok dayı” diye cevap verdi. Dayısı biraz düşündükten sonra “Vodafone uygun fiyata telefon veriyordu. Bizim eleman almış. Aylık bilmem kaç para ödüyormuşsun. Hadi gidip onu alalım” dedi. Cenk havalara uçtu. Dayısını çok seviyordu. Zaten ilk bilgisayarını yine dayısı almıştı. PSP'yi de yine o almıştı. Telefonu da o alıyor. Gidip güzel bir akıllı telefon aldılar. Eve koşa koşa gitti ve hemen şarja koydu.

Babası telefona pis pis bakış atıyordu. Annesinin gözleri yaşarmıştı. Kardeşini çok fedakar buluyordu. Kardeşi ve ablası ise az merak az da kıskançlık ile bekliyordu telefonun şarj olmasını. Tamamen şarj olunca elden ele herkes denedi. Babası hariç. Nihayet Cenk fotoğraflı bir tweet atmaya karar verdi yeni telefonuyla. Ama evde ilginç bir şey yoktu. Dışarı çıktı. 3G bağlantısını açtı. Yine ilginç bir şey bulamadı. Birden bir miyavlama sesi duydu. “Kızlar kedileri sever” deyip kedinin fotoğrafını tweetlemeye karar verdi. Kediye çektiğinde gözlerine inanamadı. Flaş kendinin gözlerini parlatıp onu öcü gibi yapmıştı. Mutant gibi gözlerinden ışık fırlıyordu. Cenk gülümsedi. İyi tweet olur bundan diye tweetledi. Sonra hemen eve çıktı. Biraz bekleddikten sonra Nihan onun tweetini retweetlemişti. Mutlulukla doldu. Ardından Nihan'dan bir tweet daha geldi: “Millet! Emre'yle çıkıyoruz :)”

Cenk'in bütün mutluluğu gitti. Kendini aptal gibi hissediyordu. Gerçekten de ne kadar aptaldı! Birkaç kez muhabbet etti diye inanılmaz düşüncelere kaptırmıştı kendini. Nihan kim, Cenk kim? Gerçek canını acıttı. Nihan sadece ona iyi davranmıştı. Belki Cenk'in haline acımıştı. Sadaka niyetine sohbet etmişti. Belki Emre'nin dikkatini çekmek için Cenk'i kullanmıştı. Belki de Cenk hayalperest idi. Sanırım sonuncusu daha doğru. Kısmet değilmiş diye biraz kendine destek çıktı. Salona gidip oturdu. Ailecek dizi seyrediyorlardı. Artık gerçeği farkedince üzülmemeye başladı. Bunu düşünürken küçük erkek kardeşi koşa koşa salona geldi. “E-okuldan baktım şimdi. 100 almışım fen bilgisinden” dedi sevinçle. Cenk'in babası “Aslanım benim. Aferin sana” dedi. Küçük kardeşi Ekrem'i öpmeye

başladı. “Soyumu devam ettirecek biri çıktı sonunda” dedi babası. Cenk afalladı. Annesi hızla örgü örmeye başladı. Lafın nereye dokunduğunu çok iyi sezmişti. Cenk'in zoruna gitti bu laf. Biraz bekledikten sonra çaktırmadan ayağa kalkıp oturma odasını terk etti.

Cenk hızla odasına girdi. Kapısını kapattı. Işıkları yakmadan yatağına uzandı. Odasını sadece pencereden süzülen ay ışığı aydınlatıyordu. Mutsuzdu. Ağlıyordu. Göz yaşları her zaman olduğu gibi yastığına damlıyordu. Yastığı bu durumu alışmıştı. Ne zaman ağlayacak gibi olsa gizlice odasına gidip karanlıkta hıçkıra hıçkıra ağlayarak yastığını sulardı. Bu gece o gecelerden biriydi. Nihan olayı bile onu bu kadar üzemezdi. Babası Cenk'e her zaman bozuk gibi davranmıştı. Bunu neden yaptığını çok iyi biliyordu. Çünkü Cenk sokağa çıkıp oynamazdı. Kavga etmezdi. Futbolu sevmezdi. Mahallede çetesi yoktu. Nazikti. Oysa babası küçükken öyle miydi? Sokaktan eve gelmezdi. Her gün kavga ederdi. Futbol hastasıydı. Tam bir erkekti. Cenk ise ona benzemeyen yanlış doğmuş bir oğlandı. Ana kuzusuydu. Ekrem ise babasının kopyasıydı. Üstelik dersleri de çok iyiydi. Bu da onu ailenin prensi yapıyordu. Cenk isyan etmek istiyordu. Her şeyden önce yalnızdı. Sevgiliyi bırakın bir arkadaşı bile yoktu. Onunla kimse takılmazdı. Kuzenleri bile onu çağıracağına başkalarını çağırırdı. Okulda arkadaş grubu yoktu. Bütün bunlar yetmez gibi. Ailesi de onu yalnız bırakıyordu. Ona hep bir hataymış gibi davranıyorlardı. Ailesi ve arkadaşları olmayan zavallı Cenk diyordu kendi kendine. İşte kendisinin sözlükte bir tanım olsaydı kesinlikle böyle yazardı diyordu.

Islak yastığında yatarken bazen evden kaçıp, kimsenin onu tanımadığı bir şehre yerleştiğini hayal ederdi: Yeni bir hayat. Sıfırdan. Sonra çok zengin olurdu. Babası ise fakir. Sonra dayanamayıp babasına yardım ederdi. Babası pişmanlıktan her gece acı çekerdi. Tıpkı Cenk'in biraz zamanlar her gece ağladığı gibi. Bazen de intiharını düşünürdü. Okuldan biri gelir miydi cenazesine? Babası üzülür müydü? Biraz daha ilgilenseydim onunla diye ağlar mıydı? Bunları düşünüp uyuya kalırdı. O gece bunları düşünüp, uyuya kaldı mutsuz ve yalnız Cenk.

Bölüm 4-Taha

Cenk kavga edemezdi. Her zaman dayak yerdı. Kendini savunmak şöyle dursun hemen razı olurdu kaderine. Bu yüzden hep dikkatli davranırdı. Şu ana kadar okulda bir dayağa karışmamıştı ama mahallede durum farklıydı. Çocukluğundan beri Serdar adlı çocuk Cenk'e eziyet ederdi. Yeni ayakkabısıyla dışarı çıktığında Serdar döverdi. Dayısının verdiği parayla bakkala gidince Serdar yine döverdi. Bir kızla konuştuğu zaman Serdar döverdi. Büyüdüler ve Serdar hala onu dövüyor. Cenk servisine binmek için bakkalın önünde beklerken Serdar'ı görmüştü ama Serdar onu görmemişti. Sabahın köründe arkadaşlarıyla sigara içiyordu. Cenk'i görse kesin uğraşırđı. Bunun farkında olan Cenk resmen saklanıyordu. Servis bir an önce gelse de gitsem diyordu ki öyle de oldu. Servise hızla atladı ve Serdar belasından kurtuldu.

Serviste Serdar'ı düşündükten sonra aklına nedense Nihan geldi. Kendini üçüncü sınıf bir romantik-komedi filmin içinde gibi hissediyordu. Filmin başrolleri elbette okulun popüler çocuğu Emre ile Nihan'a aitti. Cenk ise arada sırada görülen figüranlardan biriydi. Emre her şeyden önce zengindi. Asla bununla hava atmazdı ama onu bir şekilde farkı kılardı. Giydiği okul ceketi, ayakkabısı, taktığı çanta, kullandığı kalem, facebook fotoğraflarında görülen gezdiği ülkeler ve mekanlar ve de birçok şey daha onu herkesten farklı kılardı. Çok yakışıklı değildi ama sportif bir vücudu ve kendine olan öz güveni onu çekici kılıyordu. Nihan bu yüzden etkilenmiş olmalıydı ondan.

En azından Cenk böyle tahmin ediyordu.

Cenk o gün sınıfa girdiğinde Emre ile Nihan tüm sınıfın ortasında koklaşıyordu. Kimseye aldırış ettikleri yoktu. Çok rahatları. Sınıfın bir kısmı tip tip bakarken diğer bir kısmı ise onları bir çift kumru olarak görüyordu. Cenk kıskanmıyordu. Yenilmiş ya da kaybetmiş gibi de hissetmiyordu ama göğsünün ortasında betimleyemediği bir ağrı bir acı vardı. Ve bu acı sadece Nihan ile ilgili değildi. Sınıf öğretmeni Hakan hoca sınıfa girdiğinde herkes yerine oturdu. Kendisi edebiyat öğretmeni idi. Öğrencileri tarafından sevilirdi. Derse başlamadan önce öğrencilerin Ankara gezisine ait izin belgelerini topladı. Belgeleri düzene soktukten sonra “Sanırım Cenk hariç herkes geliyor” dedi ve Cenk'e baktı. Bir anda tüm sınıfın bakışları ona kaydı. Cenk ise her zaman ki gibi yalanını uydurdu: “Annem hasta.” Hakan hoca geçmiş olsun deyip derse dönecekti ki kapı çaldı. “Giriniz” lafını duymadan kapı açıldı. Gelen okulun müdürüydü. Yanında bir çocuk vardı. Uzun boyluydu. “Hakan hocam kusura bakmayın. Yeni öğrencimiz nakille geldi. İşlemleri uzun sürdü biraz.” dedi. Sınıftaki kızlar kıkırdamaya başladı çünkü çocuk yakışıklıydı. Yeni gelense sınıfı süzüyordu. Hakan hoca yeni öğrenciyi buyur etti ve müdür sınıfı terk etti. “Hoşgeldin. İsim neydi?” dedi Hakan hoca. “Taha” diye cevap verdi. “Ben de edebiyat öğretmeniniz. İsmim Hakan. Sınıfla sonra tanışırsın. Cenk'in yanına otur” dedi öğretmen. Taha denileni usulca yaptı. Cenk artık hiç yoktan fiziksel olarak yalnız değildi. Bir canlı yanına düzenli olarak oturacaktı. Üzülse mi sevinse mi bilemedi bu durumuna. Taha oturduktan sonra Cenk'e kafasıyla selam verdi. “Hiç yoktan görmemezlikten gelmedi” diye düşüncü Cenk ve selamına cevap verdi.

Ders bittiğinde Taha etrafı iyice süzdükten sonra Cenk'e döndü. “Güzelmiş okulunuz” dedi. Cenk “Bir de bana sor” demek istedi ama her zaman olduğu gibi içinde sakladı düşüncesini. “Senin adın neydi?” diye sordu. “Cenk.” diye kısa cevap verdi. Sohbeti baltaladığını fark eden Cenk tekrar canlandırmak için bir soru sormaya karar verdi. Aklına ilk gelen soru, “Donanım Haber'e üye misin?” idi. Sonra kendine kızdı. Bazen herkes o foruma üye olmak zorundaymış gibi davranıyordu. Ayrıca kendisinin asosyal olduğunu söylemesinin bir başka yoluydu bu. Yeni tanıştığı birine böyle soru sorulur muydu hiç? “Nereden geldin” diye bildi sonunda. “Kayseri'den” diye cevap verdi Taha. “Babamın tayini çıktı. O yüzden geldik. Ama Kayserili değiliz. Oraya da görev için gitmiştik. Aslen Bolu'luyuz.” dedi. Biraz durduktan sonra “Sen nerelisin?” diye sordu Cenk'e. “Yalovalıyız” dedi. Taha kafasıyla onaylayıp tekrar etrafına bakmaya başladı. Teneffüs olmasına rağmen ikisi de hala sıralarında oturuyordu. Bunun sebebi birinin asosyal olması diğerinin ise yeni gelmesinden ötürüydü. Ama Taha pek kaderine razı olacak bir tip değildi. “Hadi kantine gidelim. Sana kahve ısmarlayayım. Hem neredeymiş öğrenmiş olurum.” dedi. Cenk hızla cevap verdi: “Annem hasta.” Taha şaşırdı. Kaşlarını çatıp baktı. Cenk kendini tekrardan aptal gibi hissediyordu. Yalan söylemeye o kadar kaptırmıştı ki bu tür durumlarda artık istemsiz cevap veriyordu. Kendine tekrar kızdı. Durumu düzeltmek için hızla ayağa kalkıp, “Pardon. Aklım başka yere gitti” dedi. Taha da ayağa kalktı ve kantine doğru yol aldılar.

Kantine giderken birbirilerini tanımak için soru soruyorlardı. Aslında Taha soruyordu. Cenk ise soruları cevaplayıp, Taha'nın sorduğu sorularının öznelereğini değiştirip tekrardan sahibine yöneltiyordu. Basit bir yoldu. Merdivenlerden indikten sonra uzunca mesafede olan kantinde Emre ile Nihan'ı gördü. Sanki Cenk'e bakıyorlardı. Sonra yanında Taha'nın olduğunu fark etti. Kesin ona bakıyorlardı. Nihan Emre'ye bir konuda yalvarıyordu. Emre ise isteksiz gibiydi. Sonra Nihan'a yenilip, kafasıyla tamam işareti yapıyordu. Emre, Cenk ile Taha'ya doğru yürümeye başladı. Cenk

gerildi. Taha ise olayın farkında bile değildi. Emre yanlarına geldiklerinde Taha'ya ne soracağını merak etti. “Cenk! Naber?” dedi Emre. Cenk şaşırıldı. Nihan uzaktan onları izliyordu. “İyiym Emre. Sen nasılsın?” dedi neredeyse kekeleyerek. “İyiym sağol. Şey diyeceğim bugün bizim evde film seyredeceğiz sınıftan birkaç kişi gelecek. Sen de gelsene” dedi. Cenk bu kez şoka girdi. Kalbi hızla atıyordu. Ne diyeceğini düşündü. Annesinin hasta olacağını söyleyecekti ama az önce bunu istemsiz olarak Taha'ya söylemişti. Şimdi tekrar söylerse Taha onun durumunu anlayacaktı. O yüzden geriye tek bir cevap kalıyordu: “Olur” dedi. Emre, “Peki o zaman. Adresi yazarım ben sana.” dedi ve oradan ayrıldı. Cenk hala şaşkındı. Daha öncede bu tür şeyler olurdu ama kimse onu davet etmezdi. Şimdi ne oldu da davet etmişti? Şaşkınlığını gizleyemedi. “Ne oldu? Beklemiyor muydun? İnsan beni de çağırır. Yeni gelmişim okula... Hay Allahım...” deyip hayıflandı Taha. Cenk cevap vermedi. Sonra kantine gidip kahve içtiler ve sohbet etmeye çalıştılar.

Matematik dersinde Cenk'in kafası başka şeye çalışıyordu; Emre ve onun daveti. Öğretmen polinomları anlatırken Cenk daveti düşünüyordu. Aklında bir sürü soru vardı. Neden kabul etmişti? Nasıl gidecekti? Oraya gidince nasıl davranacaktı? Neden davet etmişti? Nihan mı ısrar etmişti? Nihan ona acıyor muydu? Gerçekten bu kadar zavallı mıyım diye merak etti Cenk. Sonra yine kendine kızıp, “Her şeyi kötüye yorma” dedi kendi kendine. Sonra bir de Taha çıkmıştı. Yanında oturan ve gözlerini kısıp dersi anlamaya çalışan yeni çocuk... İyi çocuğa benziyordu. Ders bitti. Öğretmen çıktıktan sonra Taha, “O kadar zorladım kendimi ve bir bok anlamadım” dedi Cenk'e dönüp. Cenk önce algılayamadı. Sonra “Kolay konu aslında. fonksiyon gibi” dedi. “Yarın sınav varmış. Halletmem lazım. Bugün bize gel ve beni çalıştır derdim ama sanırım o ev partisine gideceksin” dedi. Cenk bir kez daha şaşırıldı. Bugün aldığı için ikinci ev davetiydi. Yıllarca bir Allah'ın kulu davet etmezken şimdiyse iki kişi davet ediyordu. Cenk, “Evet, oraya gideceğim” dedi. Taha üzüldü. Bir beklenti içindeydi oysa Taha. Bunu gören Cenk umutsuzca sevindi. Kendini değerli hissetmişti. Ve bu kesinlikle hoşuna gitmişti. Ders zili çaldı ve herkes evine dağıldı.

Cenk heyecanlıydı. En güzel kıyafetlerini seçti. Sonra emin olamadı. Foruma konu açtı ne giysen diye. Birkaç cevap geldi ama tatmin olmadı. Ablası evde olsaydı ona sorardı ama okuldaydı hala o. Sonra geçen bayramda aldıklarını giymeye karar verdi. Kıyafetlerini giyerken, “Acaba diğerlerinin de en güzel kıyafetleri bayram kıyafetleri midir” diye düşündü. Giyindikten sonra aynada kendine baktı. Yakışıklıydı sanki. Kendi kendine gülüp yola koyuldu. Elinde bir kağıt ile Emre'nin evini arıyordu. “Şah apartman, daire 5” diye mırıldanıp apartman arıyordu. Nihayet buldu o apartmanı. Beş katlı bir binaydı. Her katta bir daire vardı. Emre de en üst katta oturuyordu. Ev katta bir daire olduğuna göre evleri büyük olmalıydı. Asansörle hızla en üst kata çıktı. Karşısında gösterişli bir kapı duruyordu. Kalbi küt küt atıyordu. Kim açacaktı kapıyı? Nasıl davranacaktı ev sahibi? Diğer misafirler nasıl bakacaklardı? Ve neden bu kadar soru geliyordu aklına? Kapının dibine kadar geldi. Tam kapıyı çalacaktı ki içeriden bir kakhaka turfanı koptu. Ne dedikleri belli olmuyordu ama eğlendikleri belli oluyordu. Cenk kapıyı çalmaktan vazgeçti. Buraya ait değildi. İçeride onlar kadar gülemezdi. Sohbet edemezdi. Konuşurken tükürüklerine sahip olamazdı. Buraya ait değildi. Bu gerçeği farkedince üzüldü. Boynunu büküp asansöre tekrar binip Şah Apartmanından uzaklaştı.

Kendini kötü hissediyordu. Bu kez olacak gibiydi ama olmamıştı işte. O insanlarla nasıl haşır neşir olabilirdi ki? Bu sorunun cevabı yoktu. Üzgün üzgün yolda giderken birisi arkasından seslendi; “Cenk?” Arkasını döndü. Bu Taha'ydı. Ne şans! Taha sevinmişti. Gülüyordu. Cenk ise şaşırmıştı. “Ne yapıyorsun burada?” dedi. “Burada mı oturuyorsun yoksa” diye devam etti. Cenk ise hemen bir

yalan düşündü. “Emrelerin evini bulamadım. Geri dönüyordum” diye cevap verdi. “Off şansımı yiyeyim” diye güldü Taha. “O zaman direk bize geliyorsun. Polinom çalışacağız. Yarın sınav var ve ben hala bir bok bilmiyorum” dedi. Cenk itiraz etmeyi ve annesinin ne kadar hasta olduğunu söylemeye çalışacaktı ki Taha çoktan koluna girmişti. İtiraz edemedi. Paşa paşa gidiyordu. Taha bir yandan gülüyor bir yandan muhabbet etmeye çalışıyordu. Taha'lar Emre'lere yakın bir binada oturuyordu. Gösterişsiz bir binaydı. İlk katın sağındaki daireye girdiler. Evde kimse yoktu. “Geri kalan eşyaları almak için gittiler bizimkiler” diye açıkladı durumu Taha. Biraz sohbet ettikten sonra oturup ders çalışmaya başladılar. Taha gerçekten de konuları zor anlıyordu. Cenk baya bir uğraşmak zorunda kaldı anlatabilmek için. Taha eve gelir gelmez çay koymuştu. Ders arasında çaylarını içtiler. Taha sonra tuvalete gitmek için Cenk'i yalnız bıraktı. Cenk rüyayda gibiydi. Bugün çok hızlı ve karmaşık geçmişti. Önce bir çocuk yanına oturmuştu. Sonra Emre onu davet etmişti. Yeni gelen çocuk da onu davet etmişti ama Emre'lere gideceği için onu ret etmişti. Emre'lere gidememiş üzgün üzgün eve dönerken Taha onu bulup, evine götürmüştü. Normal bir günde bu kadar olay olmazdı hayatında. Fake bir üye eğlenceli konular açarsa, günü anca o zaman renkli geçerdi Cenk'in. Aslında bu sürpriz ziyaret hoşuna gitmişti. Taha eğlenceliydi. Muhabbet ediyordu ve kesinlikle Donanım Haber üyesi değildi. Bunu nihayet sormuştu Cenk. Belki çok iyi arkadaş oluruz diye düşündü. Taha tuvaletten geldi. Ders çalışmaya devam ettiler.

“Arkadaşlardayım anne. Ders çalışıyoruz. Tamam, ben de çıkıyordum şimdi” dedi Cenk telefonla annesiyle konuşurken. Geç olmuştu. Taha sömürebildiği kadar sömürmüştü onu. Cenk ise şikayetçi değildi. Güzel muhabbet ve iyi bir arkadaşlığın temeliydi belki de bu. Yarın da birlikte oturacaklardı. “Baya vaktini aldım kusura bakma” dedi Taha. “Sorun değil” dedi Cenk kapıda ayakkabılarını giyerken. Taha biraz gergin görünüyordu. “Ya şey diyeceğim. Yarın sınavda olur da çözemediğim soru olursa kopya verirsin değil mi?” dedi. Cenk güldü. “Veririm” dedi. Taha sevindi. İyi akşamlar dileyip ayrıldılar. Emre'lere gidemedim ama Taha'lara gittim hiç yoktan diye kendini avuttu Cenk binanın merdivenlerinden inerken. Mutluydu. Sanırım bir arkadaşı vardı. Cenk birden yerde buldu kendini. Ne olduğunu anlayamadı. Kafasını kaldırıp baktığında onu gördü; Serdar. Yanında iki kişi vardı. Pis pis sırıtıyordu. “Naber lan bilgisayar virüsü? Dolaşmaya mı çıktın hee” deyip eğlendiler. Cenk şansına lanet okudu. “Kalk lan kalk! Paran var mı?” diye sordu Serdar. Cenk ayağa kalkıp cebini yoklamaya başladı. Bıkmıştı bu serseriden. “Aloo ne oluyor orada” diye bir ses yükseldi. Taha'ydı bu. Pencereden görmüştü olanları. Serdar pis pis baktı Taha'ya. “Kardeş. İşimiz var bu arkadaşla” dedi Serdar. “Neymiş o iş?” “Var işte bir işimiz. Hadi yoluna!” dedi Serdar. Taha Serdar'ın önünden geçip, Cenk'e ulaştı. “Hadi Cenk. Gidelim” dedi Taha. Serdar ve iki arkadaşını arkasına almıştı. Birkaç adım attıktan sonra Taha omuzda bir el hissetti. Hiç tereddüt etmeden arkasına hızla dönüp yumruk salladı. Serdar'a tam isabet. Burnunu tutup geriledi. Kanıyordu. İki arkadaşı Cenk ile Taha'nın üstüne yürüdü. Taha uzun ve iri olduğu için iyi dövüşüyordu ya da Cenk kendini böyle kandırıyordu. Cenk ise ne yapacağını bilemez durumdaydı. Kavga etmeyi bilmezdi. Taha ise iki çocuğun arasında kalmıştı. İtiş kakış sürüyordu. Cenk kendini kötü hissetti. Hızla koşup iki elliyile birini itti. Çocuk hafif geriledi. Sonra da doğrulup Cenk'in sol gözüne yumruk attı. Cenk'in kafası zonkluyordu. Taha ise hala diğer çocukla uğraşıyordu. Serdar ise hala burnunu tutuyordu. Cenk kendini aşarak kendisini yumruk atan çocuğa kafa attı. Evet, gerçekten bunu yapmıştı. Çocuktan ah sesi çıktı. Cenk'in artık kafası temelli zonkluyordu. Taha da diğer çocuğu yere yatırdı ve karnını tekmelemeye başladı. Etraftan gelenler kavgayı ayırmıştı. “Hadi oğlum gidin yolunuza! Ayıptır günahdır! Yakışıyor mu hiç?” diye bağıriyordu biri. Kavga bitmişti. Serdar ve tayfası gitmişti çoktan. Taha derin derin nefes alıyordu. “Tamam ya iyiyim ben” diyordu etraftan birine. Sonra Cenk'e baktı.

“İyi misin?” diye sordu. Cenk elliyle gözünü gösterdi. Taha güldü. “Çocuğu itmek yerine yumruk atsaydın gözüne bir şey olmazdı” dedi. Hala gülüyordu. Cenk de güldü. “Ama iyi kafa attın.” dedi. Gülüştüler. Etraftakiler ise garip garip bakıyordu.

Cenk eve geldiğinde annesi kıyameti kopardı. Soru yağmuruna tuttu oğlunu. “Ne oldu gözüne? Kavga mı ettin? Ne kavgası? Kiminle? Serdar mı? Allah belasını vermesin o haydutun. Ham et alayım buzdolabından ben” dedi annesi. Cenk bu kez kendini Fight Club filminde gibi hissediyordu. Hayatında ilk defa dövüşmüştü. “Güzel duyguymuş” dedi kendi kendine. Güçlü hissediyordu kendini. Sonra Taha'nın dedikleri aklına geldi. Güldü. Serdar'a gününü göstermişlerdi. Babası üzülmüş gibi bakıyordu. “Tamam bir daha kavga etmeyin” dedi oğluna ve omuzunu sıktı. Aslında babası bu durumdan memnundu ama çaktırmıyordu. Cenk, omuzunun babası tarafından sıkılması hoşuna gitmişti. Taha'yı düşündü sonra. Kendisine tereddüt etmeden yardım etmişti. Kollamıştı onu. Bu da hoşuna gitti. Hatta çok hoşuna gitti. Nihan ile çıkırsa belki bu kadar mutlu olmazdı. “Arkadaş lazımmış” dedi kendi kendine. Gerçekten iyi çocuk diye düşündü Taha hakkında.

Bölüm 5-Ankara Gezisi

Cenk uyandığında sol gözünde müthiş bir ağrı hissetti. Bir an için başına neler geldiğini unutmuştu. Aynaya bakınca ve mor gözünü görünce herşeyi hatırladı. Aynadaki görüntüsü her zamankinden çirkindi. Göz kapağı kapanabildiği kadar kapanmıştı. İnce bir çizgiyle anca görülebiliyordu gözü. Okulda herkes dalga geçecek diye düşündü. “Rapor mu alsam acaba?” dedi kendi kendine. Fakat içinde Taha'yı görmek, onunla konuşmak, dünü hatırlamak ve konuşarak dünü tekrardan yaşamak istiyordu. Tutku gibiydi bu. Aynadaki çirkinliğine rağmen gülümsedi.

Okulun bahçesinde herkes Cenk'e bakıyordu. Bazıları sırtıyordu. Bazıları ise şaşkınlık ve acıma duygusu içindeydi. “Ne olmuş ona?” diyordu bazı kızlar onun arkasından. Cenk hızla sınıfa gitti. Asıl dert buradaydı. Sınıf, ona bütün gün bakacaktı. Belki gülecekti. Belki de acıyacaktı. Hatta alay eden bile olurdu. Ve en önemlisi ne diyecekti? Nasıl bir açıklamaya yapacaktı? Taha'nın onun nasıl kurtardığını mı anlatacaktı herkese? Kendisi Taha tarafından kurtarılan bir zavallı olurken Taha ise bir kahraman olacaktı. Zaten hayran olan kızlar daha da hayran olacaktı ona. Sınıfa girdiğinde bir ilk yaşandı. Önceden kimse ona bakmazken şimdi tam on dokuz kişi ona bakıyordu. Sanki Cenk'in sınıfa gelmesini bekliyorlardı. Taha hariç herkes şaşkın şaşkın bakıyordu. O ise gülümsüyordu. Cenk de ona gülümsemek istedi ama şu an sınıfın neden kendisine böyle baktığına kafası takılmıştı. Mor gözü tek sebep olamazdı. Bu işin altında kesin başka bir iş vardı. Yerine oturdu. Çantasından rastgele bir şeyler çıkartarak yalandan onlarla ilgilenmeye başladı. Kendini kamburlaştırarak ve Taha'nın koca bedenini kendini duvar edinerek sınıftan saklanmaya çalıştı. “Cenk kavga ettiğini bilmiyordum. Yere bakan yürek yakanmış da haberimiz yokmuş” dedi Emre. Bunu derken o da yerinde oturuyordu. Uzaktan seslenmişti Cenk'e. Bütün sınıf sessizdi. Birden sınıfın merkezinde buldu kendini Cenk. Cevap vermesi gerekiyordu çünkü sınıfın sessizliğinin nedeni Cenk'ten birkaç kelime duymaktı. Cenk şaşkındı. Taha sanırım anlatmıştı dünkü olayı. Ama gözüne yumruk atan çocuğu itişi, yumruk yiyişini düşünce komik durumda olması gerekiyordu. Eğlene eğlene millet bunu birbirine anlatmalıydı. Olağan dışı gelişen bu olay örgüsü Cenk'i rahatsız etmişti. “Taha bize anlattı dünkü olayı. Taha'yı nasıl kurtardığını... O yüzden gelememişsin Emre'lere” dedi Nihan. O da oturduğu yerden seslenmişti. Bütün sınıf hala sessizdi. Merakla Cenk'ten gelecek tepkiyi bekliyorlardı. Cenk sınıfa döndü. Olayı nihayet çözmüştü. “Şey.. Evet...” diyebilirdi. “Vay be Cenk kavga ediyormuş. Dikkatli olun” dedi arka

sıradan biri. Sınıf güldü. Cenk ise gergindi. Taha ise sessizdi. Sınıf ders başlayana kadar bu olayı konuştu ama hiçbir şekilde Cenk'i yadırgamıyorlardı. Hatta ona hafiften hayranlık duyuyorlardı. Bir arkadaşını herşeye rağmen kollamak... Üstelik gözünü morarmıştı bir arkadaş için. İşte insanlar buna saygı duyuyorlardı çünkü herkes böyle bir arkadaş isterdi. Matematik öğretmeni içeri girdi. Sınav vaktiydi.

Sınav hem Taha hem de Cenk için iyi geçmişti. Taha kopyaya ihtiyaç duymamıştı. Sınavdan bunalan sınıf dışarıya atıyordu kendisini. Her biri Cenk'in önünden geçmek zorundaydı çünkü kapı ve çöp kutusunun dibinde oturuyordu. Cenk ne yapacağını bilmez halde defterine bir şey karalıyordu. Her geçen Cenk'e geçmiş olsun diyordu. "Geçmiş olsun Cenk!" diye gülümsüyordu kızlar. Erkekler ise onun omuzunu sıkarak gösteriyordu iyi dileklerini. Arkadaşı için kendini feda eden Cenk kesinlikle saygı görmeliydi. Sınıf boşalmıştı. Sadece Taha ile Cenk kalmıştı sınıfta. Bir süre ikisi de sessiz kaldı. "Yalan söylediğim için özür dilerim ama gözün morardığı için dalga geçerler diye düşündüm" dedi. Evet, Cenk'in çözdüğü gibiydi olay. Taha hiçbir şekilde zarar görmemişti. Kimse onun kavga ettiğini ya da dayak yediğini bilemezdi. Cenk ise mor gözle dolaşıyordu. Bunu gören herkes onun dayak yediğini düşünecekti. Cenk'in asosyal ve zavallı olduğunu düşününce kesin ama kesin dayak yemiştir bu diyeceklerdi. Kimisi aşağılayacak kimisi de üzülecekti. Bunu dün gece yatağında uyumaya çalışırken farkedene Taha ise yalan söylemeye karar verdi. Cenk belki kızabilirdi. Ama yine de deneyecekti. Sınıfa erkenden gitti. Belli bir çoğunluk oluşunca tekrardan kurgulanan olayı herkese anlattı. Cenk, Emre'lere giderken yerde yatan Taha'yı görmüştü. İki kişi ona tekme atıyordu. Cenk koşa koşa gidip birine kafa atmıştı ama diğeri de onu haklamıştı. Bu yüzden gözü morarmıştı. Ayağa kalkan Taha'nın yardımıyla nihayet kendilerini savunabilmiş ve o iki serseriye dövmüşlerdi. İşte sınıfın duyduğu hikaye buydu.

"Kızdın mı yalana?" diye sordu Taha. Sesindeki gerginliği okumak mümkündü. Cenk kızmamıştı. Taha'ya baktı. Gözlerine bakıyordu. Uzun süreden beri ilk defa birinin gözlerine bu kadar uzun bakmıştı. Taha samimiydi. Önce ona minnet, sonra da hayranlık duydu. "Kızmadım. Hatta teşekkür ederim" dedi ve gülümsedi. Elini Taha'nın omuza götürmek istedi. Omuzlarını sıkarak teşekkür etmek istiyordu. Diğer erkeklerin yaptığı gibi. Ama cesaret edemiyordu. Kendini zorladı. Elleri tereddüt içinde kalktı. Ve sonra Taha'nın omuzlarını sıktı. "Gerçekten teşekkür ederim. Hem dün hem de bugün için" dedi. Yapmıştı. Omuzunu sıkmıştı. Taha da nihayet gülümsedi. "Kahve içelim mi?" dedi Cenk. Dün Taha'dan öğrendiği yolu bu kez ona karşı kullanmıştı. İnsanlarla konuşmak ve samimileşmek için güzel yol diye düşündü. Taha teklifi seve seve kabul etti. Kendilerine boş bir masa bulup, sohbet etmeye başladılar. Kısık sesle dünkü olayı konuşuyorlardı. Taha, Serdar hakkındaki her şeyi öğrendi. Ara sıra gülüştüler. Sonra da Taha eski okulunda bir kavgayı heyecanlı heyecanlı anlatmaya koyuldu. Cenk onu mutlulukla dinliyordu. "Bir arkadaşım var sonunda" dedi içinden. Muhabbet sonunda Ankara gezisine geldi. Taha gidiyordu. Bilkent'i görmek istiyordu. Cenk'in gitmeyeceğini öğrenince şaşırıldı. "Neden gitmiyorsun?" diye sordu. Annesini bahane olarak kullanamazdı artık. "Babam bu aralar biraz sıkışık." dedi. Cenk, aile ekonomisini bahane olarak gösterebilirdi. Genelde insanlar bunu anlayışla karşılardı. "Neden dershaneye gitmiyorsun ki?" sorularını susturabilecek en güzel cevaptı: "Babamın durumu bu aralar iyi değil." Bunu dediğinizde kimse sizi yargılamazdı. Sessizce anlayış gösterirlerdi. Taha genelin dışında biri olduğu için, "Ben de var para. Borç verebilirim." dedi. Cenk kabul etmedi. Taha biraz ısrar etti. Cenk ise borç parayla eğlenmenin dürüst olmadığını hatta ailesine ihanet olduğunu söyledi. Taha sustu. Cevap yetiştiremedi. Biraz sessizlikten ardından, "Yalnız gitmek istemiyorum sadece." dedi ve Cenk'e baktı. Bu laf her şeyi değiştirmişti. Taha'ya

zaten borcu vardı. “Peki” dedi Cenk ve “Geliyorum.” diye devam etti. Taha sevinmişti. Müdür yardımcısının odasına gidip izin kağıdı aldılar. Velisinin adına imza atıp sınıf öğretmenine verdiler. Yarın akşam Ankara'ya gidiyorlardı.

Cenk kendine bir sırt çantası hazırladı. Bu gece yola çıkıyorlardı. Taha ile birlikte oturacaktı. Sırt çantasına BİM'den aldığı abur caburları doldurmuştu. Yolculuk için hazırды. Gece 12 gibi okul bahçesinde buluşacaklardı. Cenk heyecanla beklerken telefonu çaldı. Arayan Taha'ydı. Buluşma saatine daha beş saat vardı. “Bize gelsene. Oradan beraber gideriz” dedi. Cenk, “Tamam” deyip evden ayrıldı. Annesi Gülşah hanım bol bol sarıldı biricik kuzusuna. Babası para verip, dizini seyretmeye devam etti. Kardeşi Ekrem ise bilgisayar başındaydı. Ablası kendisini odasına kapatmıştı. “Sanırım çok da özlemeyeceğim” diye evini terk etti. Taha'lara gittiğinde evde ailesi de vardı. Onlarla tanıştı. Babası polis annesi posta memuruydu. İyi insanlardı. Tek kardeşi Taha. Bunu öğrendikten sonra kendilerini odaya kapattılar. Taha nedensiz yere yanında ne götüreceğini gösteriyordu. MP3 çaları, iki tişört, bir kot pantolonu ve bir kapşonlu. “Sen ne götürüyorsun?” diye Cenk'e sordu ve çantasındaki görmek için onu zorladı. Cenk de teker teker gösterdi götürdüklerini. Taha'dan tek farkı birkaç abur caburdu. “Dostum amma oburmuşsun sen. Bir de Bimciymişsin annem gibi” dedi Taha ve güldü. Dostum kelimesini hoşuna gitmiş Cenk'in. O da güldü. Taha sonra odasının kapısını kontrol ettikten sonra dolabını karıştırdı. Gizli bir şeyi açığa çıkaracakmış gibi davranıyordu. Elini derinlere götürüp birşeyler arıyordu. Sonunda buldu aradığı şeyi; Viski şişesi. Yarısı doluydu. “Gitmeden önce demlenelim. Çakırkeyflik iyi gider eğlenceye” dedi. Cenk yine gerildi çünkü o içki içmiyordu. Ailesi de içmiyordu. Ve ona sürekli günah olduğu tembih edildiği için pek sıcak yanaşmadı. Taha bunu fark etti. Buna rağmen onu zorladı. “O zaman tadına bak sadece. Şu kapağı dolduyorum. Sadece bunu iç” dedi. Cenk önce ısrar etti içmemek için sonra dayanamadı. Denemekten zarar gelmez dedi. Viski şişesinin kapağını hızla ağzını götürüp, viskinin tümünü içti. Boğazı ve göğsü yanmaya başladı. Dilini çıkarıp yüzünü ekşitti. İçi yanıyordu. Taha kahkaya atmaya başladı. “Bu ne ya? İçim yandı” diyebildi sonunda Cenk. Taha'nın gülmekten nefesi kesilmişti. Cenk bir daha içmedi o gece. Geziye kadar film seyrettiler.

Gece onbir buçuk gibi okul bahçesindeydiler. Otobüs çoktan gelmişti. Taha ile Cenk en arkanın bir önündeki iki koltuğu kapmıştı. Çantalarını yerleştirdiler. Sonra da bahçeye çıktılar. Muhabbet ediyorlardı. Öğretmen listeyi kontrol ediyordu. Her şey olağan iken birinin sesi yükseldi bahçede, “Emre defol!”. Bağırان Nihan'dı. Herkes onlara döndü. Kavga ediyorlardı. Hızlı hızlı bir şey tartışıyorlardı. Öğretmenler onların yanına gitti. Emre öğretmenleri görünce kavgayı kesti ve ama Nihan hala söyleniyordu. Öğretmenler ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sonunda Emre, “İyi o zaman” deyip okulu terk etti. Öğretmeler şaşkındı. Olay çözülmüş gibi yapıp işlerine döndüler. Nihan sinirliydi. Sonra birden ağlamaya başladı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Bahçede gergin bir sessizlik oluştu. Nihan'ın en yakın arkadaşı Ayşegül onu teselli ediyordu bir şey için. Cenk olayı çözememişti. Nihan ağlamayı kesince herkes yine kendi sohbetlerine döndü. Otobüsün kalkma vakti gelmişti. Taha ile Cenk otobüse bindiler. Nihan orta bir yerlerde tek başına oturuyordu. Pencereden karanlığa odaklanmıştı. Yanında normalde Emre oturması gerekiyordu ama o ortalarda yoktu. Taha hızla Nihan'ın yanından geçti. Cenk de öyle yapıyordu ki Nihan ona dönüp, “Cenk! Naber?” dedi. Cenk duraksamak zorunda kaldı otobüsün ortasında. Taha çoktan yerine oturmuştu. “İyiyim. Sen iyi misin peki?” dedi Cenk. Nihan yine ağlamaya başladı. “Pek iyi değilim. Şey diyecektim.. Acaba yanıma oturur musun? Yalnız kalmak istemiyorum” dedi. Cenk şaşırды. Nihan onunla oturmak istiyordu. Ama bu kez kızın yanında olma gerginliğinden başka bir gerginlik vardı. O da Taha'ydı. Onunla oturmaya

söz vermişti. Taha da yalnız kalmak istemiyordu. Cenk, Taha'ya baktı. Taha kaşlarını çatmış onlara bakıyordu. “Şey... Taha'ya söz vermişim ben” dedi Cenk. Nihan hala ağlıyordu. Cenk'in gözlerine bakıyordu. Cenk'in içi erimeye başlamıştı. “Gözleri çok güzel. Ağlarken bile çok güzel” dedi içinden. “Lütfen?” diyebilirdi Nihan. Cenk artık onu ret edemezdi. “Peki” dedi sonunda. “Teşekkür ederim” dedi Nihan göz yaşlarını silerek. Cenk, Taha'nın yanına gitti. Taha merakla Cenk'i bekliyordu. “Ne istedi senden?” dedi Taha. Cenk utanarak “Benle oturmak istiyormuş. Kötüymüş” dedi. Taha gerildi. Cevap vermedi. “Şey... Biraz yanında otursam sorun olur mu?” dedi Cenk. Utanıyordu. Yüzüstü bırakmış gibi hissediyordu. İşin kötüsü Taha buna fena bozulmuştu. Bunu değişen renginden ve mimiklerinden anlamak mümkündü. Fakat buna rağmen, “Tamam. Tamam. Sorun olmaz” diye kesterdi. İzin vermişti. Ama trip atarak izin vermişti. Cenk kendini kötü hissediyordu ama Nihan'ın ona ihtiyacı vardı. Sırt çantasını alarak Nihan'ın yanına oturdu.

Ayşegül hemen Nihan ile Cenk'in arkasında oturuyordu. Ayşegül bu işe pek sıcak bakmıyordu. Cenk'e küçümseyen bakışlar atıyordu. Sonra dayanamayıp, “Nihan! Cenk ile mi oturacaksın?” dedi. Nihan arkasını dönüp, “Evet” dedi. Ayşegül suratını bozup arkasına yaslandı. Erkek arkadaşının yanında oturuyordu. Ayşegül'ün tüm bu tavırlarını Cenk görmemişti. Ama Nihan'a sorduğu imalı sorudan ötürü öfke duyuyordu Cenk. Aklı hala Taha'daydı. Arkasını dönüp, ona bakmaya korkuyordu. Nihan tekrar teşekkür ettikten sonra. Onunla dertleşti. Emre ile kavga etmişti. Sebep ise başka bir kıza çok sıcak davranmasıymış. Nihan onlarca kez uyarmasına rağmen Emre pek takmamış ve Nihan ayrılmış az önce Emre'den. Buna kızan Emre ise geziyi terk etmiş. Nihan kendini çok yalnız hissediyormuş. İyi ki Cenk onun yanına oturmuş. Bunları konuştuktan sonra Nihan uyuya kaldı. Cenk ise vicdan azabından uyuyamadı. Taha'yı düşünüyordu. Birden uyuyan Nihan'ın kafası kayıp, Cenk'in omuzlarına düştü. Cenk heyecanladı. Nihan rahatlamış gibiydi kafasını dayayacak bir yer bulduğu için. İşte o an Cenk her şeyi unuttu. Taha'yı unuttu. İçindeki vicdanın çılgınlıklarını unuttu. Aklında o an sadece Nihan vardı. Gülümseyerek o da uykuya daldı.

Sabah olduğunda çoktan Ankara'ya gelmişlerdi. Bilkent Üniversitesinde kahvaltı yaptıktan sonra okulu gezmeye başladılar. Cenk bari gezi sırasında Taha ile birlikte takılayım diye düşündü ama Nihan onu bırakmadı. İstenilen olmak Cenk'in hoşuna gitmişti. Nihan onun kalmasını istiyordu. Çok güzel bir duyguydu. Bilkent'i bol bol gezdiler. Taha'yı gördü ara sıra Cenk. Çok ciddi duruyordu. Bilkent gezisi bitince ODTÜ'ye gitmek için otobüslerin yanına gittiler. Cenk yine Nihan ile oturacaktı. Bunun heyecanı içindeyken otobüsünde önündeki bir kişi her şeyi bozdu; Emre. Nihan ve Cenk çok şaşırılmıştı. Ne ara gelmişti Ankara'ya? Nihan onu görmemiş gibi yaptı. Emre onun yanına geldi. “Lütfen konuşalım” dedi. Nihan ise “Hayır” dedi. Emre gitmekte olan Nihan'ın kolundan tuttu ve kenara çekti. Cenk ortada kalmıştı. Sonra onları yalnız bırakıp otobüse çıktı. Nihan'ın yerinde oturuyordu. Pencereden görülmüyorlardı. Acaba ne konuşuyorlar diye düşündü. Emre nasıl gelmişti ayrıca? Ayşegül'ün sesini duydu arkadan. “Emre'ye bak sen! Nihan için uçakla gelmiş bu sabah” dedi. “Pis zengin” dedi kendi kendine Cenk. Bir süre sonra Emre ile Nihan otobüse bindiler. El ele tutuşuyorlardı. Nihan yerine gelince, “Cenk kusura bakma. Emre ile oturacağım ben. Çok sağol her şey için” dedi. Cenk afalladı ama yapacak bir şey yoktu. Fişi çoktan kesilmişti. Sessize çantasını alıp, arkadaya Taha'nın yanına gitti. Ayşegül'ün suratında pis gülüşü görmüştü. Taha'nın yanına oturdu. “Ne oldu? Sevgilisi mi geldi?” dedi Taha ciddi bir ses tonuyla. Cenk kafa sallayarak onay verdi. Emre ile Nihan sarmaş dolaş oturmaya başlamışlardı bile. Cenk kendini kullanılmış tuvalet kağıdı gibi hissediyordu. Salak, kirli ve aptal... İşte bunlar benim sözlükte yeni tanımlarım diye düşündü.

Ankara'daki bütün üniversiteleri gezdiler. Taha tek başına takıldı. Cenk de öyle. Emre ile Nihan el ele tutuştu bütün gezi boyunca. Ara sıra birbirlerini öpüyorlardı. Nihayet Ankara gezisi bitmişti. Akşam saatinde Ankara'dan İstanbul'a yola çıkmışlardı. Taha pencere kenarında oturuyordu. Cenk ile bir kelime bile etmemişti üç günlük gezi boyunca. Cenk BİM'den aldığı abur caburları birçok kez Taha'ya ikram etmişti ama o kabul etmemişti. Otobüste sürekli mp3 çaları ile şarkı dinliyordu. İstanbul'a dönerken kulaklıklarını takmamıştı. Cenk bundan istifade ederek Taha'ya kek uzattı. Taha keke uzunca baktı. Sonra da aldı keki. Yemeye koyuldu. Mp3 çalarını hazırladı. Cenk yine anlamıştı Taha'nın onunla konuşmayacağını. Taha kulaklarını taktı. Şarkıyı dinlemeye koyulmuştu ki tekrar çıkardı. Cenk'e döndü. “Benden sana bir arkadaş tavsiyesi. Kızlara fazla güvenme.” dedi. Sonra tekrar pencereye dönüp, kulaklarını takıp ve gözünü yumarak şarkısını dinlemeye devam etti. Arkadaşım demişti Taha bu kez ona. Dostum sınıfından arkadaş sınıfına düşmüştü Cenk. Şimdi kendini daha kötü hissediyordu. Nihan'ın onu kullanması yetmezmiş gibi şimdi de Taha'nın gözünden düşmüştü. “Hakettim bunu” dedi Cenk. O kalabalık otobüste en yalnız ve mutsuz kişiydi Cenk. Ve evet, bu kez haketmişti bunu.

Bölüm 6-Tuğçe

Cenk klozetin üzerinde yarı çıplak oturuyordu. Tuvaletten düşünme eylemini çok iyi gerçekleştirirdi. Son bir haftadır Ankara gezisinden başka bir şey girmiyordu kafasına. Yatağına uzanıp uyumayı beklerken, serviste herkes uykuluyken, kantinde sıra beklerken, akşam yemeğindeyken hep bunu düşünmüştü. Taha'nın kendisine bozulmasını, Nihan'ın kendisini kullanmasını analiz ediyordu kendi kendine.

Taha haksız da olabilirdi. Eğer gerçekten iyi arkadaşlarsa Nihan'a olan zaafını anlayışla karşılması gerekirdi. Nihan ile çıkabilirdi sonuçta. Bir erkek arkadaş bunun için destek olmayacakta ne için olacaktı? Tam Taha'yı bu konuda haksız bulmuşken aklına başka bir gerçek giriverdi; Nihan'ı sevdiğini Taha'ya ne söylemiş ne de çaktırmıştı. Nereden bilebilirdi ki bu durumu? Sevgili adayı için değil de herhangi bir kız için beni sattı hemen diye düşünmüş olması çok muhtemeldi. “Keşke baştan söyleseydim” diye hayıflandı Cenk. Bir de Nihan olayı vardı. Nihan onu kullanmış mıydı yoksa normal olanı mı yapmıştı bir türlü karar veremiyordu Cenk. Sonuçta barışmışlardı. Emre'nin gidip Taha'nın yanına oturması abes kaçırdı. Elbette Nihan'ın yanında oturacaktı. Hem ayrıca Nihan, Cenk'e oturma teklifi ettiğinde Emre'nin Ankara'ya geleceğini bilmiyordu. Her şeyden öte başka birine de teklif edebilirdi. Ama o Cenk'i seçmişti? Nihan belki de onu kullanmamıştı. Cenk'in kafası karıştı. İnsan ilişkilerinin polinomlardan çok daha zor olduğuna karar verdi.

Taha, Ankara gezinden sonra bozuk atıyordu. Pek konuşmuyorlardı. Ara sıra mecburi laflıyorlardı. Artık kahve içmiyorlardı. Kantine yalnız gidiyordu Cenk her zaman ki gibi. Nihan ile Emre'nin arası çok iyiydi bu aralar. Ayşegül ise Cenk'e nedense kötü davranıyordu. Ankara gezisindeyken o pis ve derin anlam içeren gülümseyi unutmamıştı Cenk. Kısacası Cenk en başa dönmüştü. Bütün vaktini yine odasında ve internetin başında geçiriyordu. Forumdaki konulara laf yetiştiriyordu. Yine böyle asosyalliğinin zirvede olduğu bir günde sınıfından Tuğçe adlı bir kızın Facebook'ta durum güncellemesini gördü: “Facebook'taki videolar oynamıyor :(Yardım lütfen?” Cenk bu problemin neyden kaynaklandığını çok iyi biliyordu. Yorum yazmayı düşündü. Tuğçe sınıfındaki popüler olmayan kızlardan biriydi. Pek güzel olduğunu söylenemezdi. Kimseyle çıkmamıştı. Ama bir sürü kız arkadaşı vardı. Sürekli edebiyat öğretmeniyle konuşurdu. “IE 9 böyle

problem çıkarıyor. Güncellemeyi kaldırıp IE 8 kullan” diye yorum attı. Hemen ardından cevap geldi: “Deniyorum. Teşekkürler!” Tuğçe, bu problemi Facebook'a yazmak yerine sınıfta bağıra bağıra ortalığa sorsaydı Cenk bu kadar rahat cevap verebilir miydi? Cenk pek kolayca cevap verebileceğini sanmıyordu. Sessiz kalıp, bilmiyormuş numarası yapmayı tercih ederdi. Cenk bunları düşünürken odasının kapısı açıldı. Giren ablasıydı. Ortalamın üzerinde güzelliği olan bir üniversite öğrencisiydi ablası. Öğretmenlik okuyordu. “Cenk işin yoksa benimle gelse” dedi ablası Selin. Cenk'in işi yoktu ama gitmek istemiyordu. Kesin sıkıcı bir şey için Cenk'i istiyordu yanında. Yoksa ölse bir yere götürmezdi. “Biraz işim var abla.” dedi. Selin yalanı yememişti. “Ne işin olur ki senin? Hadi hazırlan. Mağazadan şu mutfak robotunu almamız lazım. Annem başımın etini yiyor. Ben kaldıramam. Sen kaldıracaksın” dedi. Angarya işiydi. Amelelelik için gidecekti. Cenk hazırlandı ve çıktılar.

Mağaza evlerine yakın bir alışveriş merkezinin içindeydi. Ablası sessizdi. Pek konuşmayı sevmezdi. Hatta ailesiyle arası pek iyi değildi. Babası ile çok sorunlar yaşamıştı. Ama bu da konumuz değil. Cenk, ablasını anlıyordu. Bu evden en çok onun gitmesini istiyordu Cenk. Bunu onu sevmediğinden değil, hakettiğinden istiyordu. Mağazaya nihayet vardılar. Ablası kasaya gidip elindeki faturayı gösterip uzunca konuştu. Çalışanlardan biri depoya doğru gitti. Cenk de sıkıntıdan mağazayı dolaşıyordu. İçeride genç bir çift dikkatini çekmişti. Evleneceklerdi galiba çünkü mutfak eşyası bakıyorlardı. Birbirlerine karşı biraz ciddi gibiydiler. Kesin kavga etmişlerdir diye düşündü Cenk. Mağaza ilgi alanına girmediği için hemen sıkıldı. Ablasının yanına gidip beklemeye başladı. Depoya giden çalışan nihayet mutfak robotunu getirmişti. Cenk neden geldiğini anladı. Kutu oldukça büyüktü. Ablası teşekkür edip, tam mağazadan çıkacaktı ki Cenk'in az önce gördüğü genç çift ile yüzyüze geldiler. Ablası ve genç çift donup kalmışlardı. Bir süre boyunca donmuş gibi birbirlerine baktılar. Sonra Selin hızla kapıdan çıktı. Çok hızlı yürüyordu. Cenk geride kalmıştı kutuyu taşıırken. “Abla beni bekle. Ne bu acele” demişti. Ablası arkasını döndüğünde Cenk şaşırıldı. Ablası hüngür hüngür ağlıyordu. Ne olduğunu anlamadı. “Hızlı ol lütfen” dedi Cenk'e. Cenk tüm gücünü kullanıp taşıdığı kutuyu ve eve vardılar. Ablası önce banyoya sonra da hızla odasına gitti. Kapısını kilitledi. Cenk hiçbir şey anlamamıştı.

Ertesi gün Cenk okula geç kaldı. Babası da götürmedi. O nedenle dolmuşla gitmek zorunda kaldı. Konserveler kutusunda gibi hissediyordu kendini dolmuşta. Çok kalabalıktı. Şöför de dahil herkes asabiydi. Okuluna geldiğinde izin kağıdı için müdür yardımcısına gitti. Sorun çıkmadan izin kağıdını alıp, derse girdi. Taha hala bozuk atıyordu. Cenk'in sabah sabah yine morali bozuldu. “Keşke konuşsa benimle” dedi kendi kendine. Ders bittikten sonra Taha hızla sınıfı terk etti. Cenk oturduğu yerde yalnız kalmıştı ki yanına biri oturdu; Nihan. Gülümsüyordu. Cenk bu kez pek heyecanlanmadı. Biraz kızgındı çünkü. “Cenk. Daha önce gelmeliydim ama... Ya ben... Ankara'daki olay için özür dilemek istiyorum. Seni mağdur ettim. Kusura bakma ama Emre ile oturmam lazımdı” dedi. Bu kez gülümsemedi. Süt dökmüş kedi gibiydi. Cenk hemen onu affetti. Kendini Nihan yerine koydu. Cenk de olsa böyle yapardı. “Sorun değil ya. Ben anladım durumu zaten” deyip yalan söyledi. Aslında en başta çok bozulmuştu. Nihan tekrar gülümseyip, Cenk'e bir hediye paketi uzattı. “Bu da özür hediyem” dedi. Cenk heyecanlandı. Nihan ona hediye almıştı. Çok sevindi. “Hiç gerek yoktu. Niye zahmet ettin” dedi. “Yok. Lütfen al. Aç bakalım” dedi Nihan. Cenk siyah paketi güzelce açtı. Bir kitaptı. Oscar Wilde'ın Dorian Gray'in Portresi adlı kitabıydı. Cenk teşekkür etti. Nihan Cenk'i mutlu görünce içi rahata erdi. Sınıfa Taha girmişti. Yerine oturan Nihan'ı görünce kapıda bekledi. Nihan hemen durumu farkedip yerine geçti. Taha da oturdu. Göz ucuyla kitabı ve hediye paketini süzdü. Sonra da görmemiş gibi davranıp önündeki deftere döndü. Cenk güzelce kitabı çantasına koyup dersi

beklemeye başladı.

Dersler bittiğinde Cenk servise doğru gidiyordu. Arkasından biri seslendi. “Cenk!”. Sesi tanımamıştı. Arkasını dönüp baktığında Tuğçe'yi gördü. Gerçekten de çirkin bir kızdı. Gülümsüyordu ama Nihan yarattığı etkiyi nedense yaratamıyordu. “Ya dün için teşekkür edeceğim ama sorunu çözemedim” dedi. Cenk o problemi hatırladı. “IE falan dedin ama ne olduğunu anlamadım ben. Rezil olmamak için anlamış gibi davrandım” deyip güldü. Cenk de yalandan güldü. “Internet Explorer o” dedi. Tuğçe ciddi bir şekilde, “Tamam ” dedi. Sonra da “Ya benim bilgisayar ile aram pek yok. Boşsan bize bir gelip çözer misin sorunu” dedi. Cenk şaşırdı. Daha önceden bir kızın evine hiç gitmemişti. Kızlar erkekleri pek kolay davet etmezdi. Cenk yalan söylemeyi düşündü. Ama kızcağız yardım istiyordu. Hem Tuğçe, Cenk'i germiyordu nedense. Onun yanında kendini rahat hissediyordu. “Tamam.” dedi Cenk. Tuğçe gülümseyip, “Hadi gidelim o zaman” dedi. Başka servise bindiler. Yolda pek muhabbet etmediler. Servisin yarısı boşaldığında nihayet Tuğçe'lerin evine gelmişlerdi. Üç katlı şirin bir binaydı. İlk katında oturuyorlardı. Tuğçe anahtarıyla kapıyı açtı. Evde annesi vardı sadece. “Hoşgeldin yavrum” dedi. Cenk de selam verdi. Hemen Tuğçe'nin odasına geçtiler. Odası küçüktü ve dağınıktı. Bütün duvar Tuğçe ve onun arkadaşlarının fotoğraflarıyla doluydu. “Biraz dağınık kusura bakma” dedi sırtarak Tuğçe. Sonra da laptop'ı getirdi. Cenk hemen IE 9 kaldırdı. IE 8 yüklüydü artık. Facebook'taki videolar sorunsuzca oynuyordu. Bu işlem çok kısa sürmüştü. Tuğçe kafasını kaşıyıp, “Bu kadar kısa mıydı ya?” dedi. Cenk Tuğçe'nin bu haline güldü. Kızlar kesinlikle bilgisayardan anlamıyor dedi içinden. Güzel değildi ama bir tatlılığı vardı kızın. Cenk artık böyle düşünüyordu. “Ben gideyim o zaman” dedi Cenk. Tuğçe heyecanlandı. “Hemen gitme. Ayıp olacak şimdi. Çok güzel kahvem var. İç öyle gidersin” dedi. Cenk kabul etti. Uzun süredir kahve içmiyordu. Aklına Taha geldi.

Kahveler gerçekten güzeldi. Bol köpüklüydü. Tuğçe ile bol bol sohbet etti. Annesi ile babası boşanmıştı. Kız kardeşi ve annesiyle yaşıyordu. Fotoğrafçı olmak istiyordu. Cenk'e çok sıcak davranıyordu. Bu Cenk'in hoşuna gitti. Ayrıca çok esprituël biriydi. Her esprisi forumda tutardı. Kahve bittikten sonra karşılıklı teşekkür edip, ayrıldılar. Cenk yürüye yürüye evine gitti. Geç olmuştu. Annesi yine bir ton soru yağmuruna tuttu. Babası hala gelmemişti. Ablası yine odasındaydı. Ekrem ise ders çalışıyordu. Cenk kendisini odasına atıp, üstüne değiştirdi. Forumu girecekken kapısı açıldı. Giren ablası Selindi. “Konuşabilir miyiz?” dedi. Gergindi. Cenk onay verdikten sonra içeri girdi. Biraz oturduktan sonra, “Dünkü olay için geldim. Sana anlatmak istiyorum.” dedi. Cenk meraklandı. “O gördüğümüz çift ile ilgili” dedi. Cenk bu kez şaşırdı. “Okuldan Ensar'dı o. Eski sevgilim. Dört yıldır çıkıyorduk. İlişkimiz iyi gidiyordu. Evlenecektik.” dedi. Cenk afalladı. Ablasını evlenecekti ve haberi yoktu. “Mezuniyete az kalınca ailesinden baskı görmüş evlilik için. Tanıdıklarının bir kızıyla evlenmesini istiyordu ailesi. Ama o kabul etmedi başta. Sonra babası onu reddetmek ile tehdit edince kabul etti. Benimle olan ilişkisini bitirdi. Onunla evlenecek” dedi ve ağlamaya başladı. “Bilmeni istedim sadece” dedi. Cenk kafasından vurulmuş gibiydi. Ablasının sevgilisi olduğunu bile bilmiyordu. Babası duysa kim bilir ne yapardı? Annesi biliyor muydu? Ablasına üzüldü. Ona sarılmak istedi. Ama yapamadı. Ensar denen korkak çocuğa öfkelenildi. Ablası ağlamayı kesip, odasına gitti. Cenk kendini yine kötü hissediyordu.

Ne hayal kırıklığı yaşıyordur diye düşündü ablası için Cenk forumda takılırken. Konu açmayı düşündü. Millet ne derdi acaba? Sonra vazgeçti çünkü ablasının özeliydi sonuçta. Facebook'ta bir bildirim gelmişti: “Videolar oynatılıyor. Sağol Cenk!”. Tuğçe'ydi. “İyi kız” dedi kendine kendine. Bir

cevap yazacaktı ki telefonu çaldı. Arayan Taha'ydı. Heyecanlandı. Kalbi küt küt atıyordu. Telefonu açtı. “Müsaitsen aşağı insene. Evinizin önündeyim” dedi. “Peki” dedi Cenk. Hızla aşağıya indi. Kapısının önünde Taha bekliyordu. “Beni dövecek mi acaba” diye korkttu. Taha yanına yaklaştı. “Sen Nihan'ı mı seviyorsun?” diye sordu. Cenk şaşırıldı. Nereden anlamıştı. Bunun için mi gelmişti? Ama doğruyu söylemeye karar verdi. Sonuçta en başta pişmandı söylemediği için. “Evet.” dedi. Taha gülümsedi. “Şapşal oğlan. Niye söylemedin o zaman” dedi. Cenk gülemedi çünkü şaşkındı. “Ben de kızın teki kuyruk salladı diye hemen sattığını düşündüm.” dedi. Cenk tepki vermedi. “Eski okulunda bundan çok canım yandı. O yüzden hassasım.” dedi ama özür dilemedi. “Valla benle bu konuyu konuşursun diye bütün hafta bekledim ama bir türlü konuşmadın. Sonunda ben kendim geldim şapşal oğlan” dedi ve Cenk'in saçını bozdu. “Şey... Konuşacaktım ama korktum” dedi. Taha, “Korktun mu” deyip kahkaha attı. “Hadi okul eşyanı al, gel” dedi Taha sonra. “ Bizde kalıyorsun” dedi. Cenk itiraz etmedi ve yalan söylemeden teklifi kabul etti. Eşyalarını alıp, Taha'lara gitti. Ve bütün gece Nihan hakkında konuştular.

Bölüm 7-Hafta Sonu Cezası

Taha ile Cenk'in arası tekrardan düzelmişti. Birlikte bol bol zaman geçiriyorlardı. Cenk her ne kadar sosyalleşmiş gözüксе de aslında bu koskoca bir aldatmacaydı. Çünkü Taha varken sosyaldi sadece. Taha'yı hayatından çıkıldığında ise eski Cenk oluyordu. Nihan'ı da affetmişti. Onun verdiği kitabı iki kez okumuştı ve en sevdiği kitap olmuştu. Bu kitabı güzel olduğu için mi sevmişti yoksa Nihan verdiği için mi bilmiyordu. Bunu düşünürken, aklına daha önceden okuduğu başka bir kitaptan söz geldi; “Seven kadına kocasının osuruğu kavru lan soğan kokusu gibi gelir.” Bu laf aklına gelince tekrar kendi kendine gülümsedi. Bir de kendisine sıcak davranan Tuğçe vardı. Sürekli muhabbet ediyordu Cenk ile. Gariptir ki Cenk onunla muhabbet ederken hakikaten zevk alıyordu. Kız olmasına rağmen gerilmiyordu. Tuğçe onu küçümsemiyordu ayrıca. Nihan'ın acıyormuş da o yüzden ilgilenmiyormuş gibi tavırlarını Tuğçe'de bulmak mümkün değildi. Cenk'in lise hayatı neredeyse bitmek üzereydi ve topu topuna üç arkadaşı vardı. Buna üzülüyordu başkalarının lise hayatını dinleyince.

Cenk her zaman ki gibi okula geç kalmıştı. Müdür yardımcısı artık kızıyordu. “Bir kez daha geç gelersen izin mizin kağıdı yok! Yarım günün gider valla” demişti. Cenk tedirgin olmuştu çünkü devamsızlığı diğer öğrencilere göre yüksekti. Geç kalmamaya çalışıyordu ama forumda güzel konular hep gece 12'den sonra geliyordu. Onları takip edeceğim derken uykusunu iyi alamıyordu. Bu da doğal olarak geç kalmasına neden oluyordu. Müdür yardımcısı iyi bir adamdı. İyi bir eğitmen olmaya çalışıyordu. Bol bol eğitim filmleri izlediğini söylerdi. Buradan çıkardığı dersleri okulda uygulardı. Ama ara sıra asabi olurdu. O günlerden biriydi bugün. “Belki de eşiyle problem yaşıyordur” diye düşündü Cenk. İzin kağıdını alıp sınıfa girdi. Cenk'i görünce üç kişi selam vermişti; Taha, Nihan ve Tuğçe. “Naber koç? Yine geç kaldın” deyip sırtına vurmıştı Taha. Nihan uzaktan gülümseyip, “Günaydın” demişti ve sonra gerçek arkadaşlarına dönmüştü. Tuğçe ise yanına gelip halini hatrını sormuştu. Diğerleri ise hala görmemizlikten geliyordu. Ayşegül ise hala nedensiz yere kötü davranıyordu. Cenk ona aldırış etmedi. Ders öğretmeni geldiğinde yerine oturup dersi dinledi. Ders bittiğinde kahve içmek için kantine giderlerken peşlerine Tuğçe takıldı. Taha ile Tuğçe de arkadaş olmuştu. Kantinde oturup beraber kahve içerlerken Cenk kendini Harry-Ron-Hermione üçlüsünden biri gibi gördü. Hangisi kendisiydi bilmiyordu ama en sevdiği kitaptaki arkadaşlığa azıcık olsa da erişmesi onu mutlu etmişti. Her okuyuşunda o kitabı çok kıskanırdı onların arkadaşlığını. Bu

kıskançlığı How I Met Your Mother dizisini izlerken de yaşardı. Zil çalınca tekrar sınıflarına döndüler.

Cenk tam yerine oturmuştu ki sıranın altında bir zarf farketti. Beyaz bir zarftı. Üstünde “Cenk'e” yazıyordu. Zarfi çaktırmadan çantasının içine attı. Sonra etrafına baktı. Kimse ona bakmıyordu. Çantasının içinden zarfi açıp, okumaya başladı: “Öğle teneffüsünde kazan dairesinde buluşalım. Kimseye söylemeden gel lütfen. Çok önemli. Nihan.” Cenk'in heyecanını doruğa hiç bu kadar ulaşmamıştı. Kalbi sanki dışarı çıkmak istiyormuşçasına hızla atıyordu. Nihan'ın neden böyle bir mektup yazdığını düşündü? Cenk'i mi seviyordu acaba? Yoksa başka bir işimi mi düşmüştü? Ve neden gelip konuşmak yerine kazan dairesinde buluşmak istiyordu? Cenk'in aklına uçuk fikirler gelmeye başladı. Göz ucuyla Nihan'a baktı. Nihan da ona bakıyordu anlamlı anlamlı. “Mektubu okuduğumu gördü herhalde” diye düşündü. Öğretmen gelince derse odaklandılar. Cenk ise odaklanmadı. Aklında binlerce soru vardı. Nihan ne istiyordu? Düşündüğü gibi bu bir aşk oyunu muydu? Ama Emre ile çıkmasına rağmen neden böyle bir şey yapsın ki? Cenk'e baştan beri özel davrandığı bir gerçektir. Belki de farklı duygular içindeydi Nihan. Bütün bu sorular ders boyu kafasını kurcaladı. Ve heyecanla öğle teneffüsünü beklemeye başladı.

Nihayet lanet öğlen teneffüsü gelmişti. Cenk hayatında hiçbir öğle teneffüsünü hiç bu kadar heyecanla beklememişti. Hemen gitmeli miydi yoksa yemek yedikten sonra mı gitmeliydi? Nihan, Ayşegül ile kantine inmişti. Demek ki önce yemek yemeliydiler. Taha ile birlikte yerlerdi genelde öğle yemeklerini ama bugün Taha ekmek arası getirmişti evinden. Sınıfta yiyecekti. “Bu çok iyi oldu” dedi Cenk içinden. Taha peşine takılıysaydı kazan dairesine gidemezdi. Hızla kantine gidip yemeğini yedi. Nihan ortalıklarda yoktu. Ayşegül ise Emre ile muhabbet ediyordu. “İnmiş olmalı” diye düşündü. Kazan dairesine doğru giderken heyecandan ölecekti neredeyse. Nefes bile alamıyordu sanki. Kazan dairesine geldi. Kocamandı. Nihan'ı gördü. Orada bekliyordu. “Gerilmekten bayılıyır mı bir insan?” diye düşündü Cenk. Göz göze geldiler. Nihan pek mutlu değildi. Gülümseliyordu. Bunu görünce daha da kötü oldu Cenk. İçeri girip, Nihan'ın yanına geldi. “Ne diyecek acaba?” diye düşündü. Nihan konuşmuyordu sadece bakıyordu. Nihan tam konuşacak gibi olurken kazan dairesine biri girdi. Cenk ile Nihan refleks olarak kenara çekildi görülmemek için. Nedense hem Cenk hem de Nihan birlikte görülmek istemiyordu. İçeriye giren Tuğçe'ydi. Şarkı mırıldanıp içeriye girmişti. Kazan dairesinin kapısını kapattıktan sonra elini göğsünün içine sokup sigara paketi çıkardı. Ve tütürmeye başladı. Keyifle sigara içip dolaşmaya başladı. Nihan ile Cenk ne yapacağını bilemez halde donup kaldılar. Tuğçe sonunda onları gördü. O da şaşırıp ve sigarasını saklamaya çalıştı. “Siz ne yapıyorsunuz burada?” dedi hemen sonra. Kazan dairesi hızla bir kez daha hızla açıldı. “Ahaaa! Yakaladım!” diye bağırıyordu biri. Sesi üçü de tanıdı. Gelen müdür yardımcısıydı. Üçü de keklik gibi avlanmıştı. Tuğçe sigarayı hemen yere attı. “Boşuna atma kızım. Gördüm.” dedi gülerek. Sonra da Nihan ile Cenk'e baktı. “Vay be! Sigara kulübü mü kurdunuz böyle?” dedi. Nihan ile Cenk hemen itiraz etti. “Biz içmiyorduk hocam. Biz de sigara yok hem” demeye koyuldular. Müdür yardımcısı da “O zaman ne işiniz var burada?” dedi. Nihan ile Cenk cevap veremedi. Birlikte görülmek istemedikleri gibi birlikte buraya geldiklerini de söylemeye niyetleri yoktu. Sessiz kaldılar. “Ben yemem.” dedi müdür yardımcısı. “Dördünüz de benim odama geliyorsunuz” dedi. “Dört mü? Saymayı bilmiyor galiba” dedi Cenk kendi kendine. “Taha çık bakayım o gizlendiğin yerden. Gördüm canım seni” dedi. Tuğçe, Nihan ve Cenk şoka uğradı ve gizlenen Taha'yı aramaya başladılar gözleriyle. Taha boruların arkasından çıkmıştı. Mahçup bir hali vardı. Cenk kafayı yemek üzereydi. “Taha'nın burada ne işi var?” diye sordu kendine.

Dördü de müdür yardımcısının odasında idiler. Müdür yardımcısı pis pis onlara bakıyordu. “Şimdi ailenizi arayacağım. Ne yaptığınızı bildireceğim. Ve de disiplin kuruluna gideceksiniz” dedi. Nihan ağlamaya başladı. Tuğçe ise dudak büküp etrafa bakıyordu. Taha ise yere bakıyordu. Cenk'in ceza falan umrunda değildi. Sadece az önce kazan dairesinde ne olduğunu çözmeye çalışıyordu. “Taha'nın orada ne işi var?” diye çığlık attı içinden. “Ama... Ben o tip öğretmenlerden değilim. The Breakfast Club diye film izledim. Oradan öğrendiğim bir şeyi deneyeceğim” dedi müdür yardımcısı. Öğrencilerin hepsi merakla ona baktılar. Pis pis sırıtıyordu. “Bu cumartesi okulda geçireceksiniz” dedi. Nihan ile Tuğçe itiraz edeceklerdi ki müdür yardımcısı ekledi: “Ya da başta dediğim işlemler başlar” dedi. İkisi de susmak zorunda kaldı. Ailelerinin böyle bir şey duyması felaket olurdu. Ayrıca disiplin kurulu hiç çekilmezdi. Hepsi kabul etmiş görünüyordu. Müdür yardımcısı sevindi. “Saat sabah 9'da bekliyorum. Gelmeyen olursa işlem başlar” dedi. Herkes kabul edince müdür yardımcısı onları sınıfa yolladılar. Kimse ne derste ne de geri kalan teneffüslerde konuşmadı. Okul bittiğinde hepsi de koşa koşa evlerine gittiler.

Cenk, Taha'yı arayıp konuşmak istiyordu ama sonradan vazgeçti. Cumartesi bütün gün beraber olacaklardı zaten. Orada sorardı bütün sorularını. Erkenden uyudu. Cumartesi sabahı kalkıp okula gitti. Okul bomboştu. Bu haliyle zombi filmindeki mekanlara benziyordu okul. Sanki her an biri köşeden fırlayıp kendine saldıracaktı Müdür yardımcısının odasına gitti. Yine geç kalmıştı. Diğerleri çoktan gelmişti. Kimse okul kıyafeti giymemişti. “Şimdi sınıflarınıza gidip, okul bitene kadar sigaranın kötülükleri hakkında 10 sayfa kompozisyon yazmasını istiyorum” dedi. “Hocam iyi misiniz? 10 sayfa ne yazacağız öyle” dedi Tuğçe. Müdür yardımcısı asabileşti. “Yazacaksın diyorsam yazacaksın” diye bağırdı. Tuğçe içine sindi. Hep beraber sınıfa girdiler. Herkes boş bulduğu sıraya oturdu. Cenk ise yine çöp kutusunun dibine oturdu. Sonra sınıfın boş olduğunu fark edince yer değiştirdi. Pencere kenarına geçti. Kimseden çıt çıkmadı ilk yarım saat. Herkes bir şeyler karalıyordu kağıdına. Sonra “Sizin ne işiniz vardı orada?” dedi Tuğçe. Ortalık gerildi. Taha duymamış gibi yapıp kompozisyonuyla ilgileniyordu. “Seni ilgilendirmez” dedi Nihan. Kızmıştı. O da kağıdına dönüp, Tuğçe'yi ve onun sorusunu görmemezden geldi. “Hıııı” diye manalı ses çıkardı Tuğçe. Pis pis gülüyordu. “Hııı mı? Ne demeye çalışıyorsun?” dedi Nihan tamamen Tuğçe'ye dönüp. Cenk ise dikkatle Taha'yı süzüyordu. Taha hiçbir şeye müdahale olmamak ister gibi kağıdıyla ilgileniyordu hala. “Taha sen orada ne yapıyordun?” dedi Cenk. Kızlar bu soruyu duymamıştı çünkü kendi aralarında laf kavgasına başlamışlardı. Taha dondu kaldı. Kalemı bıraktı. “Ben... Şey...” demeye başladı ama bir cevap vermedi. En sonunda Nihan bağırdı: “Anladığın gibi değil Tuğçe hiçbir şey.” dedi ve çantasından mektup çıkardı. “Cenk bana mektupla orada kendisiyle buluşmamı istedi. Önemli bir mevzu olduğundan bahsediyordu. Ben de bir arkadaşı olarak yardımına gittim” dedi. Cenk afalladı. Taha'yı çoktan unutmuştu. Nihan'a da aynı mektup gitmişti. “Ben yollamadım o mektubu. Aynı mektup bana da geldi” dedi Cenk. Bunu derken haksızlığa uğramış ilkökul öğrencisi gibiydi. Nihan da şaşırıldı. “Sana da mı geldi aynı mektup? Yani sen yazmadın mı bunu?” dedi. Cenk defterinin arasından mektubu çıkarıp, Nihan'a verdi. Nihan mektubu hızla okudu. “Birisi ikimize de oyun oynamış” dedi Nihan. Cenk de aynı fikirdeydi. Ve nedense bunu yapamı biliyordu; Taha'ydı. Kesin oydu. Yoksa ne işi vardı kazan dairesinde? Güya ikisinin arasını yapacaktı. Ne kadar salakça bir fikir diye düşündü Cenk. Hızla Taha'ya döndü: “Taha senin orada ne işin var” dedi. Sesinde suçlayıcıydı. Herkes Taha'ya dönmüştü. Taha önce ne yapacağını bilmez haldeyken birden kararlı hale geldi: “Tuğçe için oradaydım” dedi. Herkes şoka uğradı. Özellikle de Tuğçe. “Neee?” dedi Tuğçe. “Bana sigara içmediğini söylüyordun. O kadar ısrar ettim ama bir türlü itiraf etmedin. Ben de seni suçüstü yakalamak için kazan dairesine saklandım ama müdür yardımcısı benden önce bastı. Nihan ile Cenk'i

görünce dışarı çıkmadım hem” dedi kızarak Taha. Herkes gerilmiş ve şaşırmişti.

“Peki o zaman bu mektupları kim yolladı? Kimin şakasıydı bunlar?” deyip isyan etti Nihan. Sinirliydi. Bu soruya cevap bulamadılar. Cenk de şaşırmişti. Ne düşüneceğini bilmez haldeydi. Sonra kavgayı bırakıp bu konuyu tartıştılar. Herkes farklı bir fikir sunuyordu. “Müdür yardımcısıdır belki de” diyordu Tuğçe. “Bizden bir intikam almak istiyordur” dedi hemen sonrasında. Nihan kabul etmedi. “Niye böyle bir şey yapsın ki” dedi. Herkes ona hak verdi. Sonra acıktılar. Kantin kapalıydı. Dışarı çıkmazlardı. Ne yapacaklarını düşünürken Cenk harika bir fikir ortaya attı: “Yemeksepeti işimizi görür” dedi. Herkes mutlu oldu ve bu fikirden ötürü Cenk’i övdüler. Bilgisayar kurdu olmaya bağlamışlardı. Cenk mutlu oldu. Pizza sipariş ettiler. Yanına da kola istemişlerdi. Dört masayı birleştirip beraberce yediler. Sonra güzel bir muhabbete başladılar. Bol bol kahkaha atıyorlardı. Normalde okulda bu kadar eğlenemezlerdi ama bugün farklıydı hepsi için. Ne de olsa kendilerini gözetleyen başka öğrenciler yoktu. Kendi başlarındaydılar. Herkes bir şey anlatıyordu ve diğerleri de merakla dinliyordu. Sessiz sinema oynadılar. Sonra Nihan başka bir sınıfa gidip, Tabu oyunuyla döndü. O oyunu oynadılar. Ve nihayet günün sonu gelmişti. Yazdıklarını müdür yardımcısına verdiler. Sonra da bahçeye çıktılar. “Ya aslında fena değildi bu ceza” dedi Nihan. Hepsine gülüyordu. Diğerleri de aynı fikirdeydi. Kızların aileleri almaya gelmişlerdi. “Bugün için hepimize teşekkür ederim” dedi Nihan ve sonra da gitti. Tuğçe ise “İyi ki sigara içmişim. Ne güzel eğlendik” dedi ve güldü. “Hadi be oradan pis yalancı. Bir de içmiyorum diye kaç kez yalanladın” dedi Taha. Tuğçe hepsini iyi akşamlar diyelip gitti annesiyle. Taha ile Cenk ise dolmuşla evine döndüler.

Yol boyunca ikisi de sessizdi. Geride kalan günü düşünüp sırtıyordu ikisi de. Bugün gerçekten de güzel geçmişti. İyi eğlenmişlerdi. Cenk, “Keşke sık sık olsa” dedi içinden. Dolmuştan inip yol ayrımına gelince, “Cenk kızma ama yalan söyledim. Ben yolladım o mektupları” dedi Taha. Cenk, “Biliyordum ya! Niye yaptın?” dedi hafif kızarak. “Ne bileyim ya öyle olacağını? Ben konuşursunuz özelce diye ayarladım öyle bir şey” dedi Taha. Cenk gülererek, “Tamam da ne bekliyordun? Birden birbirimizi sevdiğimizi söyleceğimizi mi sandın?” dedi. Taha dudak büktü. “Şimdi düşününce aptalcaymış” dedi ve sırıttı. Cenk de güldü. “Neyse güzel gündü en azından. Senden sıkılmışım. Kızlar iyi geldi” dedi Taha. Cenk hala gülüyordu. “İyi o zaman. Ben sıkılmayayım canımı fazla da eve kaçayım” dedi. Ve şakalaşarak evlerine gittiler.

Bölüm 8-İntihar

Cenk hızla koşuyordu. Hayatında hiç koşmadığı kadar hızlı koşuyordu üstelik. Vücudu çoktan alarm vermeye başlamıştı bile ama Cenk buna aldırmıyordu. Bedeninin ne kadar dayanaksız olduğunu görünce düzenli spor yapmadığına pişman oldu. Acilen hastaneye gitmesi lazımdı çünkü Nihan intihar etmişti. Ölebilirdi. Belki de çoktan ölmüştü.

Taha’nın aptalca planı aslında işe yaramıştı. Hafta sonu cezasında geçirdikleri vakit bu dört kişiyi birbirine bir şekilde bağlamıştı. Nihan, Taha, Tuğçe ve Cenk bol bol birlikte zaman geçiriyorlardı. O cezadan sonraki pazartesi Nihan direk gelip, Tuğçe’yle laflamaya başlamıştı. Elbette bu Ayşegül’ün canını sıkıyordu. Kendini ikinci plana itilmiş gibi hissediyordu. Taha ile Cenk de onların arasına hiç çekinmeden katılıp, sohbete dahil olabiliyordu. Her şey mükemmeldi. Bu durumdan rahatsız olan

sadece iki kişi vardı; biri Ayşegöl diğeri de Nihan'ın sevgilisi Emre.

Cenk artık kendini mutlu bir kişilik olarak görüyordu. Forumda mutsuz kişileri görünce ukala ukala cevap veriyordu. Mutlu olabilmeleri için kendince tavsiye veriyordu. Yine mutlu bir şekilde okula gitmişti o gün. Sınıfa girdiğinde sırasında Taha'nın ve Tuğçe'nin harıl harıl bir şey tartıştığını gördü. "Günaydın" dedi o ikisine gülerek. Tuğçe hemen ona bakıp, "Hah Cenk gelmiş. Ona soralım. Bu arada günaydın!" dedi. Taha da sırtıp, "Ya o nereden bilecek?" demişti. Belli ki bir konuda Tuğçe'ye yenilmek istemiyordu. Cenk merak etmişti konunun ne olduğunu. "Bu yıl Eurovision'a Adele katılıyormuşmuş. Taha öyle olduğunu iddia ediyor." dedi. Taha hemen sesini yükseltip, "Tabii öyle! İnternette duydum!" dedi. Cenk bilgelikle gülümsedi. Forumda takılmanın bir avantajını daha görecekti. Bu konu forumda fenomen olmuştu. Elbette uydurma bir haberdi ama twitter'da ve facebook'ta öyle bir yayılmıştı ki birçok insan gerçek sanıyordu. Bunlardan biri de Taha'ydı. "Yalan elbette" dedi Cenk gülerek. Tuğçe hemen ayağa kalkarak Taha ile dalga geçmeye başladı. Taha ise bütün gücüyle itiraz ediyordu. Cenk de onlara bakıp gülüyordu. Cenk ilk defa kendini Harry Potter hikayesinde gibi hissetti. O özendiği arkadaşlık ortamına nihayet kavuşmuştu. Zil çaldı ve herkes yerine oturdu.

Ders biyolojiydi. Evde çalışırım ben diye Cenk dersi dinlememeyi seçmişti. Tahtaya boş gözlerle bakarak kendini hayal dünyasına bırakıyordu ki Nihan'ın sınıfta olmayışı bütün dikkatini bozdu. Nihan'ın oturduğu yere baktı. Gerçekten de boştu. Gelmemişti. Sonra Emre'ye baktı. Sıradanın altından iPhone 4S telefonu ile hızlı hızlı bir şeyler yazıyordu. "Belki de Emre ile kavga etmiştir." diye düşünüp, yine kendini hayal dünyasına atacaktı ki bu kez Taha fısıltı bir şekilde, "Nihan gelmemiş." dedi. Onun da dikkatini çekmişti. "Ben de yeni fark ettim. Emre ile kavga etti herhalde" dedi. Taha olayı çözmüş gibi dersi dinlemeye koyuldu. Dersin ortasında aniden kapı çaldı ve içeriye Nihan girdi. Ağlamış gibi bir hali vardı. Genelde özenli olan saçları bu kez çok dağınıktı. "Girebilir miyim hocam?" dedi. Öğretmen onay verince sessizce yerine geçip, dersini dinlemeye başladı. Cenk Nihan'ın bu halini görünce içi cız etti. "Dangalak Emre Allah bilir ne yapıp da üzölmüştür bu güzeller güzelini" diye içinden geçirdi. Nihan'a baktı uzunca belki bir bakış atar diye ama Nihan sınıfta kimse yokmuş gibi davranıyordu.

Nihayet zil çaldı. Cenk hemen onun halini hatrını sormak için ayağa kalkıp, onun yanına gitmeye çalıştı. Bunu akıl eden sadece Cenk değildi. Başta Emre ve Ayşegöl olmak üzere Tuğçe ve Taha da hızla onun yanına gitmeye kalkışmıştı ancak Nihan bunları tahmin edencesine hızla tuvalete kaçmıştı. Peşinden Ayşegöl ile Tuğçe de gitmişti. Doğal olarak erkekler dışarıda kalmıştı. Emre, Taha'ya pis bir bakış fırlatıp, sınıfı terk etti. Cenk de yerine oturup, Nihan'ın gelmesini bekledi. Zil çaldı. Öğretmen dersi anlatmak için sınıfa geldi ama kızlar hala geri dönmemişlerdi. Yoklama bitmeden üç kız sınıfa gelmişti. Hepsisi de yerine oturdu. Bütün gözler Nihan'ın üstündeydi. Öğretmen test yapmak için yaprak testleri dağıttı. Cenk soruları çözmeye başladı. Yirmi soruluk testinden on beşinci sorusunda takılıp kalmıştı. Bir türlü soruyu çözemiyordu. "Tamam çıkabilirsin dışarıya" dedi öğretmen birine. Cenk kimin ilk çıktığını görmek için kafasını testten kaldırdı. Nihan'dı. Cenk bunu görünce on dört sorunu bana yeter diye o da testi verip sınıftan ayrıldı. Nihan yavaş yavaş kantine doğru gidiyordu. Cenk ona yetişti. "Hızlı bitirmişsin sınavı" dedi. Nihan gülümseyip, "Çoğu boş." dedi. Cenk tahmin etmişti bunu. Acaba derdini sorsam mı diye düşündü ama bunu yapamadı. Onun yerine "Kantine mi?" diye sordu. Nihan da kafasını salladı. Beraber kantine oturup hiç konuşmadılar. Kahve içtiler. Zil çaldı. Herkes kantine doğru gelmeye başlamıştı. Emre de gelmişti. şaşkın bir hali

vardı. Nihan'ın yanına gelip, "Konuşabilir miyiz?" dedi. Cenk bunu görünce hemen kalkıp, onları yalnız bıraktı.

Cenk sınıfa girdiğinde Taha oradaydı. "Ne olmuş?" diye sordu direk. Cenk şaşırıldı. Bugün herkes nedense Nihan için oldukça hassastı. "Emre ile alakalı" dedi Cenk. Taha başka da soru sormadı. Sıralarında öylece sessizce oturdular. Gün genellikle depresif bir havada geçti. Nihan'ın ruh hali herkese yansımıştı. Son teneffüste Cenk telefonundan oyun oynarken, Nihan yanına geldi. Cenk heyecanlandı aniden onu görünce. Telefonu ceketinin cebine koyup, ona baktı. "Bu akşam işin var mı?" dedi. Cenk'in heyecanı daha da arttı. "İşim yok." dedi. "Diğerleriyle de konuştum da akşama bize gidelim diyorum. Film falan izleriz" dedi. Cenk, "Diğerleri derken?" dedi hızla. "Tuğçe ile Taha elbette" dedi. Cenk sevindi. Hem davet edildiği hem de "elbette" nitelemesini hakkedecek bir arkadaş grubunun içinde olduğu için. Okul bittikten sonra bu dörtlü grup, Nihan'ın evine gitti. Nihan'ın evi ortalama bir ev gibiydi. Düzenliydi. Akşam yemeğini birlikte hazırladılar. Nihan artık gülüyordu. Onun sevinci ilginç bir şekilde diğerlerine de yansımıştı. Şakalar havada uçuşuyordu. Nihan sonunda neye üzüldüğünü anlatmaya başlamıştı. Konu kesinlikle Emre değildi. Cenk yanılmıştı. Annesi ile babası kavga etmişti. Annesi evi terk etmişti. Sebepse ise babasının sürekli içip, eve gelip, sorunlar çıkarmasıydı. Bu olayları kaldıramamıştı ve tüm gece ağlamıştı. "İyi ki siz varsınız!" dedi Cenk'lere dönerek Nihan. Film izledikten sonra herkes evlerine dağıldı.

Cenk Nihan'a üzülmişti. Kusursuz biri gibiydi Nihan onun gözünde. Demek ki onun da sorunları vardı. Babası başlı başına bir bela olmalıydı. Ancak içinde olduğu grup onu mutlu etmişti. Emre ise bunun içinde değildi. Bunu düşünerek aptal aptal gülümsedi. Cenk ertesi gün okula gitmemişti çünkü dış hekimine gitmesi gerekiyordu. Okula gitmediği için çok huysuzdu Allah bilir neler olmuştu okulda. Birkaç kez Taha'yı aramayı denedi ama cevap veren yoktu. Eve gidince ağrı kesicinin etkisinde uyuyup kalktı. Ertesi gün okula gitmek için hazırlanıyordu. Telefonu çaldı. "Bu saatte kim olabilir acaba?" diye telefonuna baktı. Arayan Taha'ydı. "Herhalde beraber gitmek istiyor okula benle" diye düşündü. Telefonu açtı. Taha'nın sesi titriyordu. "Cenk hemen hastaneye gel. Okulun arkasındaki hastaneye. Nihan intihar etmeye çalışmış. Durumu çok kötü." dedi Taha ve telefon kapandı. Cenk'in üstüne soğuk su dökülmüş gibi. Hızla vücut ısısını kaybediyordu. Çantasını almadan hızla evden çıktı.

Cenk hızla koşuyordu. Hayatında hiç koşmadığı kadar hızlı koşuyordu üstelik. Vücudu çoktan alarm vermeye başlamıştı bile ama Cenk buna aldırmıyordu. Bedeninin ne kadar dayanaksız olduğunu görünce düzenli spor yapmadığına pişman oldu. Acilen hastaneye gitmesi lazımdı çünkü Nihan intihar etmişti. Ölebilirdi. Belki de çoktan ölmüştü. Ne olmuştu acaba? Neden intihar etmişti? "Babası yüzünden olmalı." düşündü. Taha'nın nasıl haberi vardı? Sorular kafasında o duvardan bu davara çarpıp duruyordu ama bütün bunlar koşmasını engellemiyordu. En sonunda hastaneye vardı. Acile yöneldi. Taha orada bekliyordu. Emre de oradaydı. Cenk nefes nefese kalmıştı. "Nasıl o? Nerede şimdi?" diye sorular sormaya başladı hızla Cenk. Taha onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Midesini yıkıyorlar. Şimdi iyi. Dinlenmesi lazım." dedi Taha. Cenk sakinleşemiyordu. Onu görene kadar da sakinleşmeyecekti. "Allah'ım n'olur ona bir şey olmasın. Lütfen lütfen lütfen" deyip sayıklıyordu Cenk içinden.

Cenk bildiği tüm duaları ederken Taha'nın yüzünde ise karanlık bir ifade vardı. Cenk etrafa bakarken Emre'yi gördü. O da endişeli gözüküyordu. Elbette endişeli olacaktı. Sevgilisiydi nihayet.

Emre aniden başını kaldırıp, Cenk'e bakmaya başladı. Çok kötü bakıyordu. Sanki dövmemek için kendini zor tutuyordu. Sonra hızla ayağa kalkıp, Cenk'e doğru yürümeye başladı. Cenk neye uğradığı şaşırıldı. "Senin amacın ne?" diye sordu. Cenk şaşkına döndü. Emre bu soruyu Cenk'e değil, Taha'ya sormuştu. "Ne diyorsun sen?" dedi Taha. "Nihan'ın babası her şeyi anlattı. Neden dün gece Nihan'ın evindeydin?" dedi. Cenk'in nefesi kesildi. "Sana mı hesap vereceğim?" dedi öfkeli gözlerle Taha. "Bana bak! Amacın ne bilmiyorum ama sevgilimden uzak dur!" dedi. Her an kavga başlayabilirdi ama kadın girmişti. "Oğlum tamam sakinleş" diyordu Emre'ye. Annesiydi. "Çocuklardan siz de okula gidin hadi. Arif Bey görmesin sizi" dedi. Cenk neler döndüğünü çözememişti. Taha ses çıkarmadı. Acil servisi hızla terk etti. Cenk ne yapacağını şaşırıldı ama istemsiz olarak Taha'yı takip etti. Beraber okula gidiyorlardı. Cenk bir sürü soru sormak istiyordu. Ama Taha ondan önce davrandı: "Dün facebook'ta Nihan su borusu patladı. Tanıdığınız tamirci var mı diye sordu. Ben de ben yapabilirim diye evine gittim. Sonra babası geldi içkili. Senin ne işin var bu evde deyip benim üzerime yürüdü. Ben açıklama yaparken Nihan araya girdi. Kavga gürültü ayrıldım. Bir saat sonra Nihan, hoşçakal diye mesaj attı bana. Endişelendim. Telefon ettim açmadı. Endişe edip, evine gittim ve ambulans falan vardı. İntihar etmiş dediler. Sonra ben de gittim hastaneye" diye yarım yarım anlatmaya çalıştı olayı sesi titriyordu. Cenk'in içinde ise çözümleyemediği bir sıkıntı vardı.

Nihan'ın intiharından bir hafta geçmişti. Nihan ilk kez okula gelmişti. Herkes geçmiş olsun diyordu. Cenk ise son bir haftada olduğu gibi sırasında öyle oturuyordu. Konuşmuyordu. Ne Taha ile ne de Tuğçe'yle. Taha da pek yanaşmıyordu ona. Öğle teneffüsünde okulun arka bahçesine gidip tek başına oturuyordu. Yanına Nihan geldi. "Oturabilir miyim?" dedi. Cenk ses çıkarmadan sadece kafasını sallayıp, onay verdi. Nihan bir süre sessiz oturduktan sonra. "O gün çok endişelenmişsin benim için." dedi. Cenk ona dönüp, "Evet. Korkuttun hepimizi" dedi. Nihan da acı bir şekilde gülümsedi. "Cenk sana bir şey söylemem lazım" dedi. Cenk ona baktı. "Sen benim için gerçekten özel birisin. Olmayan erkek kardeşim gibisin. O yüzden sana özel bir şekilde seviyorum" dedi. Cenk teşekkür etti. "Sana bir şey daha söylemem lazım. Bilmen gerektiğini düşünüyorum." dedi. Cenk ona hala bakıyordu. Üstelik gözlerinin içine direk bakıyordu. Bu kez tereddüt ile bakan Cenk değil, Nihan'dı. "Ben Taha'yı seviyorum" dedi nihayet Nihan. "Ne güzel" deyip yalandan gülümsedi Cenk. Sonra sessiz kaldılar bir süre boyunca. Nihan kalkıp gitti sessizce. Cenk uzağa doğru bakıyordu. Gözün birkaç damlamaya başlamıştı bile. Cenk'in bir haftadır korktuğu, içini kemirdiği şüphe gerçek olmuştu.

Bölüm 9- Pilav Günü

Cenk yatağına yatmış son iki haftada olanları dikkatlice düşünüyordu. Bu eylem Cenk'in sıkça yaptığı bir şeydi. Durgun hayatında çok nadir aksiyon gerçekleştirirdi. Gerçekleştiğinde ise yatağında yatar ve saatlerce o eylemi düşünürdü. Şimdi de Taha ile Nihan'ı düşünüyordu.

Yatmaktan yorulana kadar düşündükten sonra nihayet sabah olmuştu. Okula gitme vakti gelmişti. Okula gitmek istiyor muydu? Kesinlikle hayır. O olaydan sonra aslında herkesten saklanmak istiyordu. Okul kıyafetlerini giydi ve usulca evden çıktı. Okula gitmiyordu. Onun yerine daha çok düşünmek için sahile gitmişti. Denizin maviliği ve serinliği içinde tekrardan yoğun bir şekilde düşünmeye başlamıştı. Her şey yolundayken ne olmuştu da birden yıkılan binaların içerisinde bulmuştu Cenk kendini? Dün gecedен beri soru buydu kendine.

Nihan babasından ötürü ağlamıştı o günde. Mutsuzdu. Sonra onları evine çağırılmıştı. Bir güzel eğlenmişlerdi. Herkes evine dağılmıştı. Ertesi gün ise Cenk ortada yoktu dış hekimiyle olan randevusu yüzünden. İşte kilit nokta o gündü. Ne olmuşsa o gün olmuştu. Cenk olaylar bittikten sonra o gün tam olarak ne olduğunu öğrenmişti. Taha'nın anlattıkları tamamen doğrudu ama eksikti. Nihan'ın babası eve girdiğinde Nihan ile Taha'yı oldukça samimi bir şekilde bulmuştu. Birbirlerini sevmekten bahseden konuşmalar geçiyordu. Babası da kızını bir erkek ile üstelik samimi bir şekilde görünce fittirmişti. Ve baba alkollü değildi üstelik. Baba içeriye hızla dalmış ve Taha'yı dövmeye kalkışmıştı. Taha ile Nihan neye uğradığını şaşırılmıştı. Taha hızla oradan kaçarken arkasında birbirine bağrıışan baba ile kızı yalnız bırakmıştı. Taha bembeyazdı. Ölümçül günahlarından biri ortaya çıkmış gibiydi. O yüzden sadece kaçmıştı. Nihan ise babası kavga ederken babası birden, "Yürü! Hastaneye gidiyoruz. Kızlık testi yaptıracağız sana anası kılıklı" demişti. Bu lafi duyan Nihan kendini odasına kilitleyip, saatlerce ağlamış ve Taha'ya hoşçakal deyip intihar etmeye çalışmıştı. Olaylar tam olarak böyleydi. Bunları millete anlatan Emre'ydi. Kendince intikam alıyordu bunları herkese anlatarak. Emre'nin bütün bunları bilmesinin sebebi ise Nihan'ın babasıydı. O gün her şeyi anlatmıştı.

Bu skandal okulda deli gibi kavrulmuştu. Hatta öğretmenler bile dedikodusunu yapar olmuştu. Nihan ile Taha pek de sevgili gibi görünmüyordu. Aynı ayrı oturuyorlar hatta hiç konuşmuyorlardı. Belki de tüm bu dedikodular uydurmaydı. Cenk bunların doğru olduğunu biliyordu. Ve aslında şunu merak ediyordu: "Taha ile Nihan nasıl samimileşebildiler? Cenk'in aylarca beceremediğini Taha nasıl çaktırmadan yapabilmişti? Ve en önemlisi tüm bunlar olurken Cenk'i düşünmüş müydü? Dostum, en iyi arkadaşım dediği insanı hesaba katmış mıydı? Bunu Cenk'e soğukkanlılıkla nasıl yapmıştı?" Cenk bu soruların cevabını birinden duymak istiyordu ama kim cevap verebilirdi ki? Taha sürekli Cenk'ten kaçıyor. Cenk de öyle hesap soracak durumda değildi. Hala şokun etkisindeydi.

Cenk en sonunda karar verdi. Bu durum karşısında hiçbir şey yapmayacaktı. Ne de olsa Cenk, Taha için vazgeçilmez değildi. Kimse kimse için böyle olamazdı. Taha ise rakipleriyle yarışmış hatta Emre'yi yenip, okulun güzel kızını kapmıştı. Cenk güçsüz olduğu için Taha'yı suçlayacak değildi ya. Ayrıca dost kazığı da yiyebilirdi. Ne de olsa bu dostluk, bu sıcak arkadaşlık ortamı Cenk'in başarısı değil, Taha'nın ona lütfuydu. O istedi ve sahip çıktı diye Cenk bir an yalnızlıktan kurtulmuştu. Kısacası yapabileceği hiçbir şey yoktu. Düzen yine işlemiş ezilen yine ezilmişti. Cenk normal hayatına dönecekti. Buna karar verdiği akşam olmuştu ve Cenk hala sahilde oturuyordu. Eve gitmek için yola koyuldu.

Sabahtan beri hiçbir şey yemediği halde iştahı yoktu. Zorla bir şey yedikten sonra odasına gitti. Bilgisayarının başına oturup, zaman öldürmeye başladı. Kapı çaldı. İçeri giren annesiydi. “Bu sopa senin mi evladım?” diye sordu. Cenk annesinin sopa dediği şeye baktı. Beyzbol sopasıydı. Taha hediye etmişti. Ağlayacak gibi oldu ama kendini tutmayı başardı. “Evet, benim” diyebilirdi zorlukla. Annesi yatağının üstüne bırakıp gitti. “Çöpe mi atsam?” diye düşündü bir an ama sonra vazgeçti. Turuncu forumda konulara baktı. Hepsisi sıkıcıydı. Facebook’a girdi. Taha ile Nihan çevrim içiydi. Hemen kapattı Chrome’un penceresini. Nefes alışverişi hızlanmıştı. Sakinleşmeye çalışırken telefonu çaldı. “Eyvah!” dedi Cenk. “Kesin beni gördüler ve şimdi de arıyorlar” diye düşündü. Telefona tereddütle baktı ve arayan onlar değildi. Tuğçe’ydi. Cenk açıp açmamayı düşündü. Sonra nedense açtı. “Cenk? Naber? Bugün gelmedin okula. Merak ettim seni” dedi. “Sanırım elimde sadece Tuğçe kaldı. O da yakında terk eder beni” diye düşündü. “Ya annem astım ya hastaneye gittik” diye yalan söyledi. Tuğçe, “Geçmiş olsun. Dileklerimi ilet.” dedi. Cenk, “Elbette” dedi. Sonra da Tuğçe, “Ya ne diyeceğim...Şey...Bu cuma pilav günü varmış okulda. İşin yoksa beraber gidelim o gün?” diye sordu. Cenk’in ne kazanacak ne de kaybedecek durumu vardı. O yüzden “Olur” diye cevap verdi. “Süper! Öpüyorum o zaman abi, görüşürüz” dedi Tuğçe ve telefonu kapattı.

“Pilav günü de nereden çıktı?” diye düşündü cuma sabahı Cenk. “Keşke söz vermeseydim Tuğçe’ye” dedi. Gitme vakti geldiğinde zar zor kıyafetlerini giyip okula gitti. Korkuyordu onları görmekten. Ama görmemişti. Sanki gelmemişlerdi. Derin bir nefes alarak rahatlardı Cenk. Tuğçe de gelmişti. Kendince güzel mavili bir elbise giymişti. Saçları farklıydı. Cenk ise yine bayramlık kıyafetlerini giymişti. Selamlaştıktan sonra sıraya girip pilav ve ayranları aldılar. Laflamaya başladılar bir müddet sonra. Okul kapanıyordu. Yaz tatili gelmişti. Yazın ne yapacaklardı, karne nasıldı gibi sorulara sırasıyla cevap verip konuşuyorlardı. “Arka bahçede oturalım mı? Burası kalabalıklaştı” diye teklif etti Tuğçe. Cenk sabahtan beri Tuğçe’nin koyunu gibiydi. Ne dediyse onay veriyordu ve yine kafa salladı. Beraber arka bahçeye doğru yürümeye başladılar. Tuğçe, Cenk’in elindeki pilava ve ayrana bakıp, “İştahın yok herhalde?” diye sordu. “Midem biraz rahatsız” diye cevapladı Cenk. Arka bahçeye gerçekten de tenhaydı. Birkaç kişi vardı. “Köşeye doğru gidelim” dedi Tuğçe. Ve itiraz olmadan oraya gitmeye başladılar. Nihayet Tuğçe tereddütünü yenip Cenk’e bir şeyler söyleyecekti. Özel bir gündü bugün Tuğçe için. Aylardır söylemek istediği şeyi bugün söyleyecekti. Tam söylemek üzere Cenk’e baktı. Cenk ağlıyordu. Tuğçe şaşırırdı. Cenk’in gözleri bir şeye kitlenmiş, ağlıyordu. Tuğçe Cenk’in neye baktığını bulmak için o yöne doğru baktı. Nihan ile Taha gülerek flört ediyor ve sık sık kısa aralıklarla da öpüşüyorlardı. Tuğçe, “Olamaz” dedi. Yüksek sesle söylemiş olacak ki Taha onlara doğru baktı. O anda Cenk kafasını önce yana sonra da aşağıya eğerek geri gitmeye başladı. Damla damla göz yaşları çimleni suluyordu. Tuğçe ve Nihan olduğu yerde kalakalmışlardı. Taha ise hemen ayağa kalkıp, Cenk’e doğru yürümeye başladı.

Cenk hızla arka bahçeden kaçıyordu. Kafası eğikti çünkü resmen hüngür hüngür ağlıyordu. Okuldan birinin onu böyle görmesini istemiyordu. Şu an tek istediği odasında yalnız kalmaktı. Acele etmesi lazımdı. Birileri görebilirdi. Pilavın dağıtıldığı ana bahçeye gelmişti. Bir ses duydu. “Cenk! Cenk!” diye biri arkadan sesleniyordu. Taha’ydı. Kalbi güm güm atıyordu Cenk’in. Her an patlayabilirdi sanki. Gözleri ise hala kızarıklık ve yaş yaş akıyordu. Cenk duymamazlıktan geldi. Hızlandı. Neredeyse koşacaktı. Sonunda omuzunda bir el hissetti. Omuzunu hızla çekip, arkasını dönüp, onunla yüzleşti. Artık kafasını eğmiyordu. Ağlayan yüzünü saklamıyordu. Taha’ya direk bakıyordu. Taha Cenk’i görünce dehşete kapıldı. Bütün okul onları izliyordu. Taha sessizce, “Lütfen böyle yapma! Gel konuşalım” dedi. “Konuşmak?” diye itiraz etti içinden. Sonra da bağırdı:

“Konuşmak mı? Neyi konuşacağım seninle. Nihan’ı sevdiğimi bildiğim halde bana attığın dost kazığını mı yoksa haftalardır beni görmezden geldiğini mi? Neyi he neyi konuşacağız? Nasıl yalandan arkadaş olduğumuzu mu yoksa? Sadece uzak dur benden. Senden nefret ediyorum!” Böyle bağırıp elindeki ayranı Taha’ya fırlattı. Ayran Taha’nın göğüsünde patladı. Cenk arkasını dönüp ve koşarak oradan kaçtı.

Cenk eve doğru koşarken hala ağlıyordu. Üstelik ağlama seslerine de engel olamıyordu. Hayatı berbat olmuştu. Herkesten nefret ediyordu. Neden böyle olduğunu biliyordu artık. Bütün bunların suçlusunun kim olduğunu biliyordu. Öldürecekti onu. Cenk’in zayıf, zavallı ve biçare olmasının sebepçisini öldürmek istiyordu. Eve gitti. Kapıyı yumruklayarak çaldı. Annesi kapıyı açtı. “N’oluyor evladım” diye bağırıyordu. Cenk cevap vermeden hızla odasına gitti. Onu öldürecekti. Böyle olmasına neden olan şeyi şimdi öldürecekti. Odasına girdiğinde yatağındaki beyzbol sopasını gördü. Eline aldı. “Evet, seni bununla geberteceğim” dedi. Hala ağlıyordu. Beyzbol sopasını kuvvetle kavrayıp, masasındaki bilgisayara vurmaya başladı. Mönitöre hızla vurdu. Pat diye ses çıktı. Ekran kırılmıştı. Cenk durmuyordu. Odun kesen oduncu gibi sürekli vuruyordu. Elektrik kıvılcımları gözüktü. Cenk ölmekten korkuyordu. Hatta ölse harika olurdu. Sonra kasayı odanın ortasına alıp bu kez onu dövmeye başladı. Hem ağlayarak hem de bağırarak, “Senden nefret ediyorum. Hayatımı mahvettin. Beni bitirdin” diyordu. Bunları tekrarlayarak vurmaya devam etti. “Emre gibi Taha gibi değilim ben senin yüzünden” diye bağırmaya devam ediyordu. Vurabildiği kadar vuruyordu cansız kasaya. Annesi çığlık atıyordu. Babası evde yoktu. Cenk kafayı yemiş gibiydi. Ağlayarak, söylenerek ve bağırarak bilgisayarı parçalıyordu. Ablası odasından çıktı. Cenk’i görünce şoka girdi ama hızla Cenk’in yanına gitti. Ona arkadan sarıldı. Kafasını ona yasladı. “Tamam geçti. Geçti” diyerek teselli ediyordu. Cenk ablasının sıcaklığını hissedince yavaş yavaş vurmaya başladı. En sonunda beyzbol sopasını yere atıp, dizlerinin önüne çöktü. Ablası hala ona sarılıyordu. Annesi ise şaşkınlıkla izliyordu onları. Cenk ablasına sıkıca sarıldı ve hayatında hiç ağlamadığı kadar hıçkıra hıçkıra ağladı. Acı çığlıkları her yeri inletiyordu.

Gece olmuştu. Cenk telefonunu kapatmıştı. Evdeki herkes uyuyordu. Cenk ise artık bilgisayarının olmadığı masasında oturuyordu. Odayı aydınlatan tek şey sarı ışık saçan masa lambasıydı. Elinde kalem ve defterine sürekli bir şeyler karalıyordu. “İntikam ve Değişim” yazıp durmuştu tüm deftere. Cenk’in gözleri ateş doluydu. Öfkeyle bakıyordu. Sonra da kendi kendine mırıldandı: “Kendini değiştirmekten aciz olanlardan mısın sevgili mutsuz?” Sonra da gülümseyerek tüm geceyi karanlık ve sessizlikte geçirdi.

Bölüm 10-Değişim Planları

Okullar kapanmış ve yaz tatili çoktan gelmişti. Birçok kişi tatili şehir dışına giderek değerlendirmişti. Kimisi köyüne kimisi de turizm tavan yaptığı tatil beldelerini ziyaret ediyordu. Sadece Emre, Nihan ile Taha olayını unutmak için Amerika’ya gitmişti. Cenk ise hiçbir yere gitmemişti. Odasına kapanıp, son bir yılda yaşadıklarını teker teker düşünüyordu. Nerede hata yaptığını bulmaya çalışıyordu. Sorun diğerleri miydi yoksa ta kendisi miydi? Hayır, diğerleri sorun olamazdı. Onlar hep toplumun bir parçasıydılar. Değişemezler ve oldukları gibi davranırlar. O zaman kendisiydi sorun. Taha gibi olamadığı ve başkasının lütuflarına bağlı olduğu için böyleydi. Artık değişmesi lazımdı. Kendini yeniden yaratması gerekiyordu.

Değişme fikri Cenk'in yaz boyunca kafasındaydı. Farklı olduğu bir gerçektir. Spor yapmazdı. Kavga edemezdi. Kızlarla rahat konuşamazdı. Değişimin ya da dönüşümün bu sorunları ortadan kaldırması gerekiyordu ama nasıl olacaktı tüm bunlar? İşte Cenk'in cevaplayamadığı soru bunlardı. Google'da birkaç araştırma yaptı. Bilgisayarını parçaladığı için telefonundan bakmak zorundaydı. Bu da araştırmayı bir nebze kısıtlıyordu. Kendisine pek uygun sonuçlar bulamadı. Her kişisel gelişim sitesi aynı safsataları satmaya çalışıyordu: "Kendinize güvenin. Birey olduğunuzun farkına varın. İnsanları dinleyin." Bütün bunları okurken yaşadıkları geliyor Cenk'in aklına. "İnsanları dinledim. Her söylediklerini ezberledim, güvendim de ne oldu?" diye kendine sordu. Böyle araştırmalarla bir sonuca varamayacağını fark etti. Daha yaratıcı bir çözüme ihtiyacı vardı. Aklına How I Met Mother dizisindeki bir karakterin kullandığı yöntem aklına geldi. Marshall isimindeki karakter karşılaştırma listesi çıkararak öyle karar veriyordu kritik durumlarda. Bu fikir aklına yattı Cenk'in. O da öyle yapacaktı.

Cenk boş bir kağıt alarak masasına oturdu. Kendine rakip gördüğü ismin iki ismin güçlü yönlerini listeliyordu. O kişiler elbette Emre ile pislikler pisliği Taha idi. Bu sıfatı Cenk tuvaletini yaparken bulmuştu. "Tam ona layık" demişti kendi kendine o an. Listeye yazacaklarını düşünmeye başladı. Emre ile Taha da sportif yapıda insanlardı. Gelişmiş ve dik duran vücutları vardı. Soyunma odasında gördüğü kadarıyla karınları düz ve göğüs kasları vardı. Cenk kendine baktı. Zayıftı. Karnı içine göçmüştü. Kas denilen şeyden bir iz bile yoktu. Listeye bunu ekledi: "Bir Numara: İyi Bir Vücut". Bunu nasıl elde edeceğini düşündü bir an. Sonra tekrardan güçlü yönlere döndü. Emre kesinlikle zengindi. Taha ise o kadar zengin değildi ama dışarı çıkacağı zaman genelde yanında bol para bulunurdu. Cenk de ise genelde pek para yoktu. Olsa bile BİM'e koşar kendine abur cabur alırdı. Para kesinlikle önemliydi. "Değişim için şart" diye düşündü. "Numara İki: Para" diye yazdı listesine. Parayı dayısının yanında çalışarak halledebilirdi. Zaten dayısı sürekli ısrar ediyordu yarım zamanlı bir çalışma için ancak Cenk keyfine ve internete düşkün olduğu için ret ediyordu sürekli. Şimdi kabul etme zamanı gelmişti. Ne de olsa artık bir amacı vardı. Kesinlikle ulaşması gereken bir amaç. Bunu düşününce istemsiz olarak sırtıttı. Tekrar düşünmeye başladı. Güçlü biri olmak istiyorsa kavga etmesi lazımdı. Kavga edebilmek yeri geldiğinde dövme ya da dayak yemek gerekiyordu. Mesela kavga etmeyi bilseydi Serdar zorbasına oyuncak olmazdı. Bunu da ekledi listesine: "Numara Üç: Kavga". Kızlar da önemli bir meseleydi Cenk için. Onlardan çekinmek, onlara sanki ulaşılmaz varlıklar gibi davranmaktan kurtulmak istiyordu. Babası gibi bir adam evlenebildiğine göre kendi hayli hayli bulabilirdi bir kız. Ancak artık kendine bir kız bulmak mesele değildi. En iyisini elde etmesi gerekiyordu. "Numara Dört: Kızlar" diye ekledi listesine. Derin bir nefes aldı. Artık bir amaç listesi vardı. Sayfanın başına büyük harflerle: "DEĞİŞİM PLANLARI" diye yazdı.

Listesini tamamladıktan sonra telefonundan kendisini motive edecek müzik dinlemeye başladı. IAMX'ten Nightlife adlı parça çalışıyordu. Karanlıkta gözünü kapatmamış, değişim planı listesini nasıl tamamlayacağını düşünüyordu. Uzun bir süre düşündükten sonra uyuyakaldı. Sabah uyandığında kulaklığın teki hala kulağındaydı. Onu çıkardı. Kulağı ağrıyordu. Saate baktı. Saat sabahın altısıydı. Dışarı baktı. Çoktan güneş açmıştı. Elini yüzünü yıkayıp, kendine kahve hazırladı. Sonra da listesine döndü. Numara Bir'e baktı. İyi bir vücut olması gerekiyordu. Buna nasıl yapacağını düşündü. Şu an herhangi bir fitness salonuna gidemezdi çünkü parası yoktu. Dayısı tatile çıkmıştı. Babası ölse vermezdi. Tek bir çare kalmıştı. O da belediyenin ücretsiz spor hizmetiydi. Evine yakın spor kompleksine gitmek için evden ayrıldı. Komplekse gittiğinde bomboştu. Görevliler bile yeni uyanmıştı. Danışmaya gitti. Genç biri oturuyordu. Gülümseyerek, "Günaydın. Nasıl yardımcı

olabilirim?” diye sordu. Cenk de gülümseyecekti ki vazgeçti. İnsanlara güven olmazdı. Beklenti içinde olmak ve onlara güvenmek kesinlikle hataydı. O yüzden soğuk bir edayla, “Ücretsiz programa yazılmaya geldim.” dedi. Görevli soğuk ifadeli insanlara alışkın olacak ki bozulmadan, “Peki. İnternet sitemizdeki formu doldurdunuz mu?” diye sordu. Cenk siteye falan bakmamıştı. Direk gelmişti. “Hayır” diye cevap verdi. “Onu doldurmanız lazım. Yoksa buradan işlem yapamıyoruz” diye cevap verdi. Cenk için sorun değildi. Hemen telefonuyla doldurdu listeye. Beş dakika sonra tekrar gitti. “Doldurdum.” dedi direk. Görevli şaşırılmıştı. Sonra Cenk’in elindeki akıllı telefonu görünce gülerek, “Teknoloji her şeyi kolaylaştırdı değil mi?” dedi. Cenk ise yüz vermedi hatta cevap da vermedi. İşte görevli buna bozuldu. Bilgisayar da hızlı hızlı işlemler yaparak bir çıktı aldı. Bunu Cenk’e uzatarak, “Hangi sporu düşünüyorsunuz” diye sordu. Cenk afalladı. Komplekse gitmek aklına gelmişti ama hangi sporu seçeceğini karar vermemişti. Dayısının bir lafı aklına geldi: “Yüzme bütün vücudu çalıştırır.” Bu aklına gelince, “Yüzme” diye cevap verdi. Görevli de “O zaman sağlık raporu almanız lazım” dedi. Cenk derin bir nefes aldı. Görevli devam aldı: “Aşağı katta sağlık birimimiz var. Oradan 20 lira karşılığında yaptırabilirsiniz” dedi. Cenk teşekkür etmeden, çıktısını alıp gitti.

Sağlık birimi dediği yer küçücük bir oradaydı. Bir hemşire vardı. Kendisinden idrar ve kan örneği aldı. “Sonuçlar bu öğleden sonra çıkar.” dedi hemşire. Cenk de öfleyerek terk etti orayı. Beş saat beklemesi lazımdı sonuçlar için. “Ne yapsam diye?” düşündü. Eve gitse bütün gün armut gibi odasında oturacaktı. Okul kapandığından beri yaptığı şey buydu. Bilgisayarı yoktu. Olsa da oturmazdı çünkü o artık düşmanıydı. Dışarıda takılamazdı çünkü sınımsıydı. “Bari alışveriş merkezine gideyim. Hiç yoktan serin olur orası” dedi. En yakında alışveriş merkezine gitti. Mağazaları boş boş dolaşmaya başladı. Yazlık ürünlere indirim gelmişti. Cenk’in artık iyi bir şekilde giyinmesi lazımdı ama bu tamamen paraya bağlıydı. “Dayım tatilden dönse bir an önce” diye içinden geçirdi. “Cenk?” diye biri seslendi arkasından. Korkarak arkasını döndü. Taha değildi. Furkan’dı. Evlerinin yakınında oturan küçüklük arkadaşıydı. Pek görüşmezlerdi. Gözlüklü, minyon tipli ve kendisi gibi bilgisayar bağımlısı bir çocuktü. Cenk’ten tek farkı forumlara değil Knight Online, WOW gibi oyunlara bağımlıydı. Bütün gününü oyunlarda level kasarak harcardı. Kendisinin iki derece üst hasta versiyonuydu. Cenk değişim sürecindeydi. Bunun gibi biriyle zaman öldürmesi değişmesine engel olurdu ama tahlil sonuçlarının çıkmasına daha çok vardı. Biriyle zaman öldürmesi gerekiyordu. “Naber Furkan? Ne işin var burada?” diye sordu Cenk. O da hevesli hevesli, “Abi WOW’un update’i çıktı. Onu almaya geldim. Off ya aylardır bunu bekliyordum. Sen napıyorsun? Uzun zaman oldu. MSN kullanmıyorsun galiba artık. Görmüyorum seni” dedi. Cenk, “Facebook çıkınca bıraktım” dedi. Furkan anladı olayı. Onunda Facebook hesabı yoktu. “Ben de öylesine kıyafetlere bakıyorum” dedi Cenk. Furkan, “Güzel ya” dedi. Cenk kendini bir an Taha gibi hissetti. Furkan ilgi bekleyen, zavallı ezik Cenk idi şu an. Cenk de güçlü Taha’ydı sanki. Taha bu durumda ne yapardı. Kahve ısmarlardı. Cenk de öyle yaptı. “İşin yoksa gel kahve içelim beraber” dedi. Furkan’ın gözü kocaman açıldı. Cenk bunu görünce iğrendi. Nihan, Taha ve Tuğçe de kendisine ilgi gösterince onun da gözü böyle açılıyordu? “Ne acısınası” diye düşündü. Öfkelendi. “Süper olur abi” dedi. Furkan’ın cevabı öfkesini dağıttı çünkü Cenk kendini Taha gibi hissetmişti. Beraber kahve içmek için üst katlara yöneldiler. İnternet ve oyunlar üzerine bol bol konuştular. Tahlilleri alma zamanı gelince Cenk de kalktı. Furkan, “Madem MSN’nin yok. Telefon numaranı alayım abi. Ara sıra böyle çıkarız” dedi. Cenk de hemen ondan kurtulmak için verdi telefon numarasını. Sonra ayrıldılar.

Cenk komplekse gidip sonuçları aldı. Herhangi bir sorun yoktu. Yüzmeye gidebilirdi. Görevli değişmişti. Şimdi yaşlı bir kadın vardı. Ona verdi belgeleri ve yüzmeye kayıt oldu. Bu haftadan sonra

gelebilirdi artık. “Eve gideyim bari artık” diye eve doğru yöneldi Cenk. Telefonu titredi birden. Yine korkarak baktı. SMS gelmişti. Furkan’dı yine. “Bu benim no. Kaydet abi” diyordu. Cenk kaydetmedi. Değişmesi için bu lazımdı. Vücut işini halletmek için ilk adımı atmıştı. Değişim planı listesini tekrar düşünmeye başladı. Para işi de tamamdı. Dayısının yanında çalışacaktı. Şimdi geriye kavga etmeyi öğrenmesi lazımdı. Cenk birden yere serpildi. Neye uğradığını şaşırırdı. Yere yüzü koyun düşmüştü. “Naber lan hanım evladı” demişti biri. Cenk dönüp baktı. Serdar’dı bu kez. “Keşke Furkan olsaydı” diye düşündü. “Nerede o arkadaşın? Koruyor mu sevgilisini he” diye gülüyordu Serdar. Cenk, “Kavga etmesini bilseydim keşke” diye düşünürken aklına bir fikir geldi. Ayağa kalktı. Serdar’ın yüzüne dik dik baktı ve Serdar’ın anasına küfür etti Cenk. Serdar başta şaşırırdı ama sonra yumruk attı Cenk yüzüne. Cenk yine yere düştü. Kafası zonkluyordu. Tekrar ayağa kalktı. Yine küfür etti. Serdar şok olmuş şekilde yine yumruk attı. Cenk yere düşerken yine küfür etti. Serdar bu kez tekmelemeye başlamıştı Cenk’i. Cenk artık bu kez küfür etmedi. Serdar yere eğilerek ve küfür ederek, “Bir daha o küfürü edersen anneme seni öldürürüm” dedi ve çekti gitti. Cenk onun gidişini yatarak izledi. Yüzü ağrıdan felç olmuştu sanki. Karnı da çok ağrıyordu. Kendisini zorlayarak ayağa kalktı ve eve gitti. Evde kimse yoktu. “Misafirliğe gitmişlerdir herhalde” diye düşündü. Anahtarıyla kapıyı açıp, odasına gitti. Acıyla mücadele etmeye çalışıyordu. Sonra tamamen soyundu. Çırılçıplaktı. Banyoya gidip çıplak vücuduna baktı. Sonra yüzüne baktı. Morarmaya başlamıştı. Yüzüne bakıp gülümsedi. “Adam dövebilmenin ilk kuralı dayak yemekten korkmamaktır. Bunu da anca dayak yiyerek öğrenebilirim” dedi kendi keline. Cenk’in Serdar’ı görünce aklına gelen buydu. Sürekli ondan korkup, dayak yemekten çekinirse asla onu dövemezdi. Onu dövebilmesi için ondan korkmaması, atacağı dayaktan tırsmaması lazımdı. Bunu sağlamak içinde o an ağır bir şekilde dayak yemesi lazımdı. Küfür etmesinin amacı da buydu. Planı işe yaramıştı. Serdar fena pataklamıştı. Ama artık ondan pek korkmuyordu. “Çok da kötü değilmiş” diye güldü ayna karşısında. Ayna gözlerinin içine bakarken aklına bir fikir daha geldi.

Odasına gidip giyindi. Sonra oturup uzunca düşündü. Bu plan biraz çizgiyi aşıyordu. Yapıp yapmamayı uzunca düşündü. Sonra gözü beyzbol sopasına takıldı. Sinirlendi. O an karar verdi o planı yapmaya. Telefonuna kurcalayarak bir numaraya ulaştı. Derin nefes aldı. Sonra da o numarayı aradı. “Alo?” dedi bir ses. “Furkan naber?” dedi Cenk. Furkan’ı aramıştı. “İyiyim abi. Senden naber?” dedi. Cenk “İyidir ya. İşin var mı? Yoksa parkta buluşalım mı? Canım sıkıldı. Laflarız” dedi. Furkan biraz düşündükten sonra Cenk’in teklifini kabul etti. Cenk hızla evden çıktı. Saat akşam ondu. Parka gitti. Kimse yoktu. Bankta oturup, Furkan’ı bekledi. Heyecanlanmıştı. Serdar’ın sebep olduğu fiziksel ağrıları hissetmiyordu. Karnında garip bir duygu vardı. Furkan nihayet geldi. Cenk’e doğru gülümseyerek yaklaştı. Sanırım samimi olabileceği bir arkadaş bulduğu için seviniyordu. Cenk ona hızla yaklaşarak yüzüne yumruk attı. Furkan neye uğradığını şaşırıp, acı çığlığı attı. Cenk durmadı. Sonra onu yere itti. Furkan direniyordu düşünmemek için. Cenk bunu görünce sinirlendi. Kuvvetle tekrar onu itti. Bu kez Furkan düştü. Cenk hızla onu tekmelemeye başladı. Furkan hem ağlıyor hem bağıyordu. “Narıyorsun?” diyordu. Cenk cevap vermedi. Onu uzunca tekmeledikten sonra, onun kulağına eğilip, “Herkeseye güvenme gerizekalı!” dedi. Sonra da çekip gitti. Hızlı adımlarla eve doğru gidiyordu. Garip bir heyecan içindeydi. Birini dövmüştü. Yaptığı doğru değildi ama değişmesi için birini dövmesi lazımdı. Bunu leveli en düşük insandan yaparak başlamıştı. Oyun delisi Furkan bunu anlar diye düşündü. “Birini dövdüm” diye gülüyordu. Aslında zorla gülüyordu. Vicdan azabı çekiyordu. Bunu bastırmak için bundan zevk almış gibi davranıyordu. “Değişmek için hepsi. Değişmek için. Değişmek için” diye tekrarlıyordu içinden. Evine gidip nihayet odasına kapandı. Yatağa uzandığında vicdan azabıyla karışık zevk içindeydi. Birini dövmüştü ama o kişi acizdi. Sonra

karanlıkta mırıldandı: “Her zamanlar kurban vardır. Doğanın kanunu” dedi ve uyuya kaldı.

Bölüm 11-Serdar

Serdar odasında karanlıkta oturuyordu. Salondan gelen kavga seslerini duymamazlıktan gelmeye çalışıyordu. Kimseden kolay kolay korkmayan bu gencin korktuğu tek kişi vardı. O da alkolik babasıydı. Tek kardeş olan Serdar kendini bildiğinden beri babası eve sarhoş gelirdi. Bazen sessizce sızar bazen de olmayan sebeplerle evde kavga çıkarırdı. Annesi ve kendisi sürekli dayak yerd. Annesine çok üzülürdü. Annesi de ona çok üzülürdü. Mutsuzdu Serdar. “Nasıl mutlu olabilirim ki?” diye sordu kendi kendine. Cevap yoktu. Uzun süre önce kendisine sorduğu sorulara cevap vermemeye başlamıştı.

“Nerde lan o çocuk? Söyle bana bira getirsin!” diye böğürdü Serdar'ın babası salondan. Annesi kısık sesle birşeyler anlatmaya çalışıyordu ama adam dinlemeden, “Asabımı bozmayın benim! Söyle ona getirsin!” diye tekrardan böğürdü. Serdar annesinin biraz daha direnmesi halinden ne olacağını çok iyi biliyordu; kemerle dayak. O nedenle usulca salona çıktı. Babasına baktı. Sonra da annesine. Annesi yere oturmuş ve ağlamak üzereydi. Babası ise kanepede sırt üstü yatıyordu. Hiçbirine bir şey demeden dışarı çıktı. Cebini yokladı. Parası yoktu. Ne zaman olmuştu ki? Anca mahalledeki zengin veletlerden çaldığı paralarla para sahibi olabiliyordu. “Veresiye yazdırayım bari” diye düşünerek tekelin yolunu tuttu. Birden kafasında bir şey çarptı sonra da patlama sesi duydu. Üstü ıslanmıştı. Sinirlenerek arkasını döndü. Cenk sırtarak ona bakıyordu. Elinde içi suyla doldurulmuş balon vardı. Cenk'i gören Serdar sevindi. “Veresiye için yalvarmaktan kurtulduk” dedi kendi kendine. “Bakıyorum da son zamanlarda baya bir artistleştik sen” dedi Serdar. Cenk ise hala sırıtıyordu. Serdar haklıydı. Cenk son zamanlarda çok değişmişti. Vücuduna biri üflemiş gibi hafifçe şişmişti. Eski sıska hali yoktu. Tüm mahalle onu artık sokaklarda görüyordu. Sürekli dışarıda geziyordu. Kimse ne yaptığını bilmiyordu ama. Serdar'ın karşısında böyle durması bile şaşırtıcıydı. Eskiden olsa kafasını yere eğip, bir an önce beladan kurtulmayı dilerdi. Şimdi nedense bela arar gibi bir hali vardı. Serdar bu çocuğa ne olduğunu çok merak etti.

“Doğamda varmış. Sonradan çıktı.” dedi Cenk ve elindeki diğer su balonunu fırlattı. Su balonu Serdar'ın kafasında patladı. Cenk tiz bir kahkaha attı. Cenk pek eğlenmiyordu aslında. Eğleniyormuş gibi yapıyordu. Bütün bunlar ona çok saçma geliyordu ama dayak atmasını öğrenmesi için bu kesinlikle lazımdı. Kavga etmesini öğrenmek için önce dayak yemeyi öğrenmeliydi. Furkan gibi birini dövmek ona pişmanlıktan başka bir şey getirmemişti. Asıl Serdar gibi belalı çocukları dövmesi lazımdı. Furkan'dan daha tehlikeliydi kuşkusuz. Belki bıçak çıkarıp yaralayabilirdi ama artık korkmak istemiyordu Cenk. Hem ölse ne kaybederdi ki? Belki kendisine en büyük hediye bile olurdu ölüm. Onunla bununla küçük bir mutluluk için yarışmaktan kurtulurdu hiç yoktan. İkinci kez ıslanan Serdar öfkelenmişti. Hızla atak yaparak Cenk'e yumruk attı. Cenk yere düşmedi bu kez. Sersemleyerek geri çekildi ve o da hızla hareket ederek Serdar'a kafa attı. Serdar acı bir ses çıkardı. Kafa atmak nedense yumruk atmadan daha kolay geliyordu Cenk'e. Hafif bir acı bırakıyordu ama karşısındakine verdiği darbeyi görünce zevk alıyordu. Serdar'ın burnundan kan akıyordu. Bunu gören Cenk hafifçe sevindi. Serdar tam ayağa kalkıp, saldıracaktı ki yoldan geçenler kavgayı ayırdı. Her ikisi de farkı yola gidene kadar orada durdular. Kavga bitmişti ve Cenk kazanmıştı. Sınavdan yüz almış gibi sevinerek eve gitti

Cenk.

Ertesi gün ağırlarla uyandı Cenk. Saatine baktı. Yüzme vakti gelmişti. Kalktı. Babası salonda oturuyordu. Selam bile vermeden masaya oturdu. Annesi oğlunun uyandığını görünce ona iki yumurta kırıp, kahvaltı hazırladı. Cenk kahvaltısını bitirdikten sonra kendinden emin bir şekilde babasının yanına giderek, “Para lazım” dedi. Babası eskiden olsa söylenirdi ama bu kez hiçbir şey demeden 20 lira çıkarıp verdi. Babası ile annesi son zamanlarda oğullarında olan değişimi görmüş ve endişe duymuştu. Eve sürekli dayak yiyerek ya da atarak gelmesi, bilgisayarını parçalaması, eve geç gelmesi, evdekilere olan asabi çıkışları aileyi de etkilemişti. Cenk'e bu aralar temkinli davranıyorlardı. 20 lirayı alan Cenk belediyenin yüzme salonuna doğru yola koyuldu. Yüzme ona baya iyi gelmişti. Öncelikle iştahını açmıştı. Bol bol yiyerek kilo almıştı. Ama kilo alırken vücudunu çirkinleşmek yerine güzelleşiyordu. Ayrıca yüzme rahatlatıyordu insanı. Yüzmenin yararlarını düşünürken kompleks binasına çoktan gelmişti. İçeriye girdi. Telefonu ve cüzdanını emanet dolabına bıraktı. Yüzme salonuna geçip, cebinden üyelik kartını okuttu cihaza. Cihaz onay verince soyunma odasına girip yüzmeye hazırlandı. Millet çoktan havuza girmişti. Cenk de havuza girerek öğrendiklerini tekrar etti. Bir saatin sonunda yorulmuştu. Nefes nefese kalmıştı. Sonra da duşunu alıp, evin yoluna koyuldu. Mahallesine girmişken Furkan'ı gördü. İçi cız etti. Furkan da onu görmüştü. Ancak görmemezlikten gelerek Cenk'ten kaçmaya çalışıyordu. Cenk pişmanlık çekiyordu uzun zamandan beri. Cesaret ederek Furkan'ın yolunu kesti. Furkan ise bembeyaz kesilmişti. Yine dayaktan yemekten korkuyordu. Cenk bunu görünce yumruk yemiş gibi oldu. “Ne yaptım ben?” diye içinden geçirdi. “Furkan...Şey...Ben o gün için özür dilerim.” dedi. Furkan artık kafasını eğmiyordu. Cenk'in direk gözlerinin içine bakıyordu. Sonra da şöyle dedi: “Abi senle ben ortaokuldayken Harry Potter delisiydik. Hatırlıyor musun” dedi. Cenk şaşırıldı. “Şey...Evet” diye cevap verdi. “İşte sen o kitapları boşuna okumuşsun. Harry Potter ve Ateşkadehi'nde Sirius ne demişti hatırlıyor musun?” diye sordu. Cenk hala şaşkın balık gibiydi. Özür dileme sürecinin nereye gittiğini anlayamamıştı. Harry Potter ile alakası vardı hem. “Ben...Hatırlamıyorum” dedi. Furkan dişlerini sıkarak, “Şöyle demişti Ron'a: Bir adamın nasıl biri olduğunu anlamak istiyorsan, kendisiyle eşit olanlara değil, astlarına nasıl muamele ettiğine bak! Ben senin nasıl adam olduğunu anladım.” dedi. Sonra da “Beni dövecek misin şimdi” diye sordu. Cenk, “Hayır tabii ki de” dedi. Furkan da “İyi o zaman” deyip arkasına bakmadan hızla uzaklaştı. Cenk ise orada öylece kalakaldı. Furkan'ın bu lafı yerine Serdar'dan dayak yeseydim diye düşündü.

Eve gittiğinde mutsuzdu. Furkan haklıydı. Değişeceğim derken hayvanlaşamazdı. Bu yaptığı diğer herkesi haklı çıkarırdı. Değişirken fark yaratması lazımdı. Kendinden üst kimselerle mücadele etmesi lazımdı. Akşam yemeğinde, duşta ve uyumak için yatağa gittiğinde sadece bunları düşünüp uyuya kaldı. Ertesi gün kalktığında aklında tek bir şey vardı; “Bana daha çok para lazım.” Eğer değişmesi gerekiyorsa para çok önemliydi. Kıyafet olsun diğerleriyle dışarı çıkarken olsun para hep önemliydi. Babasından alabilirdi ama yetmezdi. Hem ailesinin durumunu düşününce belli bir limit söz konusuydu. Geriye tek çare kalıyordu. O da zengin dayısı. Dayısı emlakçıydı. Onun yanına gidip çalışırsa yaz bitmeden iyi birikim yapabilirdi. Okul açılınca da yarı zamanlı çalışarak birikimi koruyabilirdi. “İyi fikir” diye düşünerek dayısının dükkanına doğru yola koyuldu. Dükkana gittiğinde dayısı meşguldü. Müşteri vardı; bir adam ile kendisi yaşlarında bir oğlan. Daha dikkatli bakınca onun kim olduğunu tanıdı; Emre'ydi. Sıkkın bir şekilde telefonu ile oynuyordu. Babası ile Cenk'in dayısı ise çoşkulu bir şekilde konuşuyorlardı. Anlaşılan sohbet Emre'yi sarmamıştı ya da o da Cenk gibi bazı şeyleri unutamıyordu. Emre ile yüz yüze gelmenin iyi fikir olmadığını düşündü. Sonra da

uğrayabilirdi. Bunları düşünürken kendi kendine kızdı. Eski Cenk gibi davranıyordu. Kimseden ve hiçbir şeyden korkmamalıydı yeni Cenk. Derin bir nefes alıp, içeriye daldı. Dayısına selam verdi. Dayısı hemen, “Yeğenim gelmiş. Tanıştırayım Cenk.” diye müşterilerine tanıştırdı. Cenk ise zorla gülümseyerek onlara baktı. Emre'nin babası da gülümseyerek cevap verdi. Emre hızla kafasını çevirip ona baktı sonra da aynı hızla telefonuna döndü. Sonra da hızlı bir şekilde Cenk'e dönerek, “Aaa Cenk! Naber?” dedi. Dükkan sahibi ise “Siz tanışıyor musun?” diye sordu. Emre ise “Aynı sınıftayız” dedi. “Ne tesadüf!” diye güldü Cenk'in dayısı. “İyiyim. Sen nasılsın” diye karşılık verdi Cenk. “Babamın işleri falan” dedi Emre. Sonra bir suskunluk sardı dükkanı. “Oğlum sıkıldıysan siz muhabbetin edin dışarıda. Benim az bir işim kaldı” dedi Emre'nin babası. Emre ayağa kalktı ve Cenk ile dışarı çıktılar.

“Vücut geliştirmeye mi gidiyorsun” diye sordu Emre. Cenk başta şaşırıldı ama sonra bir mutluluk kapladı içini. Demek ki yüzme kendini göstermeye başlamıştı. “Yüzüyorum” diye kısa cevap verdi Cenk. “İyiymiş” dedi Emre. Konuşamıyorlardı. Aslında çok doğaldı. Aynı sınıfta olmalarına rağmen hiç muhabbet etmemiş bu iki insan nasıl konuşabilirdi ki? Aynı sınıfta olmaları arkadaş olduklarına manasına gelmiyordu. Herşeyden önce Emre gibi biri neden Cenk'e sıcak davranıyordu şimdi? Okul zamanında ona yokmuş gibi davranıyordu. Cenk o konuşana kadar konuşmamaya karar verdi. “Pilav gününde olanları gördüm. İkimiz de kazık yedik sanırım ha?” diye sırttı Emre. Cenk olayı çözmüştü. Emre, Nihan ile Taha olayından ötürü ona sıcak davranıyordu. Biri Nihan'dan diğeri de Taha'dan kazık yemişti. Bu da ikisini ortak yapıyordu. “Evet, öyle oldu biraz” diye cevap verdi. Emre derin bir nefes aldı. “Aslında biliyor musun-” diye uzunca bir şey anlatacakken babası dükkandan çıktı. “Anlaştık o zaman. Ben ararım.” deyip Emre'ye işaret etti. Cenk merak içinde kalmıştı. Ne diyecekti acaba? Emre, babası ile arabalarına doğru giderken birden durdu. Koşar adımlarla Cenk'e doğru geldi. “Numaranı versene” dedi. Cenk neye uğradığını şaşırıp sonra hızla numarasını verdi. “Ben seni ararım” deyip gitti. Cenk hem şaşkınlık hem de merak içindeydi. Emre ile ne işi olabilirdi ki? “Cenk oğlum. İçeriye gel” dedi dayısı. Cenk giden arabaya bakmayı zorla keserek içeri girdi.

Dayısını fikrini anlatmıştı. Dayısı da sevmişti fikri. “Tamam gel çalış o zaman. Aileden birinin olması iyidir dükkanda” dedi. Sonra da “Ama çalışırken benden canım cicimlik bekleme. Çalıştırırım eşşek gibi valla” diye ekledi. Cenk güldü. Dayısı da güldü. “Dükkanı açarsın. Etrafını temizlersin. Bir de şu dükkanın sosyal medyasını falan halledersin. Herkes yapıyor şimdi müşteri bulmak için. Sen anluyorsun madem.” dedi. Cenk bu fikri de sevdi. Sosyal medyayı pazarlama için kullanmak iyi fikirdi. O fikrin dayısından çıkması ise şaşırtıcıydı. İş kaptığına göre artık gidebilirdi. Dayısından izin isteyerek dışarı çıktı. Eve doğru giderken Serdar'ı gördü. Serdar birinden kaçırıyormuş gibi bir hali vardı. Yüzünde ise korku vardı. Cenk'i de görmemişti. Cenk pis pis sırtarak onu takip etmeye başladı.

Serdar ile annesi oturma odasında yere serilmiş sofrada yemek yemeye çalışıyorlardı ancak sofrada yiyecek düzgün bir şey yoktu. Sertleşip taş gibi olmuş peynir ve siyah zeytinden başka bir de ekmek vardı. Üç gündür durum böyleydi. Serdar bunu fark etmesine rağmen ses çıkarmamıştı çünkü annesinin maaş gününe daha vardı. Ancak bugün annesinin parası yatmış olması lazımdı. “Anne maaşın yatmadı mı? Neden alışveriş yapmadın?” diye sordu utangaç bir sesle. “Baban maaşımı tüm istiyor. Bir şeye lazımmiş.” dedi Serdar'a bakmayarak. Serdar öfkelenmişti. Babası denem adinin parayı ne yapacağını çok iyi biliyordu. Arkadaşlarıyla gazinoya gidip, deli gibi içecek sonra da hayat kadınlarıyla beraber olacaktı. Geçen ay onu takip edip, hepsine kendi gözleriyle şahit olmuştu.

“Boşver onu. Biz alışveriş yapalım” dedi Serdar. Annesi, “Ama baban çok kızar” dedi. “Kızarsa kızsın. Benim çaldığımı söylersin” dedi. Annesin gözleri dolmuştu. Ağlamak üzereydi. İki arada bir derede kalmış gibiydi. Uzun bir süre düşündükten sonra, “Peki” dedi. Serdar gidip parayı ATM'den çekti. Markete gidip, bir güzel alışveriş yaptıktan sonra eve doğru yöneldi. İçinedeki korku zamanla artmıştı. Babası kesin dövecekti. “Döver döver sonra unuttur” dedi içinden. Kapının önüne geldiğinde içeride kıyametin koptuğunu duydu. Bağırışlar, küfürler havada uçuyordu. Annesinin ağlamasını duyuyordu. Bugün babasından fena şekilde dayak yiyeceği garantiydi. Kapıyı çaldı. İçeride ses birden kesildi. Kapıyı açan annesiydi. “Kaç oğlum kaç” diye bağırdı. Serdar ne olduğunu anlamadan babasını gördü. Elimde bıçak vardı. “Gel lan buraya it oğlu it” diyerek oğlunun üzerine yürüdü. Serdar merdivenlerden aşağı doğru inerek, hızla kaçmaya başladı. Babası peşinden bıçakla inmiş ve onu kovalıyordu. Serdar genç olmanın avantajını kullanarak izini kaybettirmişti.

Cenk nihayet Serdar'ın bir apartmanın dış kapısına yaslanarak bir şeyden ya da birinden saklandığını gördü. Yanına gitmeye karar verdi. “Korkak fare! Neyden kaçıyorsun sen?” diye alay etti Cenk. Serdar nefes nefeseydi. “Oğlum git burdan! Uğraşamayacağım seninle” dedi. Cenk yalandan gülerek, “Ben senle uğraşacağım o zaman” dedi. Serdar, Cenk'e ne olduğunu gerçekten çok merak ediyordu. Eskiden kaçan çocuk şimdi sürekli kendisiyle uğraşıyordu. “Bas git dedim buradan. Yoksa fena döverim seni” diye tehdit etti Serdar. Cenk omuz silkerek, “Geçen sefer elimden kurtuldun bu kez kurtulamayacaksın” dedi. Serdar sık sık sokağı kontrol ediyordu. “Bak şimdi gidersen yemin ederim seninle bir daha uğraşmam” dedi. Cenk kahkaha atarak, “Salak olduğunu biliyordum da bu kadar olduğunu tahmin etmezdim. Ne dediğimi anlamıyorsun galiba. Artık ben seninle uğraşacağım. Eskinin intikamını alacağım” dedi. Öfkeyle bakıyordu Cenk. Serdar ona bakınca bir anlığına babasını gördü sanki. Cenk tam saldıracakken bir ses duydu: “Nerdesin köpek herif?” diye bağıyordu. Cenk o sese dönerek baktı. Serdar korkuyla irkildi. Cenk bunu farkedince pis pis gülmeye başladı. “Demek bu heriften saklanıyordun. Dayak yemekten korkuyorsun demek” dedi Cenk. Sonra da, “Amca! Amca! Serdar burada!” diye adama bağırdı. Serdar bağırarak istiyordu “Yapma!” diyerek ama sesi çıkmıyordu. Kaçmalıydı acilen. Yoksa olacak olanlar fena olabilirdi. Kaçmaya çalışırken Cenk ona engel oldu. “Yok öyle kaçmak! Yiyeceksin o dayağı” dedi. Serdar'ı hızla itmişti. Serdar yine kaçmaya çalışırken bu kez ona sarılarak kaçmasını engelliyordu Cenk. Serdar anlamıştı. Artık çok geçti. Babası çoktan gelmişti. Cenk adamı görünce kenara çekildi. “İt herif burdasın demek” dedi. “Baba” diye yalvarmaya başladı Serdar. Cenk ise bu manzaranın keyfini çıkarıyordu. “Demek babasıymış. Nasıl dövecek acaba?” diye düşündü ama Cenk yanılmıştı. Adam Serdar'ı dövmüyordu. Belinden çıkardığı bıçakla kendi özoğlunu bıçaklamaya başlamıştı. Cenk'in nefesi kesildi. Sonra da kontrolsüz bir şekilde bağırdı ve adama doğru koştu. Esnaf da olayı görmüş ve adama doğru koşuyordu. Cenk bütün gücüyle adamı itti. Serdar baktı. Üstü başı kan olmuştu. Ölüyordu. Esnaf koştu. Çocuğa baktı. Hemen acil servisi aradılar. Adamlardan biri Cenk'i kenara itip, tişörtü çıkarıp Serdar'ın bir yerlerine bastırıyordu. Etrafta bağırışlar vardı. Cenk hiçbirini anlamıyordu. Korkuyla Serdar'a bakıyordu. Sonra ağzından, “Ne yaptım ben?” sözleri döküldü.

Bölüm 12-Okullar Açılıyor

Cenk heyecanla uyanmıştı o gün çünkü yaz tatili bitmiş ve okula gitme zamanı gelmişti. Yeni Cenk'i onlara gösterme ve canını acıtan insanları görme zamanıydı. Bu günün bu kadar çabuk geleceğini aklına gelmezdi ama gelmişti işte. Korkuyordu nedense. Onları görünce eski Cenk olmaktan korkuyordu. Bunları düşünürken dolabından yeni okul kıyafetlerini çıkardı. Yüzme

sayesinde kilo alıp vücudu değişince yeni kıyafet almak zorunda kalmıştı. Okul ceketini omuzlarını tam oturuyordu. Normalde gri olan okul pantolonu yerine füme almıştı. Bunu yapmasının tek sebebi vardı. O da popüler çocukların fümeyi tercih etmesiydi. Kıyafetlerini güzelce giydikten sonra aşağı inip servisi bekledi.

Okul servisinde yeni öğrenciler vardı. Cenk heyecanla boş bir yere oturdu. İşte gidiyordu okula. Ne olacaktı? Nasıl davranacaktı? Onları görüp yumuşarsa ne olacaktı? Dahası yaz vakti Emre ile planladıkları planı yürülmeye koyacak mıydı Cenk? Bu adı planı onlardan intikam yapmak için kullanacak mıydı? Bu soruların tümüne cevap veremeden okula gelmişti bile. Birbirlerini uzun süredir görmeyen öğrenciler harıl harıl konuşuyordu okul bahçesinde. Cenk hızla o kalabalığı yokladı. Rahat bir nefes aldı. Onlar yoktu. Bahçede az oyalandıktan sonra sınıfa doğru gitmeye başladı. İçinde iki ruh savaş veriyordu sanki. Biri, “Yapma Cenk! Geri dön! Onlar seni görecek. Düşünsene sana bakıp güldüklerini. Geri dön Cenk!” diyordu. Diğeri ise “Aptallaşma! Bütün yazı ne için harcadın? Kavgaya etmesini bile öğrendin. Serdar'ı dövabiliyorsun artık. Korkma! Kimseden korkma!” diyordu. Parçalanmış ruhunun kavgaya seslerini dinlerken Serdar aklına geldi. Ölmemişti. Ama oldukça ağır yaralanmıştı. Cenk her gün hastaneyi gizliden gizliye kontrol etmişti ölüp ölmediği öğrenmek için. Uzun zamandan beri ilk defa camiye gidip yalvarmıştı. “Benim yüzümden ölmesin Allahım! Benim yüzümden ölmesin Allahım” diye dua etmişti saatlerce. Duası kabul edilmiş gibi ölmemişti. Babası ise tutuklanmıştı.

Sınıfın mavi kapısını uzaktan görünce neredeyse bayılacaktı. Derin nefes alarak nihayet sınıfa girdi. Sınıf neredeyse tamamen doluydu. İlk onu gördü. Taha ilk sırada çöp tenekesinin yanında oturuyordu. “Eski yerimizde oturuyor” diye içinden çığlık attı. Taha gözlerini ona dikmişti. Nihan da Tuğçe'nin yanında pencere kenarında oturuyordu. Emre ise yine o kenarın en arkasında oturuyordu. “Merhaba” dedi Taha yumuşak bir sesle. Az kalsa Cenk cevap verecekti. Beynini zorladı. Ayşegül duvar kenarının en arkadan bir önünde tek başına oturuyordu. Canı birşeye sıkılmış gibiydi. Galiba Nihan ile Tuğçe'nin beklenmedik arkadaşlığına takılmıştı kafayı. Cenk, eski dostuna cevap vermeden hızla Ayşegül yanına gitti ve izin istemeden oturdu. Taha arkasını dönmedi. Kafasını öne eğdi. Olayı merakla izleyen Nihan ile Tuğçe ise şimdi üzgün bir yüz takılmıştı. “Oh be!” dedi içinden Cenk. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” dedi bir ses. Ayşegül'dü sesin sahibi. “Farkında mısın bilmiyorum ama yanıma oturdun? Be-nim yanıma?” dedi. Sınıf bir an sohbeti kesip, çıkacak rezaletle bakıyordu. Herkes şöyle tahmin ediyordu. Cenk, “Pa- pa- pardon” deyip ayağa kalkacak ve layık olduğu yere oturacaktı; çöp tenekesinin dibine. Ama öyle olmadı. “Çok rahatsız olduysan kalkıp, şu çöp tenekesinin dibine oturabilirsin Ay-şe-gül” dedi kızı taklit ederek. Sınıf bu beklenmedik cevaba “Oooo” diye tepki vermişti. Ayşegül ise neye uğradığını şaşırıldı. Gülünç duruma düşünce kıpkırmızı kesildi ve “Salak şey” deyip telefonuna döndü. “1-0” dedi içinden Cenk. “Naber Cenk görüşmeyeli” dedi başka bir ses. Emre'ydı. Sanki kırk yıllık dostu gibi söylemişti. Birçok kimsenin dikkatini çekmişti. Taha ise hiç arkasını dönmemişti ama dört kulakla dinlediğine emindi Cenk. “Ne olsun Emre. Aynı” diye cevap verdi Cenk. Öğretmen geldi ve ilk derslerine girdiler.

Ders bitince sınıf hücumla kantine gitti. Herkes kahve almak için yarıştı büfenin önünde. Taha, Nihan ve Tuğçe ise inmemişti aşağıya. Kafa kafaya vermiş hızlı hızlı konuştuklarını hayal etti Cenk. Sonra sınıf arkadaşlarını görünce, “Millet kahvelerden benden. Sadece bizim sınıfa ama” diye bağırdı büyük bir cesaret örneği göstererek. Sınıf ise Cenk için ikinci kez “Oooo” diye bağırmıştı. Yaz boyu kazandığı paraları dikkatli kullanıyordu. Bu kahve ısmarla da çok önceden plandığı bir

stratejiydi. Küçük hediyeler insanları mutlu ediyordu. Herkes kahvesini alıp sınıfa bir masaya oturdular. Oturamayanlarsa ayakta dikiliyordu. Herkes Cenk'e içten teşekkür etti. Sonra da sohbe başladı. “Demek bu kadar kolaymış” dedi Cenk kendi kendine. Zil çalınca sınıfa girdiler. Cenk elinde kahveyle bir çocukla Google+ hakkında konuşuyordu sınıfa girerken Taha yerinde yoktu. Nihan ile Tuğçe ise bir kitapta soru çözmeye çalışıyorlardı. Cenk hızla Ayşegül'ün yanına oturdu. Ayşegül'ün hala burnundan soluyordu. Cenk elinde kahveyi ona uzatarak, “Kız kahve içicen mi?” dedi dalga geçerek. “Gerizekalı” deyip kalkıp tuvalette gitti Ayşegül. Cenk şimdi gülüyordu. Her şey planladığı gibi gidiyordu. Taha nihayet sınıfa gelmişti. Kimseye bakmadan yerine oturdu.

Dersler hızla işlendi. Öğle tenefüsü gelmişti. Herkes bir yerlere dağıldı. Cenk de yemek yemek için kantine gitmişti ama cüzdanını sınıfta unuttuğu fark etti. Hızla koşarak sınıfa girdi. Tuğçe, Taha ve Nihan'ı öğretmenler masasında oturup konuştuğunu görünce nefesi kesildi Cenk'in. Onlar da onu görünce hemen konuşmayı kesti. Cenk hızla cüzdanını alıp sınıftan çıktı. Sinirlenmişti. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı. Etkisiz elemandı sanki Cenk onlar için. “Emre'nin planıyla bittiniz siz” dedi sinirli sinirli. Tam merdivenlerden inecekti ki biri bağırdı: “Cenk!”. Tuğçe koşarak yaklaşıyordu. Cenk durdu, onun gelmesini bekledi. “Cenk bana da mı küssün?” dedi. “Eveeeeeet! Onlarla nasıl takılırsın. Kendi gözlerinle şahit oldun! Ona rağmen...” diye bağırarak istedi ama yapamadı. Akıllıca davranması gerekiyordu. Tuğçe'yi kendine çekmeliydi. Gülerek ve masum bir yüz takınarak, “Hayır, Tuğçe. Neden olayım ki?” dedi. Tuğçe şaşırılmıştı. “Sabah yokmuşum gibi davrandın da” dedi hafif kızarak. “İstemediğim insanlarla beraber olunca...” diye cevabı yapıştırdı. “Haklısın” dedi dudak bükererek Tuğçe. “Neyse ben yemek yiyecektim. Sen de gelsene?” diye teklif etti Cenk. O da kabul etti. Kantinde beraber yemek yediler. Yazın ne yaptığı anlattılar. Elbette Cenk baştan sona yalan söylemişti. Emre'nin planını, Furkan'ı, Serdar'ı, ve değişim planlarını anlatacak hali yoktu ya. Tuğçe sonra izin isteyip gitti. Cenk aslında sınıfa gidip oturmak istiyordu ama onlar oradayken öyle kös kös oturamazdı. Bahçenin boş köşelerinden birine gidip güneşin tadını çıkardı. Bahçeyi boş boş seyrederken gözü bir şeye çarptı. İki kişi ona doğru yaklaşıyordu. Nihan ile Taha'ydı gelenler. Cenk kaçmak istedi ama komik görünür diye görmemiş gibi davrandı.

“Konuşabilir miyiz Cenk seninle?” dedi Nihan. Bugün ilk defa duymuştu onun sesini Cenk. İçi eridi. Ama ona bakamıyordu. Sonunda bunun saçma olduğunu düşündü. Korkusuz gözlerle direk ona baktı. Öyle bir bakmıştı ki Nihan istemsiz olarak birkaç kez üst üste göz kırpmak zorunda kaldı. “Bence konuşacak bir şeyimiz yok” dedi ruhsuz bir sesle. “Cenk lütfen böyle yapma” dedi bir kez daha o güzel sesiyle Nihan. Ağlamak üzereydi sanki. “Bir kez olsun dinle Cenk” dedi tok bir sesle Taha sevgilisine arka çıkararak. Cenk dayanamıyordu. Köşeye sıkışmış gibiydi. Sonra hızla ikisini delip geçti ve oradan kaçtı.

Şimdi sınıfa oturuyordu. Nefes nefeseydi. İçten içe çığlık atıyordu: “Ne cüretle benle konuşmak istiyorlar. Nasıl izah edecekler acaba? Bu kadar mı aptal görüyorlar beni?”. Sınıfın kapısı açıldı. Gelen Ayşegül'dü. Cenk'i görünce bir sırtıyla, “Layık olduğun yere oturmuşsun” dedi. Cenk anlamadı. “Ne?” dedi. Ayşegül ise “Eski yerine oturmuşsun diyorum.” dedi sanki sağır birine bir şey anlatmak istercesine. Cenk affaladı. Gerçekten de eski yerine oturmuştu. “Refleksten olsa” diye kendini avuttu. Islak bir şeye oturmuşcasına hızla kalktı oradan ve yeni yerine geçti. Ayşegül anlam verememiş şekilde, “Cenk bence doktora git” dedi. Cenk onu görmezden geldi. Düşünecek daha

önemli şeyleri vardı. Sınıfın kapısı birkez daha açıldı. Bu kez gelenler Taha ile Nihan'dı. Cenk'e bakıyorlardı. “Ayşegül bize biraz müsaade eder misin? Cenk'le özel konuşacağız” dedi. Ayşegül ikinci kez şaşırıldı. Sonra kaşlarını çatarak, “Başka isteğin ca-nım?” dedi alaylı alaylı. Sonra sınıfta durmaya devam etti. Nihan, Taha'ya baktı. Taha bu kez kararlı gibiydi. Zorla da olsa konuşacaktı Cenk. “Cenk bana hiçbir fırsat vermiyorsun! Beni dinle bir kez” dedi yüksek sesiyle. Taha heybetini göstermişti bu kez. Ayşegül merakla izliyordu olayı. “Sonra konuşalım” dedi Nihan yalvarırcasına. Taha'nın güçlü kollarına asılmıştı. Bu görüntü Cenk'i rahatsız etti. Kışkırdı. Öyle ki içi yanmaya başladı. “Konuş o zaman” diye bağırdı Cenk. Sesi Taha'nın kadar gibi güçlü çıkmamıştı. Taha birkaç adım atarak Cenk'e yaklaştı. “Nihan bana olan duygularını belli ederken ona her şeyi anlattım.” dedi. Cenk ayağa fırladı ve “Ya öyle mi?” dedi bağırarak. “Ama Nihan seni kardeş gibi sevdiğini söyledi. Senin anlayış göstereceğini söyledi. Ben de inandım hata yaparak.” dedi Taha. Cenk, “Bunlar safsata. Hepsi bahane. Kendini böyle mi avutuyorsun?” dedi ve Taha ile dipdibe geldi. Millet sınıfa gelmeye başlamıştı bile. Emre de gelmişti. Cenk'i ve Taha'yı böyle görünce, “Cenk ne oluyor? Yardım lazım mı?” dedi ama Cenk ile Taha bunu duymadı. “Barışmak için çok geç değil” dedi Taha. Cenk'in sinirleri bozulmuştu ve kendini tutamadan Taha'nın suratının ortasına cılız yumruğunu geçirdi. Sınıfta aynı anla inlemişti. Taha geri çekildi. Sonra hızla o da karşılık verdi. Ve kavga etmeye başladılar. Kızlar çığlık atıyordu. Emre ise yalandan onları ayırmaya çalışıyormuş gibi yapıyordu. Sonra kuvvetli bir kol ikisini ayırdı. Müdür yardımcısıydı bu. Cenk'in ve Taha'nın yakası başı paramparça olmuştu neredeyse. Birbirine öfkeyle bakıyordu. “İkiniz. Odama!” diye bağırdı müdür yardımcısı.

“Derdiniz ne sizin daha ilk gündən?” diye bağırdı müdür yardımcısı. Cenk ile Taha ayakta duruyordu. Müdür yardımcısı ise koltuğunda oturup azarlıyordu. İkisi de kafasını yere eğmişti. “Çıkın gidin şimdi sınıflarınıza” dedi en sonunda. İkisi de usulca çıktı sınıftan. Müdür yardımcısının odası kapanır kapanmaz. Birbirine öfkeye baktı. “Uzak dur artık benden. Biricik sevgilinle öbür boyu mutlu ol ama beni rahat bırak” dedi Cenk kısık sesle. “Dost olmak için yanlış adamı seçmişim” dedi Taha ve çekip gitti. Cenk derse girmedi. Öfkeliydi. “Demek Nihan'a anlatmış herşeyi. O da kardeş gibi sevdiğini söylemiş ha?” diyordu kendi kendine öfkeyle. “Dostmuş! Böyle dostun ben” diye küfür etti. Nihayet zil çaldı. Eve gitme vaktiydi. Cenk, Emre'yi yakaladı çıkışta. “İyi misin?” diye sordu Emre. “İyiyim. İyiyim. Planına ortağım. Yapalım şunu” dedi kararlı bir sesle. Emre pis pis gülüyordu. “Aslansın” dedi. Cenk arkasını dönüp servisine bindi. O da gülüyordu. “Bittiniz siz” dedi yüksek sesle. Herkes ona bakmıştı ama o aldırmadı ve tekrarladı. “Bittiniz!”

Bölüm 13-Halı Saha Maçı

“Taha? Nerede kaldın oğlum?” diye bağırdı soyunma odasının dışından Cenk. “Maç başlamak üzere” dedi heyecanlı heyecanlı. Bir soyunma odasına bir halı sahaya bakıyordu. “Geldim. Geldim” diyerek soyunma kabininden çıktı Taha. Şortunun ipiyle uğraşıyordu. Sonra Cenk'e bakarak gülümsedi. O da gülümseyerek cevap verdi. Taha kolunu en iyi arkadaşının omuzu atarak, “Hadi gösterim şu Emre'ye gününü” dedi. Beraber koşarak halı sahaya girdiler. Emre pis pis onlara bakıyordu. Maç başladı. Taha hemen Cenk'e pas attı. O da kaleye doğru ilerledi. Önünde kimse yoktu. Kalede Emre vardı. Şut çekti ve gol. Emre tutamamıştı. Ama kimse sevinmiyordu sanki. Hatta havada keder kokusu vardı. Cenk ne olduğunu anlamadan arkasını döndü. Arkasında Ayşegül vardı. Çırlıçıplaktı. Cenk'in nefesi kesildi. Ayşegül yavaş adımlarla Cenk'e yaklaştı ve “Taha, Nihan'la çıkıyor. Öpüşürlerken gördüm onları. Güçlü kollarıyla sarmıştı onu.” dedi. Cenk sinirlendi. Gözü Taha'yı aradı. Taha korkuyla ona bakıyordu. “Açıklayabilirim” diye geriye doğru gitti. Cenk ise onu

ölene kadar dövmek istiyordu. Ama sonra arkadan biri Cenk'in omuzuna dokundu. "Ne var?" diye bağırarak geriye döndü. Serdar'dı. Vücudundan kan akıyordu. Elinde ise kanlı bir bıçak vardı. Cenk korkuyla geri doğru gitmeye başladı. "Açıklayabilirim" diyordu. Serdar ise ağlarak, "Çok geç" dedi ve Cenk'in bıçaklamaya başladı.

Cenk'i sabahın köründe yatağından düşüren rüya buydu. Dakikalarca nefes almaya çalışmıştı uyandığında. Sonra masasındaki sürahiden su içmiş ve kendini banyoya kitlemişti. Aynaya baktı. Sırılsıklamdı. Yüzünü dakikalarca yıkadı. Saçını ıslattı. Sonra odasına gidip çalışma masasında oturdu. Yatağına uzanmak istemişti ama rüya kaldığı yerde devam eder diye korktu. O nedenle eski püskü sandelyesinde oturmayı seçti. Nereden çıkmıştı şimdi bu rüya? Yaşadıklarını bilinçaltına fazla mı gelmişti? "Millet neler yaşıyor da bir şey olmuyor bana mı olacak?" dedi kendine. Ama içinden bir ses, "Millete bir şey olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu. Cenk cevap veremedi. Annesinin uyanmasını beklemektense kendi kahvaltısını kendi hazırladı. Okul zamanı gelmişti. Dolabından kıyafetlerini özenle çıkardı. Taha ile olan kavgasından sonra az da olsa deforme olmuştu okul kıyafeti ama annesi ütüleyerek düzeltmişti. Kıyafetini böyle görünce annesi, "Yine mi kavga?" dedi endişe dolu sesle. Cenk dudak büktü. Annesi Cenk'e öyle bir baktı ki neredeyse annesine sarılıp ağlayacaktı. Zor tuttu kendini. Kıyafetlerini giydi ve çantasını alarak evden çıktı.

Sınıfa girdiğinde anlık bir şoka uğradı. Çöp tenekesinin dibinde Taha yerine Tuğçe oturuyordu. Cenk'e gülümseyerek, "Günaydın" dedi. Cenk de cevap verdi ve çaktırmadan Nihan'ın oturduğu sıraya baktı. Taha ile Nihan beraber oturuyordu. Güzel bir muhabbet içinde şakalaşıyorlardı. Cenk öfkeleni. Tuğçe bunu fark etti ve yüzündeki gülümseme silindi. Cenk bir hışımla yeni yerine oturdu. Ayşegül yine telefonuyla uğraşıyordu. Günaydın demeden oturdu. O da pek muhattap olma niyetinde değil gibiydi. Cenk sevgili çifti görmemiş gibi davrandı ama içindeki ateş tekrardan büyümeye başlamıştı. "Kesin bana inat yerini değiştirdi. Demek artık böyle oynuyor" dedi kendi keline. Elinden gelse ikisini de şimdi öldürürdü.

Bunları düşünürken, "Sen ciddi ciddi burada mı oturacaksın?" diye sordu Ayşegül. Cenk'in dikkati dağıldı. Ayşegül hala trip modundaydı. Ama buna çoktan çözüm bulmuştu Cenk. "Evet!" dedi. Ayşegül hayal kırıklığına uğramış bir şekilde telefonuna döndü. "Ya Ayşegül dün sana kaba davrandım. O yüzden bir özür hediyesi aldım sana" dedi. Ayşegül şaşırıldı. Cenk bunu söylerken yüksek sesle söylemişti. Niyeti bütün sınıfın duymasıydı. Ayşegül gülerek, "Ne?" dedi. Devamında bir şey söyleyecekti ki Cenk buna izin vermeden çantasından bir hediye paketi çıkardı ve Ayşegül'ün önüne koydu. Sınıfın yarısı çaktırmadan izliyordu onları. Buna Tuğçe de dahil. Ayşegül resmen sırtıyordu şu an. İstemiyormuş gibi hediye paketini yavaş yavaş açtı. "İnanmıyorum!" dedi resmen yüksek sesle. "Bu resmen Chanel No 5" dedi sevinçle. Cenk ise güldü. Numarayı yutmuştu saf kız. Kendine taraf toplamak ve Emre'nin planını gerçekleştirmek için ona ihtiyacı vardı. Kokoş olan Ayşegül ise pahalı hediyeleri çok severdi. Bu tiyoyu Emre vermişti ona. Hatta hangi parfümü alacağını bile söylemişti. Parfüm parasının yarısını Emre vermişti zaten. Cenk de iyi para vermişti. Ama değerdi. Ayşegül birden yumuşadı. "Ya Cenk hiç gerek yoktu ya" dedi şımarık bir sesle. "Olur mu? Kabalık ettim sana karşı" dedi gülerek. Tuğçe'yi gördü bir an. Gözlerinde yaş vardı sanki ama hızla kafasını çevirdiği için Cenk emin olamadı. "Hem neden ağlasın ki? Parfüm bile sıkılmaz o" dedi kendi kendine. Taha ile Nihan şakalaşmayı kesmişti. Cenk bunu fark edince daha da mutlu oldu. Emre geldi sonra. "Vay güzel hediyeymiş cidden." dedi. Ayşegül mahçup bir tavırla, "Evet ya. Ben de özür dilerim. Ben başlattım aslında" diye Cenk'e gülümsedi. O da güldü Emre de. Planlarının ilk adımını

atmışlardı.

Dersler hızla işlenmeye başladı. Tenefüslerde herkes kendi arkadaş grubuyla takılıyordu. Tuğçe parfüm olayından sonra Cenk'e artık pek pas vermiyordu. O da neden böyle davrandığını çözemedi. Ayşegül birden Cenk'e sıcak davranmaya başlamıştı. Okuldaki dedikoduları yeni sıra arkadaşına anlatıyordu. Hatta aynı gün telefonundan Cenk'i Facebook'ta ekledi. Tenefüslerde ise Cenk, Emre ve sınıftan birkaç erkekle takılıyordu. Nihayet öğle tenefüsü geldi. Sınıfa yabancı bir çocuk geldi. “Bir halı saha maçı yapalım sizin sınıfla” dedi. Sınıfın erkekleri teklife sıcak baktı ve maça gideceklerin listesini yapmaya başladılar. “Beni de yaz” dedi Taha. Cenk de gitmek istiyordu ama hayatında pek futbol oynamadığı için rezil olmaktan korkuyordu. Yazın biraz da futbol çalışmadığına pişman oldu. Cenk'in bu korkusunu Taha görmüştü. Gülmemek için zor duruyor gibiydi. Cenk buna sinirlendi. Kendini aşağılanmış gibi hissetti. Cenk de seslendi listeyi oluşturan çocuğa: “Ben de geliyorum” dedi. Taha hiç tepki vermedi. Sınıf şaşırmış gibiydi. Ama kendilerine kahve ısmarlayan çocuğa iyi davranmayı seçtiler ve onu da eklediler. Liste oluşturuldu. Maç haftaya yapılacaktı çünkü okuldaki tüm sınıflar katılıyordu. Bir nevi turnuva gibi olmuştu. Cenk'in aklına bir fikir geldi.

Okul çıkışında Emre'yi yakaladı. “Sen iyi futbol oynuyordun değil mi?” diye sordu cevabı bilmesine rağmen. Şaşırın Emre ise “Evet” diye cevap verdi. “O zaman beni eğitmen lazım önümüzdeki maça kadar” dedi. “Ama bir hafta sonra maç” dedi Emre. “Biliyorum. Ama rezil olmaman lazım” dedi. “O zaman gelme maça” dedi Emre. Cenk sinirlendi. Bu çocukla arkadaş olmak gerçekten berbattı. Sırf şu lanet intikam planı için beraberlerdi. Oysa Taha olsa gece gündüz onu çalıştırırdı. Bunu kendine itiraf edince daha da öfkeleni. “Öğretmezsen öğretme” diye trip attı Cenk ve arkasını döndü. Emre korkuya düştü. “Ya plandan vazgeçerse?” diye düşündü kendi kendine. Sonra hızla Cenk'e yetişti: “Hemen kızma kanki. Öğretiriz” diye göz kırptı. Cenk yumuşadı. “Bugün başlayalım o zaman” dedi. Emre surat astı ama mecburen kabul etmek zorunda kaldı. Okula yakın parkta buluşacaklardı. Cenk eve geldi hızla. Vakit kaybetmeden dolabına sakladığı kumbaradan yüklü miktarda para aldı. Sonra da gidip alışveriş merkezinden kendine markalı bir halı saha ayakkabısıyla şort aldı. Bunları istemeye istemeye aldığı için karnına ağrı girdi. Parka gittiğinde Emre oradaydı. Üstünde Barcelona forması vardı. Ayağında ise az önce alışveriş merkezinde gördüğü en pahalı ayakkabı vardı. “Yuh artık! 500 liraya ayakkabı almış olamaz” dedi kendi kendine. Emre top sektiriyordu. Cenk'i görünce durdu. “Kalecilik yapabilir misin?” diye sordu. Cenk ise kuantum fiziğinde soru sorulmuşcasına donup kaldı. “Bilmem ki?” dedi. Emre ise “Hmm” diyerek düşünmeye başladı. “İleriye geç bakayım. Şut çekeceğim şimdi sana. Tutmaya çalış” dedi. Cenk de kendine söyleneni yaptı. Emre güzel bir şut çekti. Hızla kendisine gelen topu gören Cenk tırsarak kendi korumaya çalıştı. Top da ta uzak bir köşeye gitti. Hastasını muayene eden doktor gibi düşündü Emre. “Senden kaleci olmaz. En iyisi sen defansta dur. Adamın önünü falan kesersin” dedi. Cenk kafa salladı ve çalışmaya başladılar.

Bir hafta geçmiş ve maç vakti gelmişti. Cenk şaşkın ördek gibi arkadaşlarını taklit ediyordu. Soyunma odasına girdi. Millet tartışarak üstünü değiştiriyordu. Kimi yarı çıplak kimi ise soyunma kabinine giriyordu. Listeyi hazırlayan çocuk Cenk'i gördü. Ona yaklaşarak, “Ayakkabın var mı? Yoksa şuradan kiralayabiliyorsun” diye yol gösterdi. Cenk şaşırarak, “Kiralamak mı?” dedi. “Evet” diye cevap verdi çocuk. Cenk'in karına dehşet bir ağrı girdi. O kadar parayı boşuna bayılmıştı. “Yok. Benim ayakkabım var” dedi. Çocuk da “İyi madem” diye gitti. Cenk soyunma odasına girip yeni şortunu giydi. Üstüne ise evden bulduğu tişörtü giydi. Soyunma odasındaki ses azalmıştı. Neredeyse

herkes gitmişti halı sahaya. Hatta Cenk sesleri duyabiliyordu. Birisi ökü z gibi bağı rıyordu. Nihayet hazırlanıp, kabinden çıktı. Taha da aynı anda çıkmıştı başka bir kabinden. Cenk'i sü zerek, "Hayret" dedi ve hızla ayrıldı odadan. Cenk peşinden koş up, "Ne dedin sen? Bana mı dedin sen?" demeyi düş ündü sonra aptalca görünü ceğı düş ünü p vazgeçti.

Halı sahaya inmişti. Takımlar karş ılıklı duruyordu. Cenk otomatik kendi sınıfın oldu ğ u gruba gitti. Emre'nin yanında duruyordu. Emre ise onu fark etmemiş ti bile. Cenk karşı takıma bakınca ş ok oldu. Taha karşı takımdaydı. "Ne iş in var onun orada?" diye sordu Cenk Emre'ye fısıltıyla. Aynı tonda "Karşı takımdan iki kişı gelmemiş. Bizden bir kişı geç ti oraya. Hemen atladı gönüllü olmak için" dedi. Cenk pis pis baktı. Taha da ona pis pis bakıyordu. "Satmaya doğ uştan meyilli" dedi kendi kendine Cenk. Sonra bir ç ı ğ rış duydu. Cenk sesin kaynağı na baktı. Saha dı ş ında kızlar toplanmış ti. Ayş e ğ ü l, Tuğ çe, Nihan ve di ğ er kızlar da oradaydı. Cenk yutkundu. Maç başladı. Cenk defansta duruyordu. Emre'nin öğ retti ğ i ş eyleri yapıyordu. Karşı takımdan biri gelince hızla önüne geç ip, onun yolunu kesmeye ç alı ş ıyordu. Ç o ğ u zaman karşı takımdaki adam ş aşı rıp, topun kontrolünü kaybediyordu. Cenk de rastgele vuruyordu topa. Maç bir süre böyle gitti. Goller gelmeye baş lamış ti. Birden Taha'yı gördü. Topu sürerek Cenk'e doğ ru geliyordu. Cenk hem topu hem de Taha'yı bir arada görünce affaladı ve pat yere düş tü. Taha omuz atmış ti. "Faul" diye bağı rdı Cenk. Taha da ş utunu ç ekti Cenk'in hemen yanında. Ama top kaleyi görmemiş ti. "Omuz mücadelesi diyoruz biz buna" dedi pis pis gü lerek Taha ve sonra yavaş koş ar adımlarla uzaklaşt ı. Cenk kalkıp dövme ye niyetlendi ama sınıfın gözü önünde kötü görünmek istemiyordu. Cenk yine defansta bekledi. Yine Taha kendisine doğ ru geliyordu. Cenk sinir oldu. Taha yine omuz mücadelesine girip, Cenk'i düş ürmeye ç alı ş ti. Cenk düş medi ama topla da ilgilenmeden, "Ne yapıyorsun?" diyerek Taha'yı elleriyle itti. Taha topu bırakarak Cenk'i itti ve kavga baş lamak üzereyken arkadaşları araya girdi. "Maçta olur böyle ş eyler" diyerek sakinleşt irdiler Cenk'i. Maç bir süre böyle gitti. Sonra da bitti. Maçı karşı takım kazanmış ti. Taha abartılı bir şekilde bağı rıyordu. Bu Cenk'in sinirine dokundu. Maçı tartışarak soyunma odasına gittiler. Tam odaya giriyorlardı ki bir kavga sesi duydular. Kızlar kavgaya tutuşmuş tu. Sınıf kavgası gibi duruyordu.

Cenk oraya gitti ğ inde yanıldığını anladı. Sınıf kavgası değ ildi. Aynı sınıftan kızlar saç baş kavga ediyordu. Cenk onları tanımış ti. Ayş e ğ ü l, Nihan ve Tuğ çe kavga ediyordu. Daha doğ rusu Ayş e ğ ü l ile Tuğ çe kavga ediyordu. Nihan ise onları ayırmaya ç alı ş ıyordu. Nihayet kavgaları bitti. Küfür ediyorlardı birbirlerine. Nihan ile Tuğ çe hızla Cenk'in yanında geç ti. Hiç pas vermediler. Cenk de koş a koş a Ayş e ğ ü l'ün yanına gitti. "İyi misin?" diye sordu. Tuğ çe burnunda soluyordu. Onu hiç böyle sinirli görmemiş ti Cenk. "Ş illiklar" dedi yüksek sesle. Sonra Cenk kavga nedeni öğ rendi. Taha sürekli Cenk'in üzerine oynayınca Ayş e ğ ü l, Taha'ya salak demiş. Tuğ çe de "Ağ zını topla" demiş ve öyle kavga baş lamış. Cenk kavga nedeninin kendisini olduğunu öğ renince ş aşı rdı. Gerçi kısmen kendisiydi. Ayş e ğ ü l'ü sakinleşt irdiler. Sonra Ayş e ğ ü l'ün annesi gelip, kızını götürdü. Cenk de duş unu alıp, evin yolunu tek baş ına tuttu. Emre'yi de babası almış ti. Arabaya binerken Cenk'i görmesine rağmen eve bırakma teklifi etmemiş ti. Cenk buna bozuldu. Maçtaki olayları düş üne düş üne eve gidiyordu. Omuzu ve bacakları ağ rıyordu. Sonra birden dondu kaldı. Ç ünkü Serdar'ı görmüş tü. O da onu görmüş tü. Ağ ır ağ ır yürüyerek Cenk'in yanına gelmiş ti. Hayalet görmüş gibiydi. Cenk özür dilemeyi düş ündü ama Serdar konuşmasına fırsat vermeden belinden bıç ak çıkardı. "Bu bıç ağı tanıdın mı?" dedi Serdar karanlık bir ses tonuyla. "Bu bıç ak babamın bana soktu ğ u bıç ak" dedi ciddi bir şekilde. Cenk'in ise sesi çıkmıyordu. Dua ediyordu. "Bir gün bu bıç akla seni öldürece ğ im ama ş imdi değ il" dedi ve çek ip gitti.

Cenk ağrılarına rağmen koşa koşa evine gitti. Odasına girip, kapısını kitledi. Terlemişti. Yatağına uzanmadan sandelyesine oturdu. Korku içindeydi. Sanki rüyası gerçek olmuştu. Maç olayı, Serdar... Kafayı yemek üzereydi. Sonra Serdar'ın ölüm tehditini düşündü. Pişmanlık çekmeye başladı. “Keşke o gün rahat bıraksaydım” diye hayıflandı. Ailesine anlatmayı düşündü ama sonra vazgeçti olayı büyütürler diye. “Emre'ye mi anlatsam?” diye düşündü bir an sonra Emre'nin kendisine pek yararı olmayacağını düşündü. Aniden sakinleşti. Böyle bir şey yapamazdı. Cihayet işlemek isteseydi o an öldürdü Cenk'i. Sadece korkutmak istiyordu. Böyle düşünerek kendini avuttu. Ama içinde hala korku vardı. Uzun bir sürede o korkuyla yaşamak zorundaydı.

Bölüm 14-Hamile

Halı saha maçından sonra sınıfta rahatça hissedilebilen bir gerginlik vardı. Cenk ile Taha'nın birbirine olan öfkesi yetmiyormuş gibi bir de kızların kavgası çıkmıştı. Bu soğukluk sınıfın diğer kalanına da bir şekilde yansıyor. İnsanlar gereksiz yere kavga ediyordu ve taraf oluyordu. Bir ay boyunca olaylar böyle gitmişti bu durum. Sınıfı şaşırtan tek bir olay olmuştu. O da Cenk ile Ayşegül'ün aşırı derece samimi olmasıydı. Birbirine sarılmacalar, bütün vakti beraber geçirmeler sınıftaki herkesi şaşırtmıştı. Hatta bazıları, Cenk'i Ayşegül'e sevgilim derken duymuşlardı. Bunu işitenlerse onları sahilde bol bol gördüklerini iddia ediyordu. Söylenenler tamamen doğrudu.

Cenk sahte bir neşeyle sınıfa girdi. Gülümsüyordu sanki sınıfta kimse yokmuş gibi. Yerine otururken Ayşegül'ün yanına bir öpücük kondurmuştu. Bütün sınıf nefesi kesilmiş izliyordu. Ayşegül de gülerek cevap verdi buna. Emre de onları izliyordu. Ama suratında karanlık bir ifade vardı. Öğretmen geldi. Dersi işlemeye başladılar. İlk tenefüste Emre onların yanına geldi. Ayşegül'den çekinmeden, “Plan harika gidiyor. Kadını da ayarladım” dedi. Ayşegül sırıttı. Cenk ise planın sonuçlarını hayal ederek eğleniyordu. Çöp tenekesinin yanında oturan Tuğçe ise göz ucuyla onları izliyordu. Cenk onu farkedince hemen ayağa kalkıp tuvalete gitti. Maçtan beri Cenk'e selam bile vermemişti. “Sanırım bundan sonrası bana kalıyor” dedi zevkle Ayşegül. Emre ise “Hayır. Hepimizin daha çok halletmesi gereken görevleri var. Değil mi?” dedi Cenk'e bakarak. Hayallerle eğlenen Cenk ise kafa salladı. Teneffüs bitti. Derse girdiler.

Öğle tenefüsünde Cenk yemeğini hızlıca yedi. Sonra müdür yardımcısının odasının olduğu katta gezinmeye başladı. Aniden müdür yardımcısı bir öğretmenle odasından çıktı. Ayakta bir şeyler konuşuyorlardı. Sonra ilerlemeye başladılar. Cenk'in olduğu noktaya doğru geliyordu. Cenk etrafını kolaçan ettikten sonra çaktırmadan ceketinin cebindeki kağıdı yere doğru attı ve müdür yardımcısının bulması için dua edip, başka bir köşeye saklandı. Onlar konuşa konuşa yürüyordu. Müdür yardımcısı gizemli şeyleri severdi. Öğrencileri takip eder ve onları yakalardı. Hafta sonu cezasını da böyle vermemiş miydi zaten? Bunu bilen Cenk, kağıdı görmesi halinde direk ilgileneceği biliyordu. Sonunda olan oldu. Müdür yardımcısı öğretmenle konuşurken birden zarfı gördü ve hemen aldı. Konuşmayı kestiler. Müdür yardımcısı öğretmene göstermeden kağıdı hızla okudu. Donmuş gibiydi. Sonra gülümsedi. Öğretmen ise anlam verememişti buna. “Önemli bir şey mi?” diye sordu. O ise kağıdı cebine koyarken, “Çöp. Terbiyesizler yere atmış” dedi ve aşağıya indiler. Cenk mutluluktan ölmek üzereydi. “Numarayı yuttu!” diye içinden sevindi. Hemen Emre'yi buldu. Heyecanlı heyecanlı anlatmaya başladı. Emre de merakla dinledi. Sonra da “Ben de diğer işi de şimdi hallettim. Çok param gitti. Ama intikam için değer” dedi. “Zengin olan sensin. Üstelik senin planın” dedi Cenk soğuk bir sesle. Emre onay verdi. Zengin olduğunun vurgulanması hoşuna gitmişti.

Cenk tenefüs bitmeden kantine indi. Taha, Tuğçe ve Nihan köşede oturuyorlardı. Kahve içiyorlardı. “Kesin Taha ısmarlamıştır” diye düşündü. Sonra Ayşegül’ü gördü. Sırıtarak arkadan sarıldı ona. Ayşegül refleks göstererek tepki verecekti ama Cenk’in olduğunu görünce ses çıkarmadı ama sonra Nihan’ın kendilerine baktığını gördü. “Yeter Cenk! Ben sıkıldım.” dedi ve onu itti. Cenk neye uğradığını şaşırı. “Yeter artık yeter! Artık dayanamayacağım” dedi yüksek sesle ve kantini terk etti. Cenk affaladı. “Ne yaptığını sanıyor bu? Her şeyi mahvedecek” dedi kendi kendine. Sonra Taha’ların kendini izlediğini görünce sinirlendi. “Onların gözünde beni küçük düşürdü” diye iç geçirdi. İçinden küfür etmeye başladı. Tuğçe ise “Oh olsun sana!” der gibi bakıyordu. Cenk bir hışımla kantini terk etti. Ayşegül’ü aradı. Ama hiçbir yerde bulamadı. Zil çaldı. Öğle tenefüsü bitmişti. Sınıfa gitmek zorunda kaldı.

Sınıf yavaş yavaş dolmaya başladı. Nihan’lar da gelmişti. Gülerek sınıfa girdiler. “Kesin benim gülünç durumumu konuşarak eğlenmişlerdir” dedi kendi kendine Cenk. Sonra Emre girdi sınıfa. Cenk’e göz kırparak yerine oturdu. Yanındaki çocukla şakalaşmaya başladı. Sonra Ayşegül içeriye girdi. Hala sinirliydi. Konuşmadan Cenk’in yanına oturdu. “Ne yaptığını sanıyorsun?” dedi kısık bir sesle. Ayşegül tam cevap verecekti ki Nihan’ın çaktırmadan onlara baktığını gördü. “Tek başıma ilgilenmekten bıktım” dedi biraz yüksek sesle. Nihan duymuştu. Cenk de aynı kısık sesle, “Tek başıma ilgilenmiyorsun ki. Ben de uğraşıyorum” dedi. Nihan hala onları izliyordu. Ama Cenk onu görmüyordu. Öğretmen gelince konuşmayı kestiler. Ders işlenmeye başladı. Tenefüste Ayşegül koşarak tuvalete gitti. Nihan da gitti. Cenk’in kafası allak bulak olmuştu. Ne olmuştu da Ayşegül birden plana göre gitmemeye başlamıştı. Bu konuyu kesinlikle Emre ile konuşması lazımdı. Onu köşeye çekti. “Ayşegül plana göre gitmiyor.” dedi heyecanla. Emre ise şaşırılmamıştı. Cenk onun suratındaki ifadeyi görünce şaşırı. “Bu planın gerçekleşmesini Ayşegül senden benden daha çok istiyor. Emin ol buna” dedi. Cenk kekeleyerek, “Ama ama-” diyerek bir şey anlatmaya çalışıyordu ama Emre sözünü kesti. “Güven ona” dedi ve Cenk’in omuzuna birkaç vurarak sınıfı terk etti. Cenk ne yapacağını bilmez halde orada kaldı. Sonra Taha ile göz göze geldiler. Cenk surat çevirerek sınıfı terk etti.

Cenk tam sınıftan çıkmıştı ki Taha ile göz göze gelmesi yetmezmiş gibi şimdi de Nihan ile karşılaşmıştı. Nihan ona bakmıyordu. Cenk ise bakıyordu. Birden kızın teki Nihan’a omuz attı. Nihan yere düştü. Ama ses çıkarmadı. Usulca ayağa kalktı ve sınıfa yüremeye başladı. Cenk bir kez daha hayran kaldı ona. Ama iri yarı olan kız geri dönmüş, “Kızım önüne baksana” dedi Nihan’ı çevirerek. Nihan, “Ama sen çarptın bana” dedi. “Önüne bakıp yürüseydin çarpmazdım” dedi. Nihan şaşırı. Sonra “Neyse bela istemiyorum.” dedi ve yürümeye çalıştı ama iri yarı kız, “Kime bela diyorsun sen kaşar” dedi ve Nihan’ın saçını tutarak kavgayı başlattı. Nihan istemsiz çığlık attı. Cenk dondu kaldı. “Resmen haksızlık yapıyor” dedi ama bir şey de yapmadı. Nihan dayak yiyordu. Kızlar ise iri yarı kızıdan korkup, ayırmaya bile cüret etmiyordu. Sonra bir kız iri yarı kızın saçını yakaladı. Ayşegül’dü. “Bırak kızın saçını” diye Nihan’ı korumaya çalıştı. Ancak iri yarı kız pek etkilenmemişti bundan. Şimdi ikisini birden dövüyordu. Bir kız daha kavgaya karıştı. Tuğçe’ydi. Kız kavgası patlak vermişti resmen. Çığlıklar havada uçuşuyordu. Nihayet öğretmenin teki geldi ve kavgayı ayırdı. Herkes sınıfa döndü.

Sınıfta üç kişi eksikti. Nihan, Ayşegül ve Tuğçe. Ders işleniyordu ama onlardan bir haber yoktu. Kavga yüzünden kenara çekilmişlerdi. Nihayet kapı çaldı. Gelenler onlardı. Nihan gözü kıpkırmızıydı. Ayşegül’ün de üstü başı baya dağınıktı. Tuğçe ise burnundan soluyordu. Sınıf onları

izledi ilgiyle. Taha biricik sevgisini meraklar içinde izliyordu. Herkes yerine oturdu. Cenk istemsiz olarak Nihan'ı izledi. Taha hemen onun elini tutmuştu. Öğretmen görmesin diye sıranın altında tutuyordu. Cenk'in karnına ağrı girdi. Tuğçe yerine oturmuştu. Ayşegül de yerine geldi ama Cenk bir şeyden demeden çantasını alıp, Tuğçe'nin yanına gitti. “Oturabilir miyim?” diye sordu. Tuğçe şaşırmişti. “Tabii” diye cevap verdi sonra. Cenk neye uğradığını şaşırды. Emre'ye baktı. Emre bilginç bir tavırla olayı çözmeye çalışıyormuş gibi davranıyordu. Ders bitince kızlar tuvalete gitti. Cenk yine konuşamadı Ayşegül ile.

Okul bitmişti. Herkes evlerine gidiyordu. Cenk, Ayşegül'ü yakalamak için acele ediyordu. Onu görmüştü. Tek başına servise doğru gidiyordu. Tam ona doğru koşmak üzereydi ki Nihan ile Tuğçe'nin onu durdurmasını görünce o da durdu. Ayşegül ifadesiz bir suratla Nihan'a bakıyordu. Nihan ise mahçup bir tavırla, “Ayşegül teşekkür ederim” dedi. Tuğçe hiçbir şey demedi ama artık ona öfkeyle bakmıyordu. Ayşegül de gülümseyerek, “Eski zamanın hatrına” dedi. Nihan da güldü. Beraber gitmeye başladılar. Cenk'i biri dövmüş gibi orada öylece durdu. Hareket etmiyordu. Hareket ederse beyninin düşünme kapasitesi düşücekmiş gibi davranıyordu çünkü o an olayı çözmek için bütün gücüyle beynini çalıştırıyordu ama sonuca ulaşamamıştı. Emre'yi aradı ama yoktu ortalıkta. Cenk mecburen servisine bindi.

Ertesi gün Cenk sınıfta tek başına oturuyordu. Ayşegül'ün gelmesini bekliyordu. Ayşegül nihayet gelmişti. Ama Nihan ve Tuğçe ile güleräk girmişti sınıfa. Cenk asabı bozuldu. Öğle tenefüsünde ne yapıp, edip konuşmaya karar verdi Cenk. Ayşegül'ü aramak için tüm okulu dolaştı. Sonunda buldu. Boş bir sınıfta Nihan ile oturuyordu. Bir şeyler anlatıyordu ağlayarak Ayşegül. Cenk istemeden kulak misafiri oldu. “Cenk ile samimileştik biraz. Değişmiş. Eskisi gibi değil. Sonra beraber olduk yani yatakta” dedi kızarak ve hemen ardından yere bakarak. Nihan bembeyazdı. “Ne diyorsun?” dedi hayretle. Ayşegül acı bir şekilde güleräk, “Keşke o kadarla kalsa” dedi. “Ne demek istiyorsun?” dedi Nihan hızla. Ayşegül biraz sustuktan sonra acı bir şey itiraf etti. “Cenk'ten hamileyim” dedi. Nihan bembeyazlığı iki katına çıktı. Ayşegül şimdi deli gibi ağlıyordu. “Ama o pislikmişim gibi davranıyor bana. Hamile olduğumu söyleyince aldır gitsin” dedi. Nihan sinirlenmişti. “İğrenç bu!” dedi. “Sen bizi gördün birkaç kez tartışırken değil mi?” diye sordu. Nihan kafa salladı. “Ama bunun için tartıştığınızı asla tahmin edemezdim” dedi. Cenk hemen kaçtı oradan.

Dersler bittiğinde herkes çantasını alıp, sınıfı terk etti. Geriye sadece Ayşegül ile Cenk kalmıştı. “Gerçek bir şeytansın sen” dedi güleräk Cenk. Ayşegül'ün hoşuna gitmişti bu. “Ne sandın beni?” dedi. “Keşke söyleseydin ya ben de boşuna telaş ettim” diye ekledi Cenk. Ayşegül çantasını alarak, “Planınızı biraz daha mükemmeleştirmek için her fırsatı zamanında kullandım. Anlatmaya vakit yoktu” dedi. Sonra “Her şey hazır. Bu inanılmaz intikam olacak” diye kahkaha attı. Cenk onun bu halini görünce korktu. Ayşegül birden gülmeyi kesti. “Sen de yılışma artık bana. Zor çekiyorum seni. Her şey bitti ne de olsa” dedi. Cenk'in gülümsemesi silindi. “Ben de çok meraklı değilim sana. Plana bu kadar zıplayacağını bilseydim o parfüme o kadar para bayılmazdım” diye cevap verdi Cenk. Ayşegül tekrar güleräk sınıfı terk etti. Her şeyin mükemmel gitmesini inanamıyordu Cenk. “Yılın olayı olacak” dedi güleräk ve sınıfı terk etti.

Bölüm 15-Emre'nin Planı

Cenk uzun süreden beri ilk defa bu kadar heyecanlıydı. Büyük plan bugün gerçekleşecekti. Ama

Cenk'in uzun zaman önce ölmeye bıraktığı bir parçası bugün bütün gücüyle çılgık atıyordu. “Cenk bunu onlara yapamazsın! Bu kadar zor mu kabullenmek ya da unutmak? Sonuçları çok ağır olacak. Bunu sen de biliyorsun” diyordu o ses. Cenk duymamazlıktan geliyordu ama pek işe yaramıyordu. Ayakları titriyordu. Sanki her an düşecek gibiydi. Yavaşça oturdu. Derin düşünceler içindeydi. Sonra birden ağlamaya başladı.

“Keşke hiç yanıma oturmasaydı. Keşke hiç tanışmasaydım” diye ağlıyordu yüksek sesle konuşarak. Sabahın körüydü. Evdekiler uyanabilirdi ama Cenk pek aldırılmıyordu. “Kimseden görmediğim sevgiyi, ilgiyi ondan gördüm. Aramızda özel bir bağ olduğuna inandım.” dedi Cenk içindeki o sese isyan ederek. “Öyle zaten” diye cevap verdi o ses. “O yanımdayken kendimi hiç olmadığı kadar güvende hissediyordum. Mutlu oluyordum.” dedi hüznle. Birden öfkelenildi. “Bana kız için trip attı o gezide. Ama kendinin yaptığına bak!” dedi bağırarak. “Cenk yanlış yorumluyorsun her şeyi” dedi o ses. “Hayır! Bir çocuğun eline şeker verip sonra geri almak gibiydi onun yaptığı. Gökyüzüne çıkartıp sonra düşmemi izledi. Benimle resmen dalga” geçti diye patladı. Dizleri üzerine çökmüştü. Ağlıyordu. “Lütfen unut. İntikam daha kötüleştirecek her şeyi” dedi. “Umrumda değil. Bir kez olsun bana yapılanaya karşı tepki vermek istiyorum. Dışlerimi göstermek istiyorum” dedi. Sonra ayağa kalktı. Eliyle yüzünü sildi. “Ne pahasına olursa olsun o plan gerçekleşecek” diye son kez yüzleştirdi içindeki sesle. O ses artık cevap vermiyordu. Cenk buna memnun oldu.

Nihan'ın o iri kızdan dayak yemesinden bir hafta geçmişti. Ayşegül ile Nihan'ın barışması sınıfı biraz ısındırmıştı. Başta Nihan olmak üzere herkes çok memnundu. Sevgilisinin yalnız kaldığını gören Taha ise bu barışmaya sevinmişti. Çaktırmadan Cenk'e baktı. İç geçirdi. “Keşke biz de barışsak. Özledim onu” dedi içinden. Cenk onu bakışını yakalayınca hemen önüne döndü. Cenk ise ona öfkeyle bakıyordu. Taha bunu fark etmişti. İçi cız etti. Sonra Nihan'a baktı. “Değer miydi Cenk ile bozuşmaya” diye düşündü.

“Değerdi” dedi içinden Taha. Hayatında sevdiği ilk kızdı o. Genelde kızlar etrafında dönmesine rağmen hiçbirine ilgi gösteremiyordu. Onlarda bir şeyi eksik buluyordu. Yüzeyseldi onların hepsi. Tek dertleri yakışıklı bir erkekle çıkıp, bunu herkese göstermekti. Taha böyle kızları görünce kendini tuvalet kağıdı gibi hissediyordu. Sonra Nihan ile tanışmıştı. Mükemmeldi tek kelime ile. Çok hassas ve anlayışlı biriydi. Duygusal derinliği Taha ile yarışır dereceydi. Onu ilk kez gördüğünde etkilenmemişti çünkü o fiziksellikten öte bir şey arıyordu. Ama onu Cenk sayesinde tanıdı, konuştuğu onu sevdi. Unuttuğu bir duygu açığa çıkmıştı onun için. Ama önünde çok önemli bir engel vardı. O da özel bir bağ kurduğu Cenk idi. O da onu seviyordu. Taha ikilem içindeydi. Bir tarafı onu deli gibi severken bir tarafı ise ona “Arkadaşlığımı öldüreceksin” diyordu. Bu ikilemi Nihan fark etmişti. O da Taha'yı deli gibi seviyordu. Diğer erkekler gibi değildi. Kendisine benziyordu. Nihan onu ikna etti. “Cenk anlayış gösterecektir. Hem seni hem de beni seviyorsa bizi anlayacaktır” demişti. Taha ise ikna olmamıştı. Hala korkuyordu. “Hem Cenk'i seven başkası var” demişti Nihan. Taha şaşırılmıştı. “Tuğçe ondan hoşlanıyor. Şapşallığını seviyor” dedi gülümseyerek. İşte o an Taha büyük bir hata yapmıştı. Tuğçe'nin sevgisine güvenerek, Cenk'in onu anlayacağını hatta Tuğçe ile çıkacağını düşünmüştü. Ama yanılmıştı. Cenk beklemediği bir tepki vermişti. Taha bunları düşünürken acı çekti. Sonra birden “Ne olursa olsun barışacağım onunla” dedi.

Tenefüste Ayşegül ile Nihan, Tuğçe'yi yanına alarak tuvalete gittiler. Eğleniyorlardı. Cenk sonra Emre'nin yanına gitti. Kafa kafaya verip bir şeyler konuşmaya başladılar. Kısık sesle konuştukları

için kimse bir şey duymuyordu. Taha uzun süredir onları izliyordu. Bir şeylerin peşinde olduğuna emindi. Sonra ikisi de çaktırmadan sınıftan çıktılar. Sonra kızlar geldi. Zil çaldı. Herkes sınıfa gelmişti. Dersler işlenmeye başlandı. Nihan ise dalgındı. Taha'nın dikkatini çekti bu. "Ne oldu?" diye sordu. Nihan ona baktı. Anlatıp anlatmamakla arasında kalmıştı. Sonra karar verdi. "Anlatacağım ama şimdi değil. Öğle tenefüsünü bekle" dedi. Taha meraklanmıştı ama beklemeye başladı. Sabırlı bir kişiliği vardı.

Öğle tenefüsünde Nihan ile Taha herkesin yemeğe inmesini bekledi. Sınıfta kimse kalmamıştı. Nihan, Taha'ya dönerek, "Cenk hakkında-" diye bir şeyler söyleyecekti ama sınıfa biri girmişti. Emre'ydi. Onlara aldırmadan yerine oturdu. Nihan sustu. Sonra sevgilisinin elini tutup, "Başka yerde konuşalım" diye fısıldadı ve sınıftan çıktılar. Karşılarında müdür yardımcısı vardı. Gözleri el ele tutuşmalarına kilitlenmişti. Nihan bunu fark edince hemen sevgilisinin elini tutmayı bıraktı. Müdür yardımcısı sinirli görünüyordu. Hatta hiçbir zaman onu bu kadar sinirli görmemişlerdi. "Nereye böyle el ele? Kalorifer dairesine mi?" dedi manalı manalı. Taha ile Nihan şaşırılmıştı. "Hayır, hocam. Yemeğe" dediler. Müdür yardımcısı inanmamıştı hatta bu cevaba daha da sinirlenmişti. Dişlerini sıkarak, "Ne yaptığınızı biliyorum. Pisliğinizi ortada bırakmışsınız" dedi. Onlar ise anlamamıştı. "Ne demek istiyorsunuz?" dedi Taha. Müdür yardımcısı tam bir şey diyecekti ki öğretmenin teki geldi. "Hocam görüşebilir miyiz acilen?" dedi. Müdür yardımcısı ise "Bu öğrencilerle acilen görüşmem lazım" diye cevap verdi. Öğretmen ise ikna olmamıştı. "Öğrencimizin biri kaza geçirdi" dedi korku dolu bir sesle. Müdür yardımcısı şaşırıldı. Hemen öğretmenle yaralı öğrencinin yanına gittiler. Taha ile Nihan kurtulmuştu ama neyden kurtulduklarından emin değildi.

Boş bir sınıfa geçtiler. "Ne diyor o adam?" dedi Taha. "Ben de anlamadım" diye cevap verdi sevgilisi. "Neyle suçluyordu ki bizi?" dedi Taha ve sonra öfkeyle bir şeyler mırıldanmaya başladı. Nihan ise "Boşver onu şimdi. Asıl meseleyi unuttun!" dedi. Taha durdu birden. Cenk'i unutmuştu. "Anlat çabuk" dedi. "Ayşegül Cenk'ten hamile" dedi Nihan. Taha şok olmuştu. "Ne?" dedi. Nihan kafa salladı. Sonra tüm olayı anlattı. Taha kafayı yemiş gibiydi. "Nasıl olur ya? Bizim Cenk? İmkansız" diyordu itiraz ederek. Nihan ise kafa sallıyordu. "Ayşegül çok zor durumda." dedi. Taha hala olayın şoku içindeydi. "Bugün çocuğu aldırmaya gidecek. Benden benimle gelmemi istedi. Kimsenin haberi yok. Yalnız gitmekten korkuyor" dedi. Taha itiraz etti. "Ama on sekiz yaş altında birinin kürtaj olabilmesi için anne-baba imzası gerek" dedi. Nihan ise şaşırmamıştı. Hemen cevap verdi: "Ayşegül on sekizine girdi zaten" dedi. "Gidecek misin?" diye sordu Taha. Nihan hemen cevap vermedi. Düşünür gibi bir hali vardı. "Uzun zamandır arkadaşınız onunla. Gitmeliyim" dedi. "O zaman ben de geliyorum." dedi. Nihan şaşırıldı. "Ne de olsa Cenk'in bebeği. Onu temsilen gideyim" dedi acı bir gülümseyle.

Okul çıkışında Taha, Nihan ve Ayşegül hastanenin yolu aldılar. Yol boyunca kimse konuşmadı. Hastaneye gelip, danışmaya durumu anlattılar. Danışma onlar bir kata yönlendirdi. O kata doğru çıktılar. Taha dalgınken birden bir şey dikkatini çekti. Cenk'i görmüştü. Gizli bir yerden onları izliyordu ama Taha onu görmemiş gibi davrandı. "Demek sen de geldin" dedi içinden Taha. "O kadar umursamaz değilmiş. Gelmiş zahmet edip" diye ekledi. Kata geldiklerinde tek bir hemşire vardı orada. Ona da durumu anlattılar. Hemşire sonra Ayşegül'e "Sen gel benimle formu doldur" dedi. Ayşegül usulca hemşirenin peşinden gitti. Taha ile Nihan ise orada beklemeye başladılar. Birden bağırma duydu. Alt kattan birileri bağıra bağıra geliyordu. Taha ile Nihan merakla oturdukları yerden koridorun sonuna doğru bakıyordu. Gelenleri görünce istemsiz olarak ikisi de ayağa kalktı.

Gelenler Nihan'ın babası, müdür yardımcısı ve Taha'nın babasıydı. Onları böyle öfkeli görünce korktular. Bağıra bağıra geliyorlardı.

Nihan'ın babası gelir gelmez kızına tokat patlattı. Sonra Taha'nın üzerine doğru yürüdü. Geri kalanlarsa onu durmaya çalışıyordu. Aniden tokat yiyen Nihan neye uğradığını şaşırды. Taha da o durumdaydı. “Pislik! Senin gibi kızım yok artık” diye bağıırıyordu babası. “Ne diyorsun sen? Ne yaptım ben?” diye bağıırdı Nihan babasına. “Bak! Bak! Utanmadan ne diyor bir de” dedi. Taha'nın babası devreye girdi. “Beyefendi bir sakın olun. Bırakın izah etsinler” dedi. Adam bunu duyunca sakinleşmiş gibi oldu. “Müdür yardımcısı senin gebe olduğunu söyledi bize” dedi. Taha ile Nihan aynı anda “Ne?” diye bağıırdı. “Ben anlamıştım zaten” diyordu Nihan'ın babası. “Doğru mu?” diye sordu Taha'nın babası. “Değil tabii ki de” diye cevap verdiler. Araya müdür yardımcısı araya girdi. “Geçen gün senin yazdığın notu buldum okulda. Taha'ya kalorifer odasında buluşmayı kesmeliyiz diyordun. Gebe olmaktan şüpheleniyormuşsun. Ben de kalorifer odasına kontrole gittim ve kullanılmış kondomlar buldum” dedi. Taha ile Nihan çirkin bir itirafın içindeydiler. Açıklamaya çalışıyorlardı ama kimse anlamıyordu. “Madem durum böyle değil. Ne için kürtaj kısmına geldiniz?” diye sordu müdür yardımcısı. Nihan sustu kaldı. Ayşegül'ü sırrını ifşa etmemeliydi ama çaresi yoktu artık. “Ayşegül gebe. Ona destek olmaya geldik” dedi. Adamlar “Ne?” diye tepki verdi. “Ne oluyor orada?” diye bağıırdı biri. Gelen az önceki hemşireydi. Nihan ile Taha heyecanlandı. “İnanmazsanız ona sorun” dedi. Hemşire onların yanına gelmişti. “Hemşire hanım. Kürtaj olmaya kim geldi? İddia ettiklerine göre bu ikisi kendiler için değil de arkadaşları için gelmişler?” diye sordu. Nihan ile Taha rahatlamıştı. Hemşire her şeyi çözecekti. “Hayır. Yanlarında kimse yoktu. Kendileri için geldiler” dedi. Nihan dondu kaldı. Taha ise bembeyazdı. Nihan'ın babası “Adi şerefsiz” diye bağıırdı ve Nihan'ı dövmeğe başladı. Nihan darbe üstüne darbe yiyordu. Taha da tokat yemişti ama babasından. Taha birden olayı çözmüştü. Ayşegül'ün ani yaklaşması, Cenk ile Emre'nin gizli gizli konuşması ve bu sahte hamilelik olayı. Hepsi planlıydı. Bunu fark edince Taha koşmaya başladı. Cenk'i arıyordu.

Cenk büyük bir hazla sahneyi izliyordu. Mutlu muydu? Değildi ama belli bir tatminlik içindeydi. “İntikamımı aldım” dedi gülerek. Sonra birden Taha'nın koşara kendisine geldiğini gördü. Cenk korktu ve kaçmaya başladı. Taha onu görmüştü. Cenk hızla hastaneden çıktı ve ara sokaklardan kaçmaya başladı. Taha onu yakalamıştı. Arkadan yakalamış ve yere indirmişti Cenk'i. “Sen! Senin planındı değil mi?” dedi bağıırarak. Cenk gülerek, “Evet” dedi. Taha öfkeleni. Cenk onu hiç böyle görmemişti. Ve Cenk'i dövmeğe başladı. Yüzüne atabildiği kadar yumruk atıyordu öfkeyle. Sonra geri çekildi. Hala ağlıyordu. Cenk ise kendini savunmamıştı. “Bu dayağı uzun zamandır bekliyordum” dedi gülerek. Ağzı yüzü kan içindeydi. “Öfkenin şiddetini gördükçe planımın seni ne kadar yaraladığını görüyorum” dedi kahkaha atarak. Taha dayanamadı ve öfkeyle tekme attı. Cenk inledi. “Müdür yardımcısının kağıdı bulmasını ben sağladım. Kullanılmış kondomu ben koydum. O iri yarı kızı Nihan'ı dövmesi için ben ayarladım. Böylelikle Ayşegül rahatlıkla sevgilinin güvenini kazanabilecekti. Hemşire'yi de çok önceden ayarladım. Müdür yardımcısına bugün buraya geleceğinizi ben söyledim.” dedi konuşabildiği kadarıyla. Aslında bunların hepsini Cenk yapmamıştı. Hemşire'yi, iri yarı kızı ve kondom olayını Emre halletmişti. Ama Cenk bütün bunların kendisi yapmış gibi gösteriyordu çünkü böyle yaparak onun canını daha çok acıtacağını düşünüyordu. Haklıydı ama Taha güldü birden. Cenk şaşırды. “Seni gerçekten dostum sanmıştım. Adinin tekiymişsin” dedi Taha hızla ayrıldı oradan.

Cenk onun gidişini izledi. Sonra zar zor telefonunu çıkardı. “Plan başarılı” diye mesaj çekip Emre

ile Ayşegül'e yolladı. Birden bir ses duydu. “Neyi kaybettiğinin farkındasın umarım” dedi. İçindeki o ses yine çıkmıştı. Cenk ayağa kalkmaya çalışmadı. Aksine asfalta uzanarak gözlerini kapattı. “Evet farkındayım” dedi. Ağlıyordu.

Bölüm 16-Tuğçe'nin Öfkesi

Taha'ların evinde rahatsız edici bir sessizlik vardı. Dünden beri eve gelen tek ses dışarıda bağıra bağıra futbol oynayan çocukların sesleriydi. Hastanedeki olaydan sonra Nihan babasını terk etmişti. Artık sevgilisinin yanında kalıyordu. Taha'nın ailesi olay gününe göre yumuşamıştı. Bunda elbette annesinin katkısı çoktu. Bir şekilde babasını ikna etmişti.

Nihan sevgilisinin yatağında yatıyordu. Uyanıktı. Sırtını Taha'ya dönmüş duvara boş boş bakıyordu. Yüzü kızarıklar ve morluklar içindeydi. Taha ise hemen Nihan'ın yanında sırt üstü yatıp, tavanı izliyordu. Uzun süredir bu durumdaydılar. Ne konuşabiliyorlar ne de birbirlerine bakabiliyorlardı. Maruz kaldığı çirkin iftiradan çok ailelerinin ve arkadaş gördükleri insanların muamelesi onları bu hale getirmişti. “Hastane raporunu gördün. Negatif çıktı. Kız gebe değil” dedi uzaktan bir ses. Taha ile Nihan duyuyordu sesi ama tepki vermediler. Sesin sahibi Taha'nın annesiydi. Belli ki kocasıyla bir şeyler tartışıyorlardı. “Biliyorum ama kızın babasını gördün. Hem artık bizde kalıyor” dedi babası itiraz ederek. “Ne olmuş? Hem nasıl inandın sen? Oğlumza hiç mi güvenin yok senin? Taha'dan bahsediyoruz orada. Onu tanıyorsun” dedi sert bir sesle annesi. Sonra uzun bir sessizlik oldu. “Dediğim gibi ne olursa olsun arkalarında olacağız. Hem bu bir şaka ya da tuzaksa kimin yaptığını bulmak ve cezalandırmak bizim görevimiz. Çocuklarımızı sahipsiz sanmasınlar” diye ekledi kadın oğlunu düşünerek.

Nihan kıpırdandı. Taha bunu fark edince hemen doğrularak, “Canım bir şey mi istedin?” dedi. Nihan ona baktı. Taha'nın içi cız etti. Güzeller güzeli kız ne hale gelmişti. Öfkelenmişti. Nihan bunu fark etti. Kafasını çevirdi tekrardan. Taha'nın öfkesi birden geçti. Kendini kötü hissetti. “Böyle davranarak kendini kötü hissetmesini sağlıyorum” diye düşündü ve “Özür dilerim” dedi. Nihan ise duymamış gibi hareketsiz kaldı ve sonra döndü. “Senin hatan değil ki” dedi gülmeye çalışarak. “Belki benim hatamdır” diye düşündü Taha derin düşüncelere dalarak. “Annemi duydun mu?” dedi Nihan onun dikkatini çekerek. “Evet” diye cevap verdi. “Bence gerek yok. Unutalım gitsin” dedi Nihan. Taha yeniden öfkelenmişti. “Ne diyorsun?” dedi. “Bize, sana bunları yapanları öylesine bırakacağız mı?” diye itiraz etti. Nihan sustu. Uzun süre düşündü. “Evet” dedi sonunda. “Ben de öfkeliyim ama bu savaş büyüdükçe daha çok zarar göreceğiz. Hissediyorum bunu” dedi acı bir sesle. Taha ise sinirden söylenmeye başlanmıştı. “Ayrıca nasıl onların yaptığını kanıtlayacağız?” diye sordu. “Kağıt var. Sonra o adi müdür yardımcısına söylemiş” dedi Taha. Artık onun ismini ağzına almıyordu. “Kağıt büyük ihtimalle yazıcıdan çıkmıştır.” dedi Nihan iç geçirerek. Sonra yine uzun bir sessizlik oldu. Nihan bu kez doğrudu. Sevgilisinin elini tuttu. “Unutalım. Lütfen” dedi. Taha ona bakıyordu. “Peki” dedi. “İyilik biz de kalsın.”

Cenk olaydan sonra her gün okula geldi. Bütün okul Taha ile Nihan'ı konuşuyordu. Cenk zevkle dinliyordu tüm dedikoduları. Bazen olayı bilmemiş gibi yapıp soru bile soruyordu. “YUH! Hiç beklemezdim o kızdan” diyordu kimisi. “Çok iğrenç bir şey. Babası iyi ki öldürmemiş” diyordu kimi de korku dolu bir sesle. Emre ile Ayşegül de okuldaydı. Onlar da inanılmaz bir zevk içindeydiler. Ayşegül artık eski yerine dönmüştü. Yüzünde sürekli bir gülümseme vardı. Tuğçe ise delirmek

üzereydi. Tek bilgi kaynağı dedikodularıydı. Arkadaşlarına ulaşmaya çalışmıştı ama bir türlü telefonu açmıyorlardı. Evine bile gitmişti ama yine kapıyı kimse açmamıştı. Bir tenefüs korkuyla Cenk'i buldu. “Cenk?” dedi. “Efendim” diye cevap verdi. “Ya sen olayları biliyor musun? Okula da gelmiyorlar. Çok korkuyorum. Bir türlü ulaşamıyorum” dedi korku dolu bir sesle. Cenk ise umursamaz tavırla, “İlgilenmiyorum” dedi ve çekip gitti. Tuğçe ise bakakalmıştı. Taha ile Nihan iki haftadır okula gelmiyordu.

Matematik dersini hepsi sessizce dinlerken birden kapı çaldı. İçeriye gelenler Taha ile Nihan'dı. Sınıfın nefesi kesilmişti. Öğretmen bile ilgiyle izliyordu onları. Yerine oturdular ve ders tekrar etti ama sınıfın sessizliği bozulmuştu. Herkes fısıldıyordu. Öğretmen bunu farkedip sınıfı uyardı ve tekrar sessizlik hüküm sürdü. Tenefüste kimse cesaret edemiyordu onlarla konuşmaya. Nihayet Tuğçe geldi yanlarına. “İyi misin? Duyduklarımız doğru mu?” dedi. Nihan ise sert bir sesle “Hayır, doğru değil” dedi. Tuğçe rahatlamışa benziyordu ama Nihan'ın yüzünü görünce şüphe içinde kaldı. Nihan sonra sevgilisine, “Unuttuk her şeyi değil mi?” dedi. Taha ise zorla ikna olmuş bir sesle, “Evet” dedi.

Öğle tenefüsü gelmişti. Nihan ile Taha tam sınıftan çıkacaktı ki “Nihan naber?” dedi bir ses alayla. Ayşegül'dü. Pis pis sırıtıyordu. Cenk ise bembeyazdı. Bu kadarı bile ona göre fazlaydı. İntikam alınmıştı. Artık bitmesi lazımdı. Emre de sırıtıyordu. Nihan ona öfkeyle baktı. Taha ise bir an koşacak gibi oldu ama sevgilisi onu tutmuştu. Tuğçe ise bir ona bir arkadaşına bakıyordu. Olayı çözememişti. Nihan ile Taha zar zor görmemezlikten gelerek tekrar hareket etmeye başlamışlardı ki Ayşegül, “Belli ki çok koymuş bunlara” dedi gülerek. İşte kırmızı çizgi aşılmıştı. Cenk bunu biliyordu. Bir olayın olacağı kesindi. Büyük ihtimalle Taha koşarak gelecek ve onu dövecekti. Ama öyle olmadı. Nihan hızlı hızlı onların yanına geldi ve bağırmağa başladı. “Ne iğrenç insanlarsınız siz” diyordu Ayşegül'e bakarak. Cenk'e de bakıyordu ama tiksiniyor. Cenk bundan inanılmaz derecede rahatsız oldu. Ayşegül ise pis pis bakıyordu. “Mutlusunuzdur umarım. Böyle yaparak bize zarar verdiğinizizi düşünüyorsunuz ama en çok zarar gören sizlersiniz. Uğraştığınız, düştüğünüz şeye bakın. Biz unutacağız bunları. Ama sizin hep bu adilikle yaşayacaksınız” dedi Nihan. Öfkeyle çekip gitti daha sonra. Cenk kendini kötü hissediyordu. Ayşegül'ün gülümsemesi gitmişti. Emre'nin gülüyormuş gibi hali yoktu.

Öğle tenefüsü bitmek üzereydi. Bütün sınıf neredeyse sınıftaydı. Sadece Taha, Tuğçe ve Nihan yoktu. Cenk ise hala Nihan'ın sözlerini düşünüyordu. Sonra birden kapı öfkeyle açıldı. Gelen Tuğçe'ydi. Çok sinirli gözüküyordu. Sınıfa girer girmez Cenk'in yanına geldi ve ona tokadı patlattı. Cenk neye uğradığını şaşırıyor. Sonra Tuğçe ile göz göze geldi. Ağlıyordu. Sonra sinir krizi geçiyormuş gibi sırada ne varsa yere savurdu. Bağırıyordu. Sınıf ise onu izliyordu ama Tuğçe'nin en son umursayacağı şeydi bu. Sınıfa Nihan ile Taha gelmişti. Nefes nefeseydiler. Tuğçe Cenk'in yakasına yapıştı ve bağırmağa başladı. “Nasıl yaparsın bunu onlara? Neden yaptın? Birbirlerini sevdikleri için mi?” diyordu ve Cenk'i sarsmaya devam ediyordu. Cenk şok içinde tepksiz kalmıştı. “Seni sevmiştim oysa. Ama beni hiç görmedin öfken yüzünden. Ama iyi oldu biliyor musun? Ne kadar adi ve şeref yoksunu bir pislik olduğumu görmüş oldum” dedi Cenk'i bırakarak. Göz yaşlarını siliyordu. Sonra sınıfa döndü. “Millet bu pislikler! Yani Cenk, Emre ve Ayşegül bu ikisi çekemeyerek ona bu iftirayı atmışlar. Sırf çekemedikleri için. Sırf adi oldukları için. Biraz mideniz varsa bunlara hakketiği gibi davranırsınız” dedi bağırarak. Sınıf şok içindeydi. Bu yeni haber olayları daha da alevlendirmişti.

“Ne diyorsun lan sen?” dedi Emre ayağa kalkarak. Taha ise ani bir hareketle döne doğru fırladı ve Emre'ye kafa geçirdi. Emre acıyla inledi. Sonra yumruklamaya başladı. Kızlar çığlık atmaya başladı.

Müdür yardımcısı sınıfa girmişti. Kavgayı ayırdı. Taha'yı duvara yapıştırdı. “Utanmadan hala kavga mı çıkarıyorsun? Ahlaksız” diye azarlamaya başladı. Taha o kadar öfkeyle bakıyordu ki herkes müdür yardımcısını döveceğine emindi. Biri “Yeter!” diye bağırdı. Herkes sesin olduğu yere döndü. Kapıda uzan boylu sarışın bir kadın vardı. Güzel giyinmişti ve oldukça güzeldi. Nihan, “Anne!” dedi ve koşarak ona sarıldı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Kadın da ağlıyordu. Kızını sakinleştirdikten sonra müdür yardımcısının yanına gitti. “Siz nasıl bir insansınız?” dedi kadın öfkeyle. Müdür yardımcısı dondu kaldı. “Önce kızımı iftira atıyorsunuz. Babasını kızını öldürmesi için hastaneye davet ediyorsunuz. Kızım hamile olmamasına rağmen ona iğrenç bir mahlukat gibi davranıyorsunuz. Ki olsa bile size ne!” dedi bağırarak. “Hanımefendi ben-” demeye çalıştı müdür yardımcısı ama Nihan'ın annesi konuşmaya devam etti: “Bir de bunlar yetmezmiş gibi hala nasıl davranıyorsunuz bunlara. Kızımı sahipsiz mi sandınız? Bunun acısını sizden birbir çıkaracağım. Bütün paramı harcasam bile. Üstelik Milli Eğitim Müdürlüğü ile görüştüm. Size de dava açtım. Elimdem ne geliyorsa yapacağım.” dedi patron edasıyla. Müdür yardımcısı şimdi titriyordu. “Elbette hakkınız var buna. Gelin odamda konuşalım. Çocuklar da gelsin” dedi. Nihan ile Taha onlara eşlik ederek sınıfı terk ettiler.

Emre hala inliyordu. Cenk ise korkmaya başlamıştı. Ayşegül de korkmuşu benziyordu. Tuğçe ise çantasını alıp sınıfı çoktan terk etmişti. Cenk onu gidişini seyretti. “Beni mi seviyormuş?” dedi kendi kendine. Şimdi neden onca zamandır kendisine sıcak davrandığını anlamıştı. Cenk'in hoşuna gitmişti ama bu durumda artık önemi yoktu.

Okul bittiğinde Cenk, Emre'ye yardım ediyordu. Çocuk hala inliyordu. “Ama hassasmış” diye düşündü Cenk ona bakarak. Tam servise doğru gidiyordu ki karşısına Taha çıktı. Emre korkuyla gerildi. Taha Cenk'e bakmıyordu. “Seninle daha işimiz bitmedi” dedi Taha Emre'ye. “Yarın gece benimle boş fabrikaların orada buluşacaksın ve kavga edeceğiz daha doğrusu dayak yiyeceksin” dedi. Emre ise “Niye geleyim ki?” dedi. Taha güldü. “Çünkü planınızı ortaya çıkaracak delil var elimizde. Müdür yardımcısı gördü ve çok sinirlendi. Nihan'ın annesi savcılığa gitmeyi düşünüyor” dedi. Cenk de Emre de dondu kaldı. “Ama yarın gelersen o delili yok edeceğim. Gelmezsen savcılığa gideceğiz” dedi. Emre titriyordu. “Cenk de gelsin” dedi hemen. Cenk şaşırıldı. Emre'ye garip garip bakmaya başladı. “O da vardı işin içinde. O da gelsin” dedi. Taha ise Cenk'e bakmadan, “Onunla işim bitti. Gelmesine gerek yok” dedi. Emre itiraz edecekti ki Cenk, “Hayır, geleceğim. Arkadaşımın yanında olacağım” dedi. Taha öfkelenildi. Cenk'e bakarak, “Arkadaşın demek? Madem arkadaşın gel de koru onu” dedi ve çekip gitti.

Ertesi akşam Cenk hazırlandı. Boş fabrikaya gidip o delilden kurtulması lazımdı yoksa başı çok yanacaktı. Annesine yalan söyleyip boş fabrikaya doğru ilerlemeye başladı. Cenk karanlıkta dalgın dalgın giderken çok önemli bir şeyi görmedi. Serdar onu takip ediyordu çaktırmadan. Cenk bundan habersiz usulca yürümeye devam etti.

Bölüm 17-Son

Cenk sahilde tek başına oturuyordu. Yanındaki sokak kedisiyle birlikte saatlerdir denizi izliyordu.

İçerisi buruktur. Günlerdir son yaşadıklarını düşünüyor. Taha'nın hayatına girişini, onun dostluğunu, Nihan'ı, Tuğçe'yi ve son olanları düşünüyor. Acı çekiyordu. Ağlamaya başladı. Kafasını yere eğmişti. Kedi ona şapşal şapşal bakıyordu. Sonra yavaşça telefonunu çıkardı. Telefonun galerisinden bir fotoğraf seçip ona bakmaya başladı. Ankara gezisinde çekilmişti. Taha, Cenk'in omuzuna kolunu atmış gülüyordu. Cenk de gülüyordu. Saf bir mutlulukla gülüyordu. "Senin değerini bilemedim" diyordu ağlayarak. "Keşke her şeyi geri getirmenin bir yolu olsaydı. O zaman hiç kızmazdım sana. Hep yanında olurdum." dedi. Hala ağlıyordu. "Ama çok geç artık" dedi sesli ağlayarak. "Seni sonsuza dek kaybettim. Ve bunun acısıyla yaşamak zorundayım. Seni seviyorum Taha ve hoşçakal" dedi ve kendini kaybederek ağlamaya devam etti.

Cenk usulca fabrikaya gelmişti. Taha çoktan oradaydı. Cenk'in gelişini görünce, "Vay vay kimler gelmiş. Biricik dostunu korumaya gelen arkadaş sevdalısı Cenk gelmiş" dedi Taha gülerek. Cenk umursamadı. Emre'nin gelmesini beklemeye başladı. Uzun süre beklediler. Emre hala ortalıkta yoktu. Taha dayanamayıp, "Biricik dostun korkttu galiba" dedi gülerek. Cenk cevap verecekti ama susmayı tercih etti. "Gerçekten korkusundan mı gelmiyor acaba?" diye düşündü. Sonra aniden Emre'nin korkak olduğuna kanaat getirdi. Gelmeyecekti. "Ne kadar aptalım?" dedi kendine kendine. "Ölse gelmez o" dedi sonra. Ama yanılmıştı. Emre yavaşça içeriye girmişti bile.

"Dostlar mekanı oldu burası" dedi Taha sırtarak. Emre soğuk bir şekilde bakıyordu ve korkusuz gözüküyordu. Taha merak etti birden nasıl cesaretlendiğini. Cenk de şaşırtmıştı buna. Dün titreyip kekeleyen çocuk şimdi kavgaya hazır gibiydi. "Ne var elinde?" dedi Emre. Taha biraz düşündükten sonra "Hiçbir şey" dedi. Emre ile Cenk affaladı. "Bilmeliydim" dedi Emre yüksek sesle. "Boşuna mı geldik şimdi?" dedi Cenk öfleyerek. Taha kahkaha attı. "Boşuna olur mu Cenk efendi? Şimdi ben dostunu döveceğim. Sen de onu korumaya çalışacaksın" dedi öfkeyle. Cenk soğuk bir ifadeyle ona baktı. Taha tam dalacaktı ki bir ses onları hareketsiz bıraktı. Biri "Alo" diye bağırıyordu. Cenk arkasını döndüğünde gözlerine inanamadı. Gelen Serdar'dı. Taha ile Emre şaşırmıştı ve ikisinin yüzünde de memnuniyetsizlik vardı. Serdar ilgiyle onlara baktı. Taha'yı görünce onu tanıdı. "Demek sen de burdasın" dedi gülerek. "Ne işin var senin burada?" dedi Cenk heyecanla. "Seni takip ettim" dedi Serdar. "Baktım aval aval yürüyordun. Sözümü tutma zamanının geldiği gördüm" dedi. Cenk bembeyaz kesildi. Taha bunu fark etti. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Taha.

Serdar gözünü zar zor Cenk'ten ayırıp korkusuz ve öfkeyle Taha'ya baktı. "Babam hapiste. Annem öldü. Ve hepsine Cenk sebep oldu. Şimdi de onun ölme zamanı" dedi ve belinden bir bıçak çıkardı. Cenk kaçmak istiyordu oradan ama korkusu hareket etmesini engelliyordu. Emre de heyecanlanmıştı. Serdar bıçağa özenle baktı. Sonra onu onlara göstererek, "Bu babamın beni yaraladığı bıçak. Annem dayanamadı ve kalp krizi geçirdi ve öldü. Yani onun da ölümü dolaylı olarak bu bıçaktan geliyor" dedi. "İşte şimdi bununla Cenk'i deşeceğim" dedi ve ilerlemeye başladı. Cenk ne yapacağını bilmez halde onun gelişini izledi ama Taha hızlı hareket etmişti. Cenk'e "Arkama geç!" dedi. Cenk kafasından vurulmuş gibi oldu. Korkusunu kaybetti. "Hala beni mi koruyorsun?" dedi ona. Taha ise cevap vermedi. Serdar'a odaklanmıştı. "Onca şeye rağmen beni koruyor." dedi kendine kendine Cenk. Serdar Taha'nın dibindeydi. "Seninle işim yok. Kenara çekil" dedi. "Onunla işin varsa benimle de var" dedi korkusuzca Taha. Cenk ona bakıyordu hayran hayran. Birini öldürmüş gibi pişmanlık hissetti birden.

Emre kahkaha attı. Herkes ona baktı. "Planlasam bu kadarı olmazdı yani" dedi gülerek. Kimse

onu anlamamıştı. Serdar, “Ne diyorsun sen?” dedi. Emre gülerek belinden tabanca çıkardı. Herkes şok oldu. “Adi herif! Kavgaya silah mı getirdin? Ondan mı kendine güveniyordun?” dedi Taha. Dikkatli davranıyordu. Şimdi hem önünde hem de arkasında tehdit vardı. “Ne yani? Aval aval geleceğimi sandın?” dedi. “Seni yaralarsam nefis-i müdafaadan yırtarım. Ne de olsa beni dövdün. Sonra bugün savcılığa gittim. Başıma bir şeyler gelirse sendendir diye. Vursam seni burada hiçbir şey olmaz. Cenk yalandan şahit de olur. Arkadaş gelince korkttum planım bozuldu diye ama o benden azılı çıktı” dedi gülerek. Serdar da gülüyordu. “Güzel güzel. İkiye ikiyiz o zaman” dedi. Cenk öfkeleni. Özellikle de Emre'ye. “Şimdi ben dizinden vuracağım. Sen de bıçaklar mısın ne yaparsan yap” dedi Emre. Serdar kafa salladı. Taha korkuyordu artık. Cenk de öyle. Pat diye bir ses çıktı. Emre'nin silahı ateşlenmişti. Serdar sesi duyar duymaz. Bıçağı sapladı. Sonra tekrar ve tekrar. Eline sıcak kan gelince durdu.

Emre silahı ateşler ateşlemez Cenk kendini öne atmıştı. Mermi ona denk gelmişti. Taha burnu farkedip Serdar'a karşı gardını düşürdü ve bıçak darbelerini üst üste yedi. Yere yığılmıştı. Cenk kurşunu baldırına yemişti. Taha'ya göre durumu ağır değildi. Ortalık kan gölüne dönünce Emre ile Serdar sıvıştı. Taha sırtüstü yatıyor. Zor nefes alıyor gibiydi. Cenk onu görünce çığlık attı. Bağıra bildiği kadar bağırdı. Sonra sürünerek yanına geldi. “Ölme! Ölme!” diye bağıırıyordu. Hem bağıırıyor hem ağlıyordu. Acısını unutmuştu. O da kan kaybediyordu ama umursamıyordu. “Ölme lütfen ölme! Özür dilerim. Her şey için özül dilerim. Lütfen lütfen” diyordu. Taha ise gözü açık nefes almaya çalışıyordu. Sonra eline yavaşça uzatıp Cenk'in elini tuttu. “Sanırım çok geç” dedi gülmeye çalışıyordu ama başaramıyordu. Yüzünde garip bir ifade vardı. “Ben özür dilerim. Nihan ile çıkmak hataydı. Ama etkilendim ondan aptalca” dedi. Cenk itiraz ediyordu. “N'olur ölme. Nihan senin olsun. Lütfen hayatta kal” diyordu. “Cenk!” dedi Taha. Cenk gözyaşları deli gibi akarken ona baktı. O da ağlıyordu. “Seni seviyorum dostum. Gerçekten seviyorum. Bana inanıyor musun?” diye sordu. Cenk kafa salladı. “Biliyorum! Biliyorum! Ama göremeyecek kadar salaktım.” dedi. Taha “Nedense seni çok sevdim” dedi. Sanki kendi kendine konuşuyordu. Sonra Cenk'e baktı. “Nihan'ı sevdiğimi söyler misin?” dedi ağlayarak. Cenk “Evet ama lütfen ölme” dedi hızlı hızlı tekrarlayarak. Taha gülümsedi safça. Hala Cenk'in elini tutuyordu. Sonra gözleri kapandı. Cenk, “Öldü! Öldü!” dedi ve bayılana kadar bağırdı.

Taha ölmemişti. Ama yoğun bakımdaydı. Günlerdir gözlerini açmamıştı. Doktorlar, “Kritik durumda” diyordu. Annesi babası birbirine sarılarak ağlıyordu. Nihan onu görünce kendini kaybetmişti. Atabildiği kadar çığlık atıyordu. Tuğçe ise onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Cenk buna daha fazla dayanamıyordu ama bacağı iyileşene kadar o da hastanede kalmak zorundaydı. Hala ağlıyordu. Birkaç gün sonra Nihan ile Tuğçe onu ziyarete geldiler. Cenk kıpkırmızı oldu. Onlara bakamıyordu. Nihan, “Yanında mıydın?” dedi ağlamaklı bir sesle. Cenk zar zor başını kaldırdı. “Evet” dedi. “Ne dedi en son?” diye sordu. Cenk ağlamaya başladı. Kızlar ise ona bir gıdım bile acımıyordu. “Ne dedi en son dedim sana” diye bağırdı Nihan. Cenk kekeleyerek cevap verdi. “Seni sevdiğini söyledi. Sana söyleyip söylemeyeceğimi sordu” dedi. Nihan soğuk bir sesle. “Sen ne cevap verdin?” dedi. Cenk anlamamıştı. Gözlerini silerek, “Efendim?” dedi. Nihan kızgın bir ifadeyle. “Hayır mı dedin. Daha çok acı çeksin diye hayır mı dedin. İntikam için bunu da yaparsın değil mi? Hayır mı” dedin diye bağıırıp kriz geçirmeye başladı. “O seni çok seviyordu! Ona ne yaptığına bak” diye bağıırıyordu şimdi de. Cenk ağlıyordu hüngür hüngür. Haklıydı ve bu canını acıtıyordu. Ölmeyi diledi. Bu kez gerçekten ölmeyi diledi. Nihan sakinleşmiş gibi oldu sonra aynı soruyu sordu. Cenk cevap verdi. “Evet dedim”. Nihan sakinleşmişti. Tuğçe ile birlikte gittiler.

Cenk iyileşmişti. Artık evindeydi. Okula gitmiyordu. İzin almıştı. Her gün Taha'yi ziyaret ediyordu. Başta Nihan buna karşı çıkmıştı. Ona küfür etti gitsin diye ama Cenk duymamazlıktan gelip hep onu izledi. Bembeyaz bir odada bembeyaz bir yatağa uzanmıştı. Vücuduna ve ağzına makineler bağlıydı. Kalp ritmini duyabiliyorlardı o cihazlardan. “İyi olacak mı?” diye sordu Cenk Nihan'a bakmadan. Nihan cevap vermedi. Ziyaret saati bitince gitti. Ertesi gün yine geldi. Sonra yine geldi. Haftalarca gelmeye devam etti. Nihayet Nihan kendisine haftalar önce sorulan soruya cevap verdi: “Doktorlar iyi olacak diyor” dedi. İki elinde de kahve vardı. Birini Cenk'e uzattı. Cenk kahveye baktı. Sırasında öylece oturup günün bitmesini beklediği gün aklına geldi. Taha yanına oturmuştu. Sonra kantine gitmiş ve Cenk'e kahve ısmarlamıştı. Bu anı Cenk'e acı verdi. Ağlamaya başladı. Nihan'a bakarak kafa sallamaya başladı. “Bunu hak etmiyorum. Bana iyi davranma!” dedi ve ağlayarak oradan kaçtı. Nihan onun gidişini seyretti. Tam hastaneden çıkarken Tuğçe ile karşılaştı Cenk. Tuğçe ona bakıyordu. Cenk kafasını eğerek ondan da kaçmaya başladı. Tuğçe dayanamadan bağırdı: “Cenk!” O ise durdu ama arkasını dönmedi. Tuğçe de “O iyi olacak” dedi. Cenk bunu duyunca sendeleye sendeleye terk etti orayı.

Serdar ile Emre tutuklanmıştı. Mahkeme gününü bekliyorlardı. Cenk bunu duyunca sevindi. Sonra “Ben de tutuklanmalıyım” dedi kendine kendine. Emre'nin babası kriz geçiriyordu. Avukatıyla beraber oğlunu kurtarmaya çalışıyordu. Müdür yardımcısı ise istifa etmişti olayları duyunca. Yeni gelişmeleri düşünün düşünün gitti hastaneye o gün. Bu kez çiçek alıp gitmişti nedense. Hastaneye gittiğinde kimseyi göremedi. Taha'nın yattığı yere bakınca nefesi kesildi. Uyanmıştı. Tüm sevdikleri etrafına toplanmıştı. Cenk sevinçten ağlamaya başladı. Taha onu gördü. Göz göze geldiler. Cenk'in tekrardan nefesi kesildi. Korktu. Utandı. Kendini berbat hissetti onunla göz göze gelince. İstemsiz olarak elindeki çiçek buketini yere düşürdü ve oradan kaçtı. İki hafta boyunca hastaneye gitmedi. Odasında ya da sahilde kendi başına takılıyordu. Günahlarını her an kendine hatırlatarak acısını ikiye katlıyordu. Kendini yalnız hissettiği zamanlara dönmüştü. Acı bir dersle dönmüştü eski haline. Yapayalnızdı.

Cenk sahilde tek başına oturuyordu. Yanındaki kediyle birlikte saatlerdir denizi izliyordu. İçi buruktu. Günlerdir son yaşadıklarını düşünüyordu. Taha'nın hayatına girişini, onun dostluğunu, Nihan'ı, Tuğçe'yi ve son olanları düşünüyordu. Acı çekiyordu. Ağlamaya başladı. Kafasını yere eğmişti. Kedi ona şapşal şapşal bakıyordu. Sonra yavaşça telefonunu çıkardı. Telefonun galerisinden bir fotoğraf seçip ona bakmaya başladı. Ankara gezisinde çekilmişti. Taha, Cenk'in omuzuna kolunu atmış gülüyordu. Cenk de gülüyordu. Saf bir mutlulukla gülüyordu. “Senin değerini bilemedim” diyordu ağlayarak. “Keşke her şeyi geri getirmenin bir yolu olsaydı. O zaman hiç kızmazdım sana. Hep yanında olurdum.” dedi. Hala ağlıyordu. “Ama çok geç artık” dedi sesli ağlayarak. “Seni sonsuza dek kaybettim. Ve bunun acısıyla yaşamak zorundayım. Seni seviyorum Taha ve hoşçakal” dedi ve kendini kaybederek ağlamaya devam etti. “Demek beni bu kadar seviyorsun” dedi arkadan bir ses.

Cenk heyecanla ayağa kalktı. Hayal miydi bilmiyordu ama Taha tam karşısında duruyordu. Hafif kilo vermişti. Üzerinde eşofman vardı. Cenk kendini tutamadı ve ona sarıldı. Ağlamaya devam ediyordu. “Özür dilerim. Özür dilerim” diyordu. Taha da ağlamaya başlamıştı. Sonra “Yavaş, yavaş. Dikişlerim” dedi. Cenk geri çekildi. Ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. “Pardon” dedi. Taha oflaya oflaya hareket etti. Sonra arkadaşına bakıp gülümsedi. “Elini ver” dedi. Cenk elini verdi. Taha onun elinden kuvvet alarak yavaşça sahile karşı oturdu. Sonra eliyle Cenk'e yer gösterdi. Cenk usulca

kendisine gösterilen yere oturdu. Uzun bir sessizlikten sonra Taha, “Az önce keşke geri dönsem de her şeyi değiştirsem diyordun” dedi. Cenk tepkisiz ona baktı. “Gerçekten bunu istiyor musun?” dedi. Cenk kafa salladı. “Evet, çok isterdim. Sana tüm bu yaptıklarımı yapmazdım.” dedi. Taha sustu. “Ben senin yerinde olsam öyle yapmazdım” dedi sonra. Cenk şaşırıldı. “İnsanlar iyi ya da kötü şeyler yaşarlar. Neden biliyor musun?” diye sordu. Cenk'in boş suratını görünce devam etti. “Çünkü daha iyi bir insan olabilmek için. Kimi yaşadıklarını yanlış yorumlar ve ateşe düşer. Kimiyse onlardan ders çıkarır ve daha güzel bir hayata merhaba der. Sen, ben, Nihan, Tuğçe ve geri kalan herkes kötü şeyler yaşadık ama iyi şeyler de yaşadık. Şimdi önümüzde iki seçenek var. Ya yaşadıklarımızı düşünerek sonsuza dek ayrılacağız ya da yaşadıklarımıza düşünerek beraber olacağız. Hani bir laf vardır. Bizi öldürmeyen şey güçlendirir diye hah işte ondan. Bak ölmedim.” diye güldü. Cenk ise gülmedi. “Ölmediğime göre sen de ölmediğine göre bazı şeylerin kıymetini daha iyi bilmeliyiz ve daha güçlü olmalıyız” diye ekledi. Cenk affaladı. “Beni affediyor musun?” diye kekeledi. Taha güldü. Uzağa baktı. “Aslında bir an seni hayatımdan çıkarmayı düşündüm. Ama sonra bu kadar yaşanmışlığın, bu kadar olayın bir manası olması gerektiğini düşündü. Yani düşünsene neden bunlar başımıza geldi? Amaç neydi? Birbirimize düşmemiz mi yoksa birbirimizin en kötü yanını görüp öyle devam etmemiz miydi amaç? Bunun aslında cevabı yok. Tamamen göreceli. Peki sence ben hangisini seçtim?” diye sordu gülerken. Cenk, “Bilmiyorum” dedi kederli bir şekilde.

Taha ona bakarak, “Bence bütün bunlar birbirimizin en karanlık yanlarını görmesi için bir hediye idi. Şimdi birbirimizi daha iyi tanıyoruz.” dedi. Cenk gülümsedi. “Affettin beni” dedi. Taha sesli gülerken, “Benden kolay kolay kurtulamayacağını söylemişim sana” dedi. Cenk de güldü. “Ama tabii hala Nihan'ı seviyorsan başka” dedi. Cenk gülmeyi kesti. Kafasını eğdi. “Sevilmeyecek bir kız değil. Çok şanlısın. Ama benim öfkem kızın kapılmasına değildi. Emre ile de beraberdi önceden. O zaman bu kadar kızmamıştım. Öfkelenmişim çünkü tekrardan yalnız kalmıştım” dedi. “Başta bunu anlamadım ama işin açığı böyleydi. Sen yanımda olunca yalnız değildim ama sen gidince yine eskisi gibi oluyordum. Sanırım o yüzden bu kadar tepki gösterdim ama neden ne olursa olsun yaptıklarımın açıklaması olamaz” dedi. Taha kararlı bir ses ile “Öfkenin insana ne getireceği belli olmaz” dedi. Cenk sonra “Galiba hala Nihan'a aşığım” dedi. Taha kaşlarını çatı. “Ama başka şeylerin hatırına o aşkı gömebilirim” dedi gülümseyerek. Taha da güldü. Sonra elini onun omzuna attı ve sohbet ettiler bol bol. Taha uzun zamandır bu anı bekliyordu. Cenk ise böyle olacağını hayal edemezdi ama unuttuğu bir duyguyu hatırlamıştı; sevmek.

Cenk üniversitenin yüzme havuzunda küçük çocuklara gönüllü olarak yüzme eğitimi veriyordu. Minik öğrenciler havuz kenarı oturmuş ayak çırpıyordu. Cenk de “Daha hızlı” diyordu onlara. Uzun zamandır böyle sosyal sorumluluk projelerindeydi. Birden telefonu titredi. Şortunun cebinden telefonu çıkarıp gelen e-maile baktı. Gözleri kocaman açıldı. Sonra da “Çocuklar ders bitti” dedi ve koşarak soyunma odasına gitti. Hemen üstüne giyindi. Koşmaya başladı üniversitenin içinde. Kütüphanenin önüne gelmişti ki iki kız önünü kesti. “Cenk! Bizden kaçamazsın!” dediler sinirle. Cenk, “Eyvah!” dedi. “Söz vermiştin bizim videoları montaj edeceğine. Hoca bekliyor ödevi. Yarın son gün. Bu akşam kesin geliyorsun bizim eve!” dediler. Cenk, “Söz geliyorum ama şimdi acelem var” dedi. Koşmaya devam etti. Kantinin önündeydi. İçeriye girecekken biri daha seslendi. “Cenk!” Dönüp baktı. Bu dönem aldığı bir dersin hocasıydı. “Cenk sunumun hazır mı? Yarın geliyor yurt dışından öğrenciler” dedi. Cenk nazikçe kafa salladı. “Evet hocam. Hazır. Az sonra mail atarım size” dedi. Hoca da “İyi iyi!” dedi ve sonra yürüyüp gitti. Cenk nihayet kantine girmişti. Gözleri arkadaşlarını arıyordu. Sonunda gördü onları. Gülümsedi.

Tuğçe, Nihan, Taha köşede oturuyorlardı. Cenk yanlarına geldi ve bağırdı: “Kabul edilmişim!”. Onlar ise yerinde zıpladılar. Birkaç saniye ne olduğunu anlamadan ona baktılar sonra onlar da bağırdı. “Tebrikler!” diyordu Nihan sevinçle. “Aferim koçuma” diyordu Taha. Tuğçe ise gülümsüyordu. “Çok iyi ya” diyordu. Cenk uluslararası bir firmanın staj programına kabul edilmişti. Uzun süredir beklediği bir haberdı. O kadar yüksek sesle bağırmıştı ki kantindeki tüm kişiler duymuştu. Kantini işleten adam bile “Vay Tebrikler!” diyordu. Cenk de “Sağolasın Ahmet abi.” dedi sevinçle. Birkaç kişi daha tebrik etti. Cenk daha sonra masaya oturup arkadaşlarına heyecanlı heyecanlı anlatmaya başladı kabul sürecini. Onlar da dinledi.

Cenk bir süre sonra Tuğçe'ye baktı. Saçını kızıla boyatmıştı. Çok güzel görünüyordu. Lise bitince birden değişmişti. Bambaşka biri olmuştu. Cenk bundan çok etkilendi ama Tuğçe üniversitede başka bir çocukla tanışmıştı. Onunla çıkmıştı. Cenk onun mutluluğunu görünce kıskançlık hissetmişti ama sonra bunun kendi suçunun olduğunu hatırlamıştı. Kendini zorlayarak onun mutluluğuna sevinmişti. Taha ile Nihan hala beraberdi. Bir zamanlar canını acıtan bu manzaraya artık zevkle bakabiliyordu. “Ne garip?” demişti kendi kendine. “Artık canımı acıtmıyor” demişti birgün. Cenk kantinde otururken bunları düşündü. Sonra masanın altında çaktırmadan onun elini tuttu. O da tutmuştu. Hatta sımsıkı. Tuğçe'ydi. Birbirine bakarak gülümsediler. Tuğçe o çocuktan ayrılalı çok olmuştu. Sanki birini bekliyordu. Cenk bunu sezmişti ama korkuyordu. Ne de olsa geçmişleri darberle doluydu. Cenk derin nefes alıp, o gün ondan hoşlandığını söylemişti. Tuğçe şaşırılmıştı. Sonra gülerek yanağına bir öpücük kondurmuştu. O günden beri gizli gizli sevgiliydiler. Nedense daha hazır değillerdi aşklarını ilan etmek için. Sanki bazı şeyler için zamana ihtiyaçları vardı. Bol bol konuşmak ve itiraf etmek gibi. Bazen ikisi güneş gözlüklerini takıp üniversitenin çimlerine sırt üstü uzanıp güneşleniyorlardı. O zaman işte liseden kalma olaylar hakkında birbirilerine açıklama ve iltifat yapıyordu. Cenk mutluydu artık. Kendini gerçekten mutlu ve şanslı hissediyordu. Hatta baba olma hayalleri bile kurmaya başlamıştı. “Çocuğum olduğunda onunla her an ilgileneceğim. Lise de bile” diyordu bazen. “Çocuğun senden nefret edecek” diye dalga geçiyordu arkadaşları. Cenk onların kahkahalarını izlerken gerçekten mutlu olduğunu hissetti.

İşte asosyalin Cenk'in değişimi böyle. Asosyallikten ve yalnızlıktan böyle kurtuldu. Bir çoğunuza göre belki bu sosyallik değildir ama her şeyden önce sosyal olmak nedir ki? Toplumun size dayattığı şeyleri yaşamak zorunda olmak mı? Herkes partilerde çılgın eğleniyor, deli gibi alışveriş yapıyor, pahalı cafelere gidiyor hatta seks yapıyor diye siz de onlar gibi olmak zorunda mısınız? Sosyallik yalnız kalmamaktır. Arkadaş edinmektir. Sevmektir. Öfkelenmek belki intikam almaktır. Ama sonra affetmektir. İşte Cenk bütün bunları sanki biri bunları planlamış gibi yaşadı. Cenk değişti. Peki siz değişebilir misiniz?

SON